ILICITUL ILIESCU

—— Zahu PANĂ ——

Rezultatul alegerilor din România l-au uimit chiar pe Ion Iliescu prin zelul şi perspicacitatea cu care au lucrat cei rămaşi în posturi - şi mulţi ridicaţi în grad- din vechiul aparat format din securişti şi activişti pcr.

Indivizii cunoşteau lecţiile pe de rost iar protecţia oferită de fesene, trebuia răsplătită. Nu le-a fost uşor să nu tremure de frică după ce şi-au văzut zeul şi zeiţa ciuruiţi de gloanţe. Stia fiecare din ei că pentru faptele comise, o condamnare la închisoare putea fi cea mai fericită alternativă, căci pentru crimele lor trebuiau să ajungă în faţa plutonului de execuţie. Partidul însă, veghează! Nu putea lăsa el pe cei mai devotaţi fii ai clasei muncitoare, care au făcut totul pentru distrugerea duşmanului de clasă (poporul român) să cadă ca victime ale unei revoluţii care trebuia să se mulţumească doar cu o gaură în steag. Pentru restul avea grijă nomenklatura care nu greşeşte niciodată. Nu întâmplător şase fosile au semnat acum un an un protest la care fiul iubit nu a făcut decât să le schimbe domiciliul. Tara fierbea în unison cu toate ţările subjugate de comunism, dar partidul nu era dispus să lase puterea şi şi-a fabricat disidenţii. Că soţul şi soţia n'au crezut că vor fi împuşcaţi, asta este altă poveste.

Vulcanica revărsare a Revoluţiei din Decembrie i-a luat pe nepregătite pe disidenţii pcr-işti. Au tremurat şi ei cu toată disidenţa lor când ţara întreagă a strigat într'un singur glas: "Jos comunismul". S'au lepădat de comunism de trei ori câte trei şi pe stradă şi în studioul televiziunii dar când au văzut că nu primesc nici un picior în spate şi-au aşezat şezutul pe fotoliile rămase goale şi s'au lipit de ele. Cum n'a mai venit nici o mână să-i ridice de urechi cu fotolii cu tot, şi- au adus aminte că sunt comunişti şi mai întâi pe şoptite, apoi cu jumătate de gură şi apoi mai tare şi mai tare până au auzit toţi din toate văgăunile unde erau ascunşi şi au ieşit la lumină,fiind siguri că dacă se mărturiseşte de sus că şefii rămân comunişti, nimic nu s'a schimbat în România.

Abolirea pedepsei cu moartea şi păstrarea pcr nedesfiinţat, le-a dat şi garanţia legală că pot acţiona ca şi mai înainte dar "mai cu modestie" cum ar fi spus Caragiale.

Aerul proaspăt al libertăţii n'a ţinut în România decât o lună. Revoluţia Tineretului a fost înjunghiată la 28 Ianuarie 1990. In aceste timpuri de totală respingere a comunismului, fesene-ul s'a aliniat nu fostelor ţări captive europene ca Germania de Răsărit, Polonia, Cehoslovacia, etc, ci ţărilor comuniste asiatice, ca Afganistan şi China.

In Afganistan luptătorii pentru libertate au făcut faţă şi au respins cu succes aproape zece ani, toate trupele ruseşti şi se credea că odată cu plecarea Ruşilor din Afganistan, viaţa guvernului marionetă era o chestiune de zile. A trecut un an şi comuniştii s'au întărit mai mult ca pe vremea când erau Ruşii în ţară. Până se vor înţelege comandanţii trupelor de gherilă, comuniştii distrug ţara în continuare.

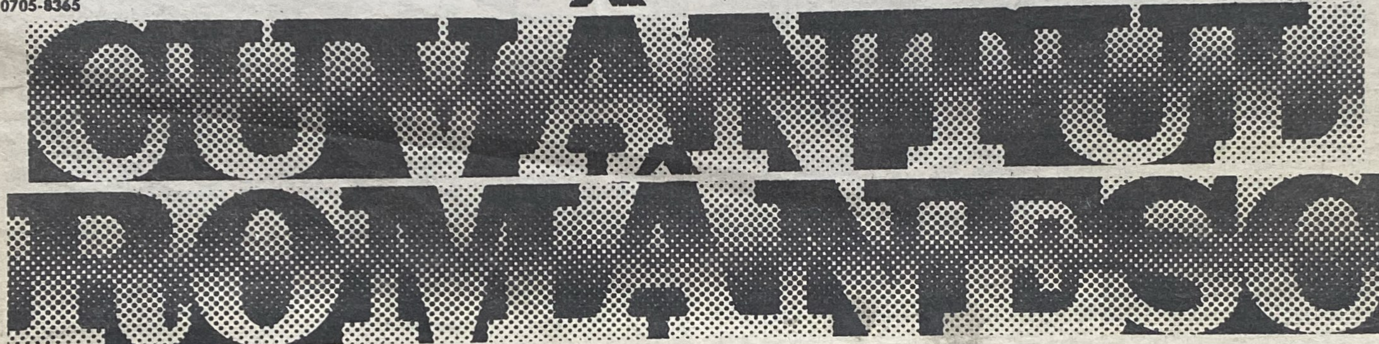
In China comunistă se părea că liderii dându-şi seama de starea catastrofală a economiei, o vor lua înaintea Ruşilor cu liberalizarea. In Piaţa Tian-An-Men studenţii chinezi au ridicat o Statuie a Libertăţii drept simbol al luptei lor. După ce au lăsat impresia că ţara se bucură de libertate, conducătorii comunişti chinezi şi-au dat seama că pierd puterea şi au transformat imensa piaţă într'o baie de sânge.

In Piaţa Universităţii din Bucureşti, "Golaniada" a devenit un simbol al luptei tuturor Românilor împotriva comunismului. Va repeta Ion Iliescu exemplul comuniştilor chinezi? Dacă ar fi după Gelu Voican, nu există nici un dubiu, dar astăzi România nu este China şi dela Timişoara a venit cu mult înainte de alegerile din 20 Mai, îndemnul de a perfecta acţiunea începută în Decembrie:

"Singura soluţie, o nouă revoluţie"!

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 15 Nr. 170 -IUNIE 1990- PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

LUPTA MERGE ÎNAINTE

Eugen BÂRSAN

Mult discutata zi electorală din România, 20 Mai 1990, a devenit un fapt trecut. Potrivit tuturor pronosticurilor Frontul Salvării Naţionale (zi-i Frontul Salvării Comuniste) a câştigat, iar partidele democratice au pierdut. Nu e loc de nici o mirare asupra acestui lucru. Frontul are vechi şi adânci rădăcini în toată structura statului a cărei istorie începe cu anii de preluare comunistă; pe când cuvântul ideologiei democratice al proaspetelor partide n'a putut ajunge încă să prindă un fir de suficientă rădăcină într'un mediu confuz şi poate că de aceea prea puţin primitor.

Este mediul lumii care-şi vede existenţa asigurată servind într'un serviciu ori altul din structura statului şi care îşi pune întrebarea: ce se va întâmpla cu ea în cazul că alţi domni, domnii democraţi, vor prelua conducerea ţării. De necontestat că această lume e multă, e strâns unită între ea şi ea constituie prima forţă din spatele Frontului. A doua şi a treia forţă e lumea satelor şi lumea muncitorilor din fabrici. Prima câştigată cu un decret care a mărit pensiile oamenilor dela ţară, iar a doua de politica deşănţată de înfricoşare a muncitorilor că dacă vor veni democraţii capitalişti ei vor rămâne fără lucru. In plus de considerat mai sunt şi alţi mulţi inconştienţi târâţi de aceste forţe. Iată, deci, ce a determinat rezultatul alegerilor dela 20 Mai 1990.

Opoziţia, lipsită de cadrele de bază ale Frontului care au o istorie de 45 de ani, se găseşte doar numai la început de drum. Realistic vorbind, pentru ea aceste alegeri n'au fost decât faza incipientă de punere pe roate a unuia sau altui partid democratic în organizare şi luptă electorală.

Ce se vede trebue să convingă că, nu-i destul să strigi "Jos comunismul" ori "Trăiască libertatea", "Trăiască democraţia"! Aceste bunuri nu pot exista factic decât din momentul în care ai ajuns să calci pe ruinele antipodului lor. Ori, din păcate, cu toată revoluţia care a avut loc, minunat de victorioasă

Continuare în pag.3

COSMETICA ALEGERILOR

—— Adrian GRIGOROPOL ——

Cum este bine cunoscut în statele europene din Est aflate sub dominaţia sovietică dela Yalta începând, a avut loc în 1989 o desprindere neaşteptată din sfera comunistă prin înlăturarea rolului conducător al partidului unic comunist şi pe calea unor reforme evolutive s'a trecut la forme politice democratice.

Procesul a fost reformist şi evolutiv.

Cu totul altfel s'au petrecut în România, aflată şi ea de 45 de ani sub dictatura comunistă, însă cea mai feroce şi odioasă sprijinită de cuplul tiranic Elena şi Nicolae Ceauşescu şi de un aparat represiv extraordinar de bine organizat şi dur, securitatea.

Nu a fost în final altă soluţie decât o revoluţie declanşată spontan de întregul popor în frunte cu tineretul şi care s'a soldat cu răsturnarea dictaturii, executarea cuplului tiranic dar şi cu preţul unor numeroase jertfe de vieţi omeneşti şi distrugeri materiale.

In euforia succesului, la 22 Dec.1989, un grup restrâns, din schimbul doi al partidului şi nomenklaturii acestuia, a pus mâna pe putere sub denumirea de Consiliu Provizoriu al Salvării Naţionale, care fără a fi o emanaţie a revoluţiei, a profitat de vidul politic ce a rezultat şi promiţând fariseic trecerea la democraţie, dizolvarea partidului comunist şi securităţii,pluralism politic şi alegeri libere, au săvârşit în fapt o lovitură mascată împotriva revoluţiei, hotărâţi să monopolizeze puterea şi să n'o mai cedeze.

De unde promiseseră că sunt de tranziţie şi că la alegeri vor ceda puterea, violând asigurările date s'au constituit şi în partid (formaţiune) politică, şi-au elaborat o lege electorală favorabilă, şi-au organizat sistematic şi prin toate mijloacele de care dispuneau financiare, economice, de mass-media, violenţe şi intimidări, ademeniri, prin avantaje şi beneficiind de aportul partidului comunist pe care nu l-au dizolvat precum şi al securităţii integrate în armata regulată, şi-au asigurat succesul în alegeri, pe care le-au fixat la o dată extrem de apropiată, ca opoziţia să nu aibă nici timp,nici mijloace să se organizeze.

In calitate de corespondent de presă acreditat pentru USA de ziarele "Dreptatea" şi "Timpul Capitalei" ale Partidului Naţional Ţărănesc creştin şi democrat, precum şi "Liberalul" al Partidului Naţional Liberal, care în realitate sunt singurele partide puternice şi de tradiţie, ca unele ce au existat şi înainte de cel de al doilea război mondial şi care s'au reconstituit deşi decimate de dictatura comunistă în închisori şi exterminări, expun în continuare ceea ce opoziţia doreşte dela Administraţia americană.

In scopul de a se asigura o formă regizată de pluralism politic mai de stânga sau de centru stânga prin lege s'a facilitat cu condiţii puerile înfiinţarea de partide în majoritate satelite, astfel că s'a ajuns la un număr rizibil de 82 de partide care au candidat în alegeri fără nici o şansă decât ca sateliţii să fuzioneze cu Frontul şi să dea o perdea de fum de susţinere populară în confruntare cu adevărata opoziţie total anticomunistă.

Asupra caracterului neocomunist şi de continuitate cu al doilea eşalon de partid comunist este suficient să menţionăm că Ion Iliescu actualul preşedinte provizoriu al statului şi preşedinte al Frontului, este fost ministru, membru al Comitetului Central al partidului, secretar politic şi administrativ la două regiuni teritoriale importante, Timişoara şi Iaşi, Petre Roman, prim ministru este fiul unui ideolog de bază al partidului comunist şi întreaga structură de stat dela miniştri până la primari este infiltrată de comunişti. Iar ideologul neocomunismului este Silviu Brucan, fost redactor şef adjunct la ziarul oficial al partidului comunist "Scînteia", de fapt singurul ziar de bază, ambasador în USA şi alte funcţiuni importante ideologice, toţi aceştia asociaţi la spoiala de democraţie originală în care să nu se schimbe nimic din esenţa comunismului.

In propaganda electorală au recurs la toate cliseele vechiului dictator, mitinguri teatrale cu entuziasm popular susţinut electronic de pe benzi magnetice, cu tot ritualul adulării dezgustătoare.

In contrast, partidele reale de opoziţie,

Continuare în pag.4

editorial

UN PROCENTAJ ULUITOR ÎN ALEGERI

Oricine citește rezultatele alegerilor din România (20 Mai) este izbit de asemănarea cu alegerile celebre ale lui Ceaușescu și ale tuturor partidelor și regimurilor comuniste, de după cortina de fier, care au avut loc înainte de răsturnările de până acum, înacel spațiu european.

Este de ajuns să se observe această asemănare în procentaj ca cineva să-și dea seama de felul în care "guvernanții" de acolo înțeleg să manevreze cifrele și, pe lângă asta dorințele lor de a menține puterea. Ilici Iliescu a probat prin manevrarea acestor alegeri că este un continuator al celebrelor procedee comuniste, că el și clica lui continuă politica comunistă de mai înainte de Revoluția din Decembrie 1989 și că se așează de-a curmezișul intrării în circuitul european în care au intrat toate celelalte țări, care au renunțat la comunism, chiar la granițele României.

In nici una din țările care au o democrație reală, cu adevărate libertăți, nu se găsesc astfel de rezultate, oricât de renumite ar fi personalitățile politice care candidează. In nici o democrație din lume, diferențele între opoziție și oficialii guvernamentali, nu sunt atât de discrepante, în ceea ce privește suportul popular.

Este foarte greu să se explice cazul alegerilor din România, unde foștii comuniști, care au dispărut după Revoluția din Decembrie, datorită revoltei generale, din țară, apărând la suprafață, au câștigat tot atâtea procente la alegeri, ca și înainte de luna Decembrie. Adică, nu se poate explica rezultatul alegerilor, decât dacă se merge la rădăcina situației de acolo, nu la aparențele pe care le-au prezentat organizatorii acestor alegeri, la oamenii lui Ilici Iliescu, care nu sunt decât foștii comuniști din țară, pe care Ilici Iliescu i-a adus la suprafață, prin manevre politice de "tip comunist", exact după maniera Ceaușescu.

Există vreo minte sănătoasă, în lumea aceasta, care să creadă că popularitatea comunismului în România, nu s'a diminuat absolut de loc, după răsturnarea lui Ceaușescu ? Faptul că popularitatea lui Ceaușescu era fabricată încă înainte de alegeri, totdeauna, și rezultatul era același, a fost confirmat chiar de actualii membri ai clanului lui Ilici Iliescu, deci vine din sursă directă, nu cum se interpreta până acum.

Ori, rezultatele dela alegerile din 20 Mai, nu se diferențiază cu nimic de acele ale lui Ceaușescu; deci nu s'a schimbat nimic în România, toată țara a rămas comunistă și continuă să rămână comunistă. Asta este ceea ce lasă Ilici Iliescu să se înțeleagă, prin rezultatele pe care le-a manevrat, așa de prost încât nici chiar lui Silviu Brucan nu i-a venit să creadă, când s'au dat publicității.

Insistăm asupra acestor rezultate, ținând seama de procentajul lor, fiindcă acesta este punctul de scandal, în ce privește alegerile din 20 Mai. Un procentaj de 85.16 % , de popularitate pentru Ilici Iliescu și acoliții lui, toți comuniști sadea, din vechea gardă, poate proveni numai dintr'o hrubă încărcată cu cazane în care dospește "dragostea" pentru Ilici Iliescu, ascunsă de vederea celor care trăiesc în lumină.

Bietul Ilici Iliescu a fost depășit, de cei care au fabricat rezultatele alegerilor, prin zelul lor, și nu și-au dat seama că vor distruge orice credibilitate a unui guvern, cel puțin în fața străinătății, de care Ilici Iliescu nu se poate dispensa, căci dacă a contat în jocul lui politic pe cartea lui Gorbaciov, își va da seama că, acesta, nu este în stare să-i ofere un sprijin real, deoarece el însuși are azi probleme interne și externe, care-l depășesc și, unii, îi numără chiar zilele de supraviețuire.

Pe de altă parte, acest procent uluitor, într'o țară care are nevoie să instaureze democrația, ar putea să mărească ambițiile lui Ilici Iliescu pentru o dictatură și o tiranie, chiar mai ucigătoare decât a lui Ceaușescu. Și, prin asta va arunca țara într'o serie nouă de tulburări, care vor putea determina o reacțiune mai puternică decât cea din Decembrie 1989, și cu mari vărsări de sânge.

Căci, nu se poate crede, sub nici o formă că Ilici Iliescu are un suport de 85,16 % în rândurile populației românești. Minciuna lui va fi costisitoare.

George BĂLAȘU

PROCLAMAȚIA DELA TIMIȘOARA REINSPIRĂ ȘI REACTIVEAZĂ

——Traian BARCIAN——

Este de necontestat că Timișoara a fost începutul și exemplul de eroism dătător de ton al Revoluției Române anticomunsite din Decembrie 1989. O revoluție extraordinar de binevenită și mult aplaudată de care s'au legat speranța și credința că România a apucat pe drumul libertății și democrației. Dar ceea ce în realitate a urmat după ziua de 22 Decembrie 1989 a fost o tot mai crescândă decepție în această privință, pentrucă ce gândesc și fac cei care s'au autoinstalat la putere, în numele așa zisului Front de Salvare Națională, e dela o zi la alta o tot mai crasă contradicție cu dezideratele revoluției și așteptările legate de ea. Si un asemenea lucru a creat în țară o stare de foarte multă confuzie care a făcut pe cetățeanul român să se întrebe dacă el trăiește în neo-comunism sau libertate.

Intr'o asemenea situație Timișoara își ia pentru a doua oară un rol de protagonistă. Si anume, dacă primul rol ce ea și-a însușit a fost declanșarea unei revoluții în contra regimului comunist din România, de astă dată ea vine cu Proclamația dela 11 Martie 1990 care e un strigăt de lămurire călăuzitoare în confuzia creată de aparatul de stat; în fapt un act de mare însemnătate națională care reinspiră și reactivează spiritul idealurilor revoluției.

Redăm chintesența din acest act reinspirator și reactivator:

1. Revoluția dela Timișoara nu a fost doar o revoluție anticeaușistă cum îi place Frontului să susțină ci fundamental în chip categoric o revoluție anticomunistă. Deci ea a fost purtată "împotriva întregului regim comunist și a întregii sale nomenklaturi și nicidecum pentru a servi ca prilej de ascensiune politică unui grup de disidenți anticeaușiști din interiorul P.C.R. -ului".

2. Ideea pluralismului politic a fost de asemenea o idee centrală a revoluției, dată de convingerea că fără partide politice nu poate exista o democrație puternică de tip european !

3. Aici este vorba de cuprinsul punctului 8 din Proclamație, despre care se vorbește enorm de mult fiindcă el a devenit punctul de căpătâi al demonstrațiilor și discuțiilor politice din țară ca singură soluție posibilă pentru scoaterea României din haosul confuziei în care se află și reconcilierea ei. Iată ce prevede acest punct 8 al Proclamației: "propunem ca legea electorală să interzică pentru primele trei legislaturi consecutive dreptul de candidatură, pe orice listă, al foștilor activiști comuniști și al foștilor ofițeri de Securitate." Fiindcă "prezența lor în viața politică a țării este principala sursă a tensiunilor și suspiciunilor care frământă astăzi societatea românească. Până la restabilirea situației și reconcilierea națională absența lor din viața publică este absolut necesară." Punctul nostru de vedere: numai comuniștii și securiștii nu pot fi de acord cu așa ceva.

Dacă spiritul revoluționar al timișorenilor din Decembrie 1989 a operat spontan și rezolut, cel pus în Proclamația dela 11 Martie 1990 operează cam cu întârziere fiind condiționat de o altă situație. Este situația răstimpului în care partidelor nou înființate li s'a acordat în general creditul cetățenesc că, de acum, lupta pentru realizarea democrației și a celorlalte idei ale revoluției ar fi fost preluată de ele. Un credit sfruntat de realitatea că, din păcate, niciodată aceste partide nu s'au putut ridica la o poziție de suficient de serioasă confruntare a foștilor activiști de partid intruși la conducerea țării. Intre multele cauze, de ce așa, lipsa de suflu adecvat își are partea ei.

Referindu-ne în special la partidele istorice, s'a observat la ele parcă o prea mare concentrare de a-și lăuda istoria și martirajul și prea puțină de a-i spune și da Românului ceea ce el, în chip primordial, așteaptă arzător. Intr'o asemenea așteptare a fost și vrerea lui de a vedea cel puțin partidele istorice, unite într'o alianță de răpunere a neocomunismului. In loc de așa ceva, ele s'au limitat doar la încheierea unui pact de neagresiune adică de a nu se ataca unii pe alții.

Cu sărăcie de suflu nu poți învinge neocomunismul instaurat în țară de partida lui Iliescu.

Iată de ce, într'o atare situație, Proclamația dela Timișoara a pus spiritul revoluției din nou în arena politică românească. Exemplul acestui fapt e, în primul rând, demonstrația de durată din Piața Universității din București și, apoi, demonstrațiile dela Timișoara, Craiova, Cluj, Iași, Sibiu, Brașov și alte locuri. Este vorba, deci, de seria de demonstrații strâns legate de punctul 8 al Proclamației dela Timișoara care face țării clar că:

"Prezența foștilor comuniști activiști și foștilor ofițeri de Securitate în viața politică a țării este principala sursă a tensiunilor și suspiciunilor care frământă astăzi societatea românească". Si, că: "Absența lor din viața publică este absolut necesară."

Astfel toată lupta purtată de aceste demonstrații este pentru asanarea vieții publice românești prin eliminarea clicii de neocomuniști care a pus mâna pe ea. Un lucru nelegat de 20 Mai 1990 (termenul de alegeri) ca de o zi oarecare care cât mai curând trebue să fie, pentru a scăpa țara de cei care o țin în haosul "tensiunilor" și "frământărilor".

CĂTRE REDACȚIE

*ENGLEWOOD, USA - Subsemnatul protestez împotriva mașinațiilor comuniste de a rămâne la putere în România, sfidând jertfa celor 60 de mii, măcelăriți de hoardele securității, scutul protector al comuniștilor.

Mai ales cei ce au colaborat cu dictatorul țigan Gheorghiu Dej și cu satrapul dement, N. Ceaușescu.

Silviu Brucan este unul din ei. Locul lui e pe banca acuzaților și nu în guvernul României.

Gheorghe STANESCU,
sculptor

*KIRIAT ATA, ISRAEL -Sunt plăcut impresionat de tematica, prezentarea grafică, conținutul materialelor. Si pentrucă ziarul are circulație și în țara în care mă găsesc eu, Israelul, doresc să devin colaborator al lui.

Sunt un scriitor de limba română în Israel, în etate de 64 de ani, care pot scrie mai multe materiale decât pot apare aici. Vă ofer colaborarea mea și pot să vă trimit materiale din foarte multe domenii. Tematica articolelor este foarte vastă. Scrisul este de altfel, marea pasiune a vieții mele...

... Vă doresc multă sănătate Dvs. și întregului colectiv redacțional și să obțineți tot mai multe succese în editarea minunatului CUVANTUL ROMANESC.

Emil ELIAS

*BUCURESTI, ROMANIA - Mă numesc Cercelaru Stefan, am 18 ani și locuiesc în București. Imi place foarte mult să fac corespondență cu tineri și tinere, Români stabiliți în străinătate. De aceea, v'aș ruga dacă se poate să-mi publicați următorul anunț în ziar: "Tânăr, 18 ani, cu pasiuni multiple, doresc corespondență cu prieteni din străinătate. Cercelaru Stefan, Of.8, Cod 75600, Sector 4, Post-Restant, București, România.

STEFAN

*MUSCATINE, STATELE UNITE - Vă doresc înprimul rând multă sănătate și bucurie. In al doilea rând aș dori să vă cer ajutorul pentru o tânără din România. Tânăra din România, în vârstă de 29 de ani, are dezlipire de retină la ambii ochi. A fost operată la București de două ori. De doi ani nu mai vede nimic. A aflat despre Spitalul de retină din Baltimore, Maryland. A scris o scrisoare, iar unul dintre doctori, Ronald Mitchel , i-a răspuns în România, oferindu-se s'o opereze gratuit, exceptând cheltuielile de spitalizare ($5.000).

Eu mă aflu într'un oraș mic, cu vreo 6 familii de Români și nu pot face prea mult. Sunt venit doar de 3 ani. Am încercat și încerc tot ce pot. Am dat un anunț la "Micromagazin" și am strâns $560 până acum. Am găsit oameni care să se ducă la aeroport la New York să-i aștepte și să-i ducă la Baltimore. Ei au pașapoartele, ea și soțul, pentrucă nu poate veni fără însoțitor, dar mai trebue bani încă. Vă rog mult , dați un anunț în ziarul Dvs., poate avem mai mult noroc. Am încercat să iau legătura cu câteva biserici românești, dar toți sunt ocupați cu alte probleme; strâng bani pentru România; unii au spus că ar fi bine să vină întâi și apoi se vor strânge banii. Eu am deschis un cont pe numele ei. Se pot trimite cecuri și Money Orders. Pe cec se scrie: MARIA COMSA benefit Acct. # 7040710, iar pe plic: CENTRAL STATE BANK, 301 Iowa Ave., Muscatine, IA, 52761, U.S.A.

Pentru informații suplimentare se poate telefona la (319) 263-8518. Adresa mea este Gheorghe Racher, RR3 Box 580 E, Muscatine IA 52761, U,S.A.

Vă mulțumesc mult,

Gheorghe RACHER

Second Class Mail Registration Number 4133

REFACEREA ECONOMIEI NAȚIONALE

George BĂLTEAN

Refacerea economiei naționale înseamnă refacerea țării. Pentru ca țara să se poată reface trebue recunoscut deschis că: **România** se găsește într'o catastrofă economică și de aci generală; catastrofa României se datorează comunismului și, deci, pentru înlăturarea efectului, adică a catastrofei, trebue înlăturată cauza, comunismul. Concluzia firească: atât timp cât va fi menținut comunismul în economie, România va rămâne acolo unde se găsește acum; în catastrofă, în ruină și în izolare.

Refacerea economiei **naționale** se poate realiza doar prin trecerea la economia de piață. Altă **cale** nu există. Cine încearcă să torpileze această trecere prin așa-zise alte căi este un criminal care încearcă să salveze comunismul. Economia de piață presupune aprioric libertate economică, adică dreptul neîngradit al cetățenilor de a avea proprietăți, de a produce și de a **comercializa**, de a stabili relații comerciale in**ternaționale, inclusiv, drep**tul de a **atrage** în țară surse străine necesare dezvoltării economice. Pentru veniturile realizate pe teritoriul țării statul va încasa impozite. Trebue de asemenea știut dela început că libertatea este una și indivizibilă și că nu poate exista doar o oarecare libertate politică și de societate, fără libertate economică, iar libertatea economică nu poate fi doar libertatea posedării unei jumătăți de hectar de pământ.

Refacerea economică este urgentă, foarte grea, cere o muncă de conducere calificată și nu de diletanți și impune participarea fiecărui cetățean. Economia de piață **poate** antrena pe fiecare cetățean și toate resursele țării în mod **eficient la munca de refacere economică. Fiecare** cetățean trebue și poate să vadă că prin munca sa, el își satisface toate nevoile sale și ale familiei sale. Aceasta deschide perspectiva dătătoare de aripi. Din acest moment se schimbă atitudinea omului față de muncă. Pentru atingerea acestui nivel imediat este nevoie de schimbarea mai întâi a mentalității economice la nivel de conducere a țării și economiei.

Economia națională **trebue văzută ca totalitate a** micilor "economii", întreprinderi adică și **gospodării și în nici un caz invers, ca în socialism.** In economia liberă concepția, organizarea, producția și comercializarea produselor se realizează în gospodărie și întreprindere, prin contribuția fiecăruia și nu la vreo comisie de stat a planificării, sau alte servicii guvernamentale birocratice. Guvernul trebue acum să asigure cadrul legislativ radical pentru lichidarea socialismului în economie. Schimbările cu "încetinitorul", așa cum se petrec ele în Polonia și Ungaria, nu asigură un succes real și rapid.

Considerăm că un cadru radical legislativ, transpus imediat în practică, ar trebui să prevadă trei trepte, funcție de nevoile populatiei, țării și anume: urgente (hrana zilnică, medicamente, minimul necesar de îmbrăcăminte, căldură în locuințe, energie electrică); medii (funcționarea întreprinderilor, vindecarea rănilor economiei naționale și populației, educație) și de "perspectivă" (definitivarea reformelor economice, încadrarea în economia de piață și dezvoltarea nivelului de trai al **populației). Delimitarea este** flexibilă. Paralel trebue refăcută armata, care este armata poporului și nicidecum a vreunui partid sau ideologii. Un asemenea cadru poate asigura participarea fiecărui cetățean la refacerea țării.

Condițiile care determină succesul economic sunt: pământul, populația, resursele materiale, mijloacele financiare, existentul în întreprinderi și echipament, **orientarea** țării pe arena in**ternațională** și calitatea managementului. Acum este foarte important a aprecia totul la adevărata valoare și a ști să faci din puțin, mult. **Economia de** piață și relațiile internaționale bine orientate sunt singurele care pot ca din condițiile existente să se realizeze mult. ■

LUPTA MERGE ÎNAINTE

Urmare din pag. 1

într'un anumit fel al ei, nu s'a ajuns până la punctul de ruinare a puterii partidului comunist. Ceaușescu a fost dat jos și a fost răpus, dar puterea lui n'a fost nici un moment cucerită. Aici e întregul, marele necaz al situației actuale din România.

Frontul Salvării Naționale e Prințul moștenitor al puterii comunisto-ceaușiste pe când opoziția democratică e doar forța în devenire de cucerire a acelei puteri. Astfel, indiferent de rezultatul negativ pentru ea al alegerilor, lupta pentru instaurarea libertății și democrației în România merge înainte. De-acum ea are folosul unei practici, unei experiențe, care-i întărește baza luptei de aici înainte.

Viitorul va fi determinat de ceva firesc: o forță existentă nu poate fi învinsă decât de o altă forță. Subliniind acest lucru ajungem la beneficiul pe care partidele democratice de opoziție îl au într'o asemenea privință dela Românii cei mai vitali care nu sunt încadrați în partide dar care prin demonstrațiile pe care le fac duc lupta de revoluție pașnică dar hotărîtă în contra succesorilor lui Ceaușescu care au monopolizat puterea aparatului de stat. E vorba de Românii care-și fac o chestiune de onoare și de demnitate în a-și dedica viața națională împlinirii punctului 8 din Proclamația dela Timișoara. Ei sunt Românii de avangardă, Românii plini de elan și de determinarea chiar de a muri pentru un ideal însușit. Nu este un lucru ușor să poți ajunge fără asemenea Români la o victorie contra sedimentatei forțe comuniste.

Ar fi greșit să oftăm că, la 20 Mai 1990 s'ar fi pierdut o victorie pe care în fapt nu s'a putut conta niciodată. Din cauză că într'un climat de strangulare a libertății, venită dela o forță nevăzută degajatoare de frică, intimidare și chiar amenințare, nu s'a putut duce o campanie electorală dela care să aștepți o victorie. De aceea, în locul unei campanii de victorie, opoziția, pe cât a putut, s'a mulțumit să ducă doar o campanie de lămurire și protest. Să lămurească poporul, care din nefericire nu cunoaște adevărul despre Frontul Salvării Naționale; să protesteze politica mârșavă de manipulare dusă de un comunism deghizat în falduri de socialism uman. Manipularea înseamnă politică de opacizare; politică producătoare de contrarietăți puse pe plan politic și social în febra unui fel de maladii "sida".

Da, Frontul nu poate decât să fie satisfăcut de rezultatul alegerilor. In fapt a fost un rezultat programat și ca atare s'a mers la sigur. Altcum n'ar fi existat un termen de alegeri la 20 Mai 1990, în ciuda tuturor vocilor ridicate că el este neadecvat. Este tocmai ceea ce a urmărit Frontul: să-i fie adecvat numai lui. Pentru ca sub masca democrației - manipulată comunistic- să se consolideze la putere.

Ne îndoim că această victorie va fi de durată. Ne îndoim, având în vedere că spiritul anticomunist din țară este asemenea unui vulcan activ, care poate izbuncni oricând ca să finalizeze Revoluția din Decembrie. E greu de acceptat că manipulările Frontului îi vor putea face față.

Atât partidele de opoziție cât și acest vulcan, reprezentat de masele populare de demonstranți numite (de Front) Partidul "Golanilor", duc lupta mai departe contra comunismului sau neocomunismului întruchipat de Frontul Salvării Naționale.

De aceea în loc de o stare de pesimism legată de rezultatul alegerilor dela 20 Mai 1990, mai bine să privim înainte optimistic.

Eugen BÂRSAN

CINCI DOAMNE ȘI TOȚI CINCI

In ajunul "alegerilor libere" și în numele "Drepturilor Umane", **guvernul** din București a declarat cinci persoane "non grata":

Regele Mihai, dl. D. Braia, D. Popescu și doi scribi ai "Cuvântului Românesc".

Se dau și explicații:

Regele ar turbura liniștea alegerilor...

Dl. Iliescu a tăiat cu secera unele amănunte: d-sa **a oferit** Regelui limuzină, șofer, locuință-palat, valet la dispoziție, etc. cu speranța că "FăSăNăul" va ciupi câteva voturi monarhice; dar Regele a declarat că vine în țară ca simplu cetățean român și-a refuzat favorurile oferite; iar dl. **Iliescu** i-a refuzat viza de intrare.

A doua persoană "invitată să plece" a fost dl. Braia care a organizat în Germania de Vest manifestații anticomuniste. Pentru insultarea prestigiului ideologic al d-lor: Iliescu, Roman și Karl Marx, dl. Braia a devenit și el o persoană "non grata".

Completăm numărul de cinci cu cei trei confrați care au fost expediați expres-Tarom pe motivul că au adus și răspândit "material subversiv".

Hotărîrea atotputernicilor nu ne miră! "Cuvântul Românesc" a avut cinstea să fie înscris, de acum 15 ani, pe lista publicațiilor tabu.

Notăm că, "din grabă", actul de **acuzare nu explică din ce constă "materialul subsersiv răspândit", așa** cum ar cere legea; dar noi, pentru o dreaptă sentință, le oferim "corpurile delicte"...

Două volume: "Pitești" și "Poezii din închisori", unde se dezvăluie o fărâmă din cele întâmplate în țară în ultimii 40 de ani.

In cartea "Pitești" se descrie viața din închisoarea ce-și asumase rolul de reeducare a tineretului.

Trecem peste bătăi, schingiuiri, etc. și ne oprim la sistemul de fabricare a "Omului nou".

Deținutul, cu mâinile legate la spate, era silit să se târîie pe burtă, să **grohăie și să mănânce ca porcul, dintr'o strachină așezată pe podea.**

Al doilea corp delict, cartea "Poezii din închisori", unde un Radu Gyr, Nichifor Crainic, Vasile Militaru, Zahu Pană, D. Bacu și alții, își scriau, "cu acul pe săpun", durerea și dârzenia: "Surpați asupra-mi munți și ape/puteți chiar să mă spânzurați./Cu grele, negre târnăcoape, /credința nu mi-o sfărâmați. (R. Gyr)

Ori: "Si în Est și în Vest și în Nord și în Sud, / cu plămânii storși de sânge crud,/ ahtiați de dorul libertății, /frații mei se sting în poarta vieții." (Zahu Pană).

Dacă aș fi avocatul apărării aș arăta cu degetul la confrații așezați în boxa criminalilor și-aș spune:

Domnilor jurați, Priviți-i... Ei sunt vinovați!

Mari vinovați!

Ei au venit în țară ca să mărturisească ADEVARUL!

Mi-aș încheia pledoaria citând un caz asemănător:

Marea majoritate a cetățenilor germani au aflat, după război, de crimele lui Hitler.

Trebue să așteptăm încă o revoluție?

Stroe MOLDOVANU

DEMONSTRAȚIILE DIN PIAȚA UNIVERSITĂȚII

Foto: Valeriu CERCEL

In Piața Universității din Bucuresti a avut loc cea mai mare demonstrație anticomunistă ce a început la 22 Aprilie, neîntreruptă nici după alegeri. In timpul acestei perioade de manifestație pașnică, amenințată în nenumărate rânduri de provocările nereușite ale securității feseniste de a deveni violentă, au vorbit mulțimii scriitori, studenți, elevi, țărani, muncitori,

Toți cei ce au manifestat pașnic împotriva comuniștilor ce își refac forțele și conduc în continuare o țară trecută prin baie de sânge, au fost numiți de Ion Iliescu, alesul Președinte al țării, "Golani", "huligani", etc.

Noțiunea de "golan" exprimată de A. Candrea în 1926 astfel: "care n'are cu ce se îmbrăca, sărac lipit. "Să-și iee noră pe-o Satană" Că e săracă și golană" (G. Coșbuc). Tata poate să fie sărac, poate să fie golan, dar este om de omenie."

Deci la acea vreme, cuvântul "golan" nu era o insultă, ci determina o stare socială - sărac lipit pământului.

După 1945, diferite dicționare editate în 1958 (în colectivul redacționar fiind și un oarecare Prof. Univ. Valter Roman - coincidență de nume cu tatăl ministrului?) sau 1964, aceste cuvinte iau forme noi: "Golan" - om de nimic, derbedeu, haimana. Termen de dispreț, folosit de clasele exploatatoare la adresa celor săraci"; "huliganism" - infracțiune, sancționată de dreptul socialist și care constă în..."

La ce clase exploatatoare s'a referit Dl. Președinte Iliescu și pe cine a disprețuit dumnealui folosind acest termen de "golan"? Răspunsul este evident: nomenklatura comunistă disprețuiește tot poporul român, reprezentat prin muncitori, țărani, studenți, elevi, intelectuali participanți la manifestația din Piața Universității. Desigur noțiunea de "golan" și-a schimbat din nou înțelesul, mulțumită D-lui Iliescu; este o cinste să spui: "Si eu am fost în Piața Universității", am și eu o diplomă de "Golan de onoare", cum declara un Profesor universitar american, recent întors din România.

"Golanii" din Piața Universității din București au încă de continuat munca lor începută de curățire a țării de comuniști. Intreruperea manifestațiilor nu înseamnă renunțarea la ea; înseamnă o mai bună pregătire pentru un real succes.

Felicităm pe toți "golanii" din Piața Universității și le transmitem îndemnul de a nu renunța niciodată la împlinirea revoluției lor, și să nu uite niciodată pe frații lor "golani" ce zac în cimitirele revoluției. Pentru jertfa acelora ce au striagt "trageți" și securitatea a tras, revoluția trebue să continue!

REDACȚIA

ESEUL POLITIC

ANATOMIA UNEI UTOPII

—Constantin MACRI—

In 1848 apărea Manifestul Comunist și timp de 150 de ani acest "opium al intelectualilor", marxismul, avea să intoxice, exact ca și opiumul, conștiința a milioane de oameni de pe tot globul, **avea să dea aceste malformații ideologice ca marxism-leninismul, stalinismul, ceaușismul, polpotismul, etc.**

Este încă de domeniul cercetării istorice, psihiatrice, etc., cum o ideologie care pleca dela premize atât de deplin umane ca abolirea discriminărilor rasiale, abolirea exploatării omului de către om, deci a stratificării sociale în **bogați și săraci, a ajuns** când finalmente a triumfat (Octombrie 1917, 1945, 1949 - China, 1960-Cuba etc.) la rezultate total contrare.

A pune această evoluție monstruoasă pe seama "orientalismului", personalităților negative ale lui Lenin și Stalin nu este o **explicație suficientă** și valabilă atâta vreme cât aceeași ideologie l-a dat pe Ceaușescu, pe Pol-Pot pe Jivkov și chiar pe Honecker.

Care a fost "gena" antiumană din embrionul marxist? Vom încerca, pe lângă alții, bineînțeles, să schițăm, numai să schițăm, **anatomia acestei utopii**, așa cum apare prima oară în lume în documentul mai sus citat, și cum ulterior s'a "completat" în scrierile "clasicilor".

După socotința noastră și în dorința de a sintetiza cât mai fidel și sugestiv, este transferul urii din domeniul pur moral în domeniul politicii, unde devine principiu fundamental.

Cel mai mare holocaust din istoria universală, acela al răspândirii și propagării marxismului are la bază ca esență ura nimicitoare a omului care-ți stă împotrivă, în tendința de dominație politică absolută.

Aceasta ca cheie la un portativ, pe care se află, evident "variații pe aceeași temă" sau "jumătăți de măsură" etc., ca de pildă duplicitatea, minciuna "utilă" cauzei, incompetența arogantă, insensibilitatea la opinia obștească, etc.

Pornind dela acea chemare unanim răspândită: "proletari din toate țările uniți-vă" cu care se încheie Manifestul Comunist, se relevă dintr'odată două ipostaze ale principiului enunțat de noi mai sus: a) Să se unească împotriva cui? Cât a constituit și constituie, în procente, proletariatul în cadrul unui anumit stat? Si b) a dovedit și era posibil ca proletariatul să devină o forță conducătoare în stat? Au fost Lenin, Stalin și ceilalți de lângă ei și de mai târziu, muncitori, proletari? Ceaușescu n'a muncit într'o fabrică și idem și ceilalți **"Corifei"** după cât știm.

Partidele comuniste s'au organizat, pretutindeni, luând ca bază, în exploatare exclusivă, aspirațiile clasei muncitoare spre dreptate și demnitate socială. Pentru aceasta a trebuit să mistifice dela început o realitate incontestabilă: clasa muncitoare, ca atare, nu poate fi o clasă conducătoare și mai ales o conducătoare în exclusivitate (chiar în "alianță" cu...). A fost una dintre cele mai notorii înșelăciuni istorice. Ulterior sub influența lui Lenin și mai ales a lui Stalin s'a inventat formula "detașamentului de avangardă" (partidul), clasa muncitoare fiind practic exclusă chiar dela apărarea propriilor ei interese, sindicatele muncitorești fiind în concepția lui Lenin, declarată expres, simple "curele de transmisie".

Deci pornind dela o mare ură și o mare minciună s'a declanșat timp de un veac și jumătate această narcomanie ideologică care a dat rezultate al căror bilanț provizoriu, îl facem noi azi.

Ca orice toxicomanie, chiar încetarea consumării drogului lasă urme de neșters pe "forma mentis" a celui ce s'a autodrogat sau s'a lăsat drogat. E ca un virus spiritual care nu **poate** fi învins decât prin dragostea și transparența creștină.

Suprimarea proprietății private asupra mijloacelor de producție pentru "a pune capăt" exploatării omului de către om este iarăși una din marile erori care au turmentat decenii în șir atâtea capete bine intenționate și sentimentale dar insuficient de perspicace pentru a detecta (ca Panait Istrati, Andre Gide, Zinoviev, Soljenițin etc.) minciuna "de stat" și crima politică și socială care se ascunde în spatele acestor etatizări.

Salariatul a rămas salariat și în locul patronului a apărut "politrucul" sau "directorul". Din o mie de stăpâni a rămas unul, statul, mai precis partidul, mai precis nomenklatura, mai precis "secretarul general" și familia sau gașca lui.

Cui să te mai plângi? Sindicatului? El era în mâna partidului. Tribunalului? Si el era sub conducerea "Sectorului de partid". Ziarelor? Toate erau dirijate strict de partid. Si astfel dispare în noaptea totalitarismului marxist una din cele mai mari cuceriri ale spiritului uman: separația puterilor în stat., una din principalele cauze ale abuzurilor și crimelor comuniste.

Antagonismul social de clasă, fenomen normal și reglabil de un guvernământ democratic real, devine un monolit al terorii, foametei și înapoierii, pus la dispoziția exclusivă a "activului de partid".

Statul cu toate compartimentele sale devine un instrument al puterii, care necontrolată și necontrariată se transformă treptat într'un instrument al dictaturii personale sau de clan. Proprietatea colectivă **asupra mijloacelor de producție devine o pură ficțiune și sursă de aberații ale unor creiere dezechilibrate.**

Istoria pe care am trăit-o dovedește din plin aceasta. Nici un fel de exagerare sau denaturare. Marile principii ale marxismului s'au dovedit în raport cu **istoria** reală niște monstruozități antiumane. **"Cuceririle clasei muncitoare" au fost** în realitate cuceririle la răsfăț și arbitrar ale unor bande hiperdemagogice, **sau** hiperinconștiente și **hiperinsensibile.**

Toți comuniștii de bază au fost specii variate ale cinismului. Cunoșteau minciuna pe care o ascundeau, și-o compensau moral invocând niște realizări sau statistici care nu erau rezultatul aplicării unei ideologii ci a unei firești evoluții **istorice** sau investirii unei **"plus-valori" dobândită cu biciul politic** și administrativ de pe urma muncii unui întreg popor după ce ei își **creaseră** diferite "Neptunuri", "Primăveri" sau castele de vânătoare. In Bulgaria la fel ca și în România. In R.D.G. ca și în insula Brioni a lui Tito etc.

Puterea absolută corupe în mod absolut. Libertatea dispare, egalitatea este o ficțiune și fraternitatea se transformă în epurări, supravegheri și procese politice de tip Pătrășcanu. Marxism-leninismul a creat state cu o ierarhie strictă și orice încercare de a viola "centralismul democratic" printr'o critică de jos în sus este repede jugulată.

Incă o caracteristică a acestei utopii este împerecherea irațională și total ofensatoare a bunului simț obștesc de cuvinte ca "dictatura proletariatului", ca și cum o **dictatură ar putea** fi executată de milioane de oameni, sau "centralismul democratic" ca și cum o hotărîre **luată** la bază trebue aprobată la centru, sau **"realismul socialist"** ca și cum o realitate trebue privită prin anumiți ochelari pentru a fi înțeleasă și prezentată artistic și nu după percepția și sensibilitatea artistului respectiv, sau "rolul conducător al partidului" și nu al adevărului sau al specialistului etc. Minciuna, ficțiunea și demagogia incipientă a generat minciuni și ficțiuni și demagogii în serii.

Pretutindeni unde marxism-leninismul a cucerit puterea, această putere a fost cucerită prin violență sau fraudă, ca în România prezentă. A fi fost secretar C.C. P.C.R. și a deveni "Președinte" al României post-revoluționare, fără să fi făcut nimic în sprijinul acestei revoluții pare o enormitate absolut insuportabilă. A deveni prim-ministru, tot în contextul de mai sus, și în plus a fi total necunoscut și nevalidat de nici un act politic anterior, este un scenariu pus la punct în altă parte și nu de interesele Revoluției Române ci de interesele, greșit **înțelese, ale unei mari puteri, vecină, ea însăși în** cursul unei "perestroici" de mare amploare și sens profund european. Ambii conducători placați în fruntea României **revoluționare** sunt o eroare de interpretare și un calcul certamente greșit a tuturor părților participante la acest "scenariu" ce s'ar fi vrut complot.

Cele de mai sus au fost posibile într'o țară și după un regim care instrumentând minciuna a distrus discernământul politic al unei bune părți din **populații**. Suntem absolut convinși că istoria va corecta această sau aceste aberații, în **însuși** interesul restructurării, în însuși interesul celor vizați pentrucă voința **națională** este o forță de neînvins și poate deveni incandescentă cum s'a dovedit la 21-22 Decembrie 1989 carbonizând toate forțele potrivnice, printr'o cauterizare spontană. Forța din adâncuri a unei colectivități ultragiate este mai tare decât orice bombă atomică.

Cele spuse acum în cadrul unei neindicate paranteze fac parte totuși din tema tratată, pentrucă sfidarea opiniei publice, chiar pălmuirea ei (vezi colectivizarea agriculturii, schimbarea minților, **rezultatele alegerilor 98,3%** etc.) este și ea o componentă a marxismului-leninist.

Ceea ce se petrece acum în România este o tragedie istorică. Să curgă sângele tineretului român pentru ca Dl. Roman să devină prim-ministru iar Dl. Iliescu succesorul lui Ceaușescu, este o farsă diabolică.

Satanism dovedit pe parcursul celor cinci luni de guvernare; abolirea pedepsei cu moartea (de un tâlc extraordinar de complex, înfiorător de abject în substratul lui intențional), manifestațiile "cu minerii", atacarea sediilor partidelor istorice, lozincile diversioniste etc. etc.

"Conducerea colectivă" și "planificarea economică socialistă" sunt alte două elemente componente ale utopiei. Ambele principii s'au dovedit false și inoperante în aplicarea lor concretă. Unul a **semănat** haosul și a despersonalizat, a anonimizat răspunderea și a anemiat până la dispariție simțul de răspundere, altul a devitalizat economia aducând țara (sau chiar țările) la înapoierea și sărăcia pe care o trăiește și în care se zbate azi.

Planificarea economică socialistă este unul dintre cele mai utopice instrumente de strangulare a creșterii și dezvoltării economice inerent oricărui organism social viu. O dezvoltare care prin natura ei este proteiformă ascultând numai de legile consumului, prin definiție aleatoriu, ale cererii și ofertei prin definiție nesupuse constrângerii.

Farmecul și diversitatea vieții este în primul rând farmecul și diversitatea consumului (bunuri și servicii). Marxismul spune nu, el știe mai dinainte ce fel de bere vrei să bei, ce pantofi vrei să porți, câți covrigi vrei să mănânci, și planifică în consecință, întreținând un enorm aparat birocratic, parazitar prin el însuși.

Si în sfârșit, pentru a ne încadra în spațiul pe care-l **avem, una din pseudovalorile socialismului este** industrializarea. Această industrializare de tip socialist **(stalinist "cu pivotul ei", etc.) este una din cauzele** marelui dezastru economic, ecologic, social și uman pe **care l-au trăit țările** răsăritului marxizat.

De pe urma regimurilor comuniste, a rămas în toate **țările**, dar mai ales în România un cumplit dezastru ecologic. Din **aproape** toate râurile țării (Oltul, Mureșul, Siretul etc.) a dispărut peștele. **Inseși** apele freatice sunt parțial infestate. Orașe ca Reșița, Lupeni etc., au un aer irespirabil. Măsurile de protecție a mediului ambiant erau practic inexistente (deși exista o lege în acest sens, pentru **"nevoile producției"** ea nu s'a aplicat). Județeana de partid "dădea ordine" - mai întâi "planul".

La modul alegoric se poate spune că dacă Ceaușescu nu era împușcat, **poporul român murea prin** asfixie.

Distrugerea învățământului propriu zis și înlocuirea lui cu "învățământul politic" este o altă piesă a utopiei.

Rămâne să continuăm și cu restul segmentelor rămase neanalizate.

COSMETICA ALEGERILOR

Urmare din pag. 1

democratice, anticomuniste datorită autoritarismului și totalitarismului sistemului, au fost handicapate, deoarece nu au dispus de mijloace financiare (li s'au acordat de către stat câte 400.000 lei, echivalentul a patru automobile), o cotă de 10% de hârtie pentru publicațiile de presă, Frontul păstrând restul de 90%, s'a împiedicat deplasarea în provincie, au fost atacați prin calomnii grosolane inventate, molestați, chiar până la tentativa de asasinat, cazul președintelui Partidului Național Liberal la Brăila unde abia a scăpat cu viață ca și al atacării lui Ion Rațiu, candidat la președinție din partea Partidului Național Tărănesc crestin și democrat. Deosebit s'au vandalizat sediile acestor partide în capitală și în provincie în vreme ce acele ale Frontului au fost neatinse.

In asemenea condițiuni s'a pornit o mișcare înglobând în special tineretul făuritor al Revoluției, intelectuali și oameni conștienți că este în joc viitorul țării pentru multă vreme și au dat la 11 Martie a.c. la Timișoara o proclamație care a strâns peste 4.000.000 de semnături cerând modificarea legii electorale introducând prevederea ca foștii activiști de partid (respectiv I. Iliescu, Petre Roman și mulți alții) să nu poată candida timp de trei legislaturi, fiind incluși și foștii ofițeri de securitate.

Această cerere a fost ignorată iar în final respinsă inclusiv amânarea alegerilor până la toamnă, I. Iliescu calificându-i pe semnatari jignitor, drept "golani" un cuvânt mai insultător decât "huligani".

Această conducere neocomunistă nu are nici un scrupul în atingerea scopului și nici o considerație de opinie publică, ceea ce o face inacceptabilă de oamenii conștienți, manipulându-i pe cei servili, naivi și timorați.

In asemenea condiții alegerile nu au fost libere, rezultatul viciat din desfășurarea campaniei electorale nu va fi considerat valabil de către popor, iar reacția imprevizibilă.

De aceea apelăm la guvernele occidentale să considere că alegerile nu au decurs în mod echitabil, indiferent de corectitudinea zilei alegerilor din cauză că rezultatul a fost cinic eșafodat încă din campania electorală, apelăm la toți factorii politici americani și internaționali să judece rezultatul după situația reală și nu după cosmetizarea acestuia din ziua alegerilor.

Adrian GRIGOROPOL

SĂ NE PREGĂTIM PENTRU VIITOARELE ALEGERI

Mihaela MOISIN

Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Si de data aceasta s'a adeverit din nou.

Conform unuia dintre principiile lor, comuniștii nu au voie să piardă în alegeri; ca atare, și-au făcut socoteala că ei pot conta cam pe 30-40% din voturi (nu ale membrilor de partid, n.b., ci pe ale securistilor, membrilor nomenklaturii comuniste și rudelor lor), care le vor fi date din suflet și convingere comunistă. In continuare, au luat toate măsurile posibile pentru a câștiga, atât în timpul așa zisei "campanii electorale" - prin acte de violență, dezinformări, provocări, promisiuni, etc. - precum și în chiar ziua alegerilor. Așa numitele și mult trâmbițate de Occident "primele alegeri libere din România după 45 de ani".

Si pentru ca să-și asigure succesul, au măsluit vreo 20-30% din voturi.

Ceea ce n'au anticipat ei însă, a fost numărul mare de votanți pentru Ion Iliescu ca președinte al țării, lucru care a complicat lucrurile, rezultând niște anomalii pe care, doar un partid comunist (neo) le poate da spre publicare.

Să ne uităm puțin la rezultate și să facem niște socoteli simple.

Deși în comunicatul Biroului Electoral Central nu se indică numărul persoanelor ce au mers la vot, încercăm să aflăm singuri, prin simpla regulă de trei simplă, și vedem că:

- pentru președinte, conform datelor au votat un număr de 14.277.780 persoane, dintre care în mod "absolut normal", "trandafirului" i-au încredințat votul 85,16% din total, adică 12.159.659 persoane;

- pentru Senat au votat (dacă luăm de bune rezultatele publicate) 13.847.979 persoane, pentrucă aici, "trandafirii" - Iliescu, Roman, C. Ionescu, Chițac, etc. etc. - au avut 67,10% care reprezintă 9.291.994 voturi.

Că pentru președinte au votat 14.277.780, iar pentru Senat numai 13.847.779, nu contează prea mult. Ce înseamnă diferența de 429.801 voturi, sau aproximativ 3%, când diferențele între "trandafiri" și gloata partidelor de opoziție se numără cu zecile de procente?

- Ceea ce mi se pare discrepant însă sunt voturile pentru Camera Deputaților. Din nou, "trandafirii" sunt pe primul loc, cu același procentaj zdrobitor, dar de data aceasta numai cu 7.034.420 de voturi, care însă, înseamnă, după toate regulile aritmeticii și ale bunului simț, că:

1. Au votat numai un număr de 10.546.356 de alegători, sau

2. Dacă luăm o medie de alegători între 14.277.780, câți au votat pentru președinte și 13.847.779 câți au votat pentru Senat, adică un număr de 14.062.779 de persoane, iar "trandafirii" au avut 7.034.420 de voturi, atunci procentajul real este de 50,002%, iar nu de 66,70%, cum s'a publicat.

Care cifre sunt reale și care sunt măsluite?

Putem presupune doar că singura cifră apropiată (subliniem) de realitate, care din viteză nu a fost modificată, este 7.034.420.

Nu încape nici cea mai mică îndoială că s'au furat voturi, desigur nu ca pe vremea lui Ceausescu, dar în stil comunist, fără jenă.

Credem că fiecare din cei însărcinați cu asigurarea câștigării în alegeri și-au arătat zelul cât au putut mai bine, conform teoriei "osului de ros", încât s'a depășit cu mult țelul propus.

S'au arătat la televizor de către posturile americane mașini ale securității schimbând urne pline cu voturi cinstite cu urne cu voturi prefabricate; apoi persoane care au votat de mai multe ori, bătrâni ajutați de organele securității să voteze cu FSN, etc.

Personal, două imagini mi s'au întipărit în minte, imagini triste și semnificative. La posturile de televiziune canadiene am văzut în zilele premergătoare alegerilor - o masă imensă de femei - cu trandafiri roșii în mână, scandând pentru "Iliescu al nostru", unele chiar sărutându-i portretul,

Cea de a doua imagine a fost în ziar - țiganii la alegeri. Pe prima pagină a cotidianelor canadiene, acoperind-o jumătate, trona fotografia intitulată 'Primele alegeri libere din România după 45 de ani - țigani și țărani dându-și votul".

Din cele două imagini, cel puțin o parte din Occident, poate trage concluzia că soarta României a fost decisă de mase - în speță de o masă imensă de femei exaltate și de țigani. Acestea sunt masele care ne reprezintă pe noi, Românii. Si aceasta a fost dorința noastră, a Românilor: alegerea cu majoritate zdrobitoare a lui Iliescu în funcția de președinte al României și alegerea unui guvern majoritar fesenist să ne conducă în următorii doi ani. Si spunem doi, în timp ce I. Iliescu face planuri de privatizare pentru următorii trei ani, iar de ajungere din urmă a economiei capitaliste până în anul 2.000.

Iată care este situația arătată lumii occidentale: fericire fesenistă pe următorii zece ani. Deci, I. Iliescu este sigur de succesul lui și în viitoarele două alegeri.

Desigur că rezultatul alegerilor în România ar fi putut să fie și ca în Germania de Est, dacă Basarabia ar fi fost de câteva ori mai mare ca întindere și la fel de capitalistă ca Germania Federală. Dar în conjunctura actuală nu se putea realiza mai mult: unii au votat cu Iliescu - FSN, de frica securității, de frica necunoscutului, din inconstiență, sau necunoștință. Alții au votat pentru aceiași din convingere comunistă, de teamă că își vor pierde posturile și situația pe care numai într'o societate comunistă o pot avea. Iar foarte mulți au votat cu partidele sau reprezentanții lor, dar voturile le-au fost furate în mod mârșav. Așa cum le-a fost furată și revoluția.

Nimeni nu o să poată convinge pe nimeni că cei câteva milioane de semnatari ai Proclamației dela Timișoara au votat cu Iliescu-FSN, că tot Ardealul n'a votat nici cu Partidul Național Țărănesc, nici cu partidul Vetrei Românești. Nimeni n'o să ne convingă că Partidul Liberal a avut sub un milion de voturi, etc.

Necazul este că majoritatea guvernelor occidentale consideră aceste alegeri ca "destul de libere", iar pe cei aleși, ca cei doriți de popor.

Speranțele noastre în democratizarea țării noastre sunt însă mari și se bazează pe câteva certitudini și pe concluzii ce se pot trage după alegeri:

- imperiul comunist se destramă indiferent de dorința lui Gorbaciov și a KGB; deși aceste schimbări nu au fost anticipate de Gorbaciov, deși au fost plănuite doar lovituri de stat cel puțin în România și Cehoslovacia, pentru înlocuirea unor dictatori învechiți cu alții mai tineri, ele s'au transformat în revoluții anticomuniste și nu mai pot fi oprite;

- democrația nu se poate instaura în cinci luni, după 45 ani de dictatură comunistă;

- partidele de opoziție nu au avut timpul necesar să se pregătească pentru alegeri;

- alegerile în România nu au fost libere;

- rezultatele alegerilor din 20 Mai 1990 nu reflectă realitatea din România;

-rezultatele alegerilor au surprins în măsură egală pe alegători cât și pe aleși;

- cei aleși - Iliescu-FSN - sunt speriați de felul în care își vor putea respecta promisiunile făcute în timpul campaniei electorale;

- cu toată recunoasterea guvernului Iliescu-FSN, el nu se poate bucura de credibilitatea Occidentului, dacă nu pornește la o serie de măsuri adevărat democrate; fără credibilitate, nici o țară occidentală nu va investi în România, deci economia nu se poate redresa.

- nemulțumirile celor ce au votat pentru Iliescu-FSN se vor intensifica, vor începe greve, șomaj, inflație, care vor duce la o nouă revoluție, poate liniștită, poate cu vărsare de sânge.

In aceste condiții, guvernul conducător al lui Iliescu-FSN sau va demisiona, sau va trece la o adevărată democratizare, voită sau nu.

Să nu fim pesimiști, să nu ne retragem din luptă, simțindu-ne învinși. Acest lucru este valabil pentru toți, Românii din România și cei de pretutindeni. Lupta pentru adevărata democrație abia acum începe.

Să nu blamăm pe nimeni, și să nu dăm sfaturi nimănui. Alegerile din 20 Mai 1990 au fost asemănătoare cu examenele de admitere la facultăți din anii 1957-60: s'a intrat în proporție de 80% pe bază de dosare. Dar așa cum după ce au graduat un număr imens de nulități (cu burse de "activisti") sistemul de admitere a început să se mai schimbe și în orice caz, cei foarte bine pregătiți au reușit la examene, tot așa și cei bine pregătiți vor reuși la alegerile viitoare.

Să ridicăm cu toții capul, să ne refacem forțele și să ne pregătim pentru alegerile viitoare.

ODĂ

Țăranului român

Țăranu-i un pumn de pământ în mâna olarului.
El este spicul de grâu în valul ogorului
Țăranu-i un strigăt de chin în neguri de vreme
Si luptă de veacuri, dreptatea s'o cheme.

La margini de câmp, țăranul blestează
Si soarta ce-i chin și țărna-i ce-i mamă,
Pe Dumnezeul lui și-al pruncilor ce sug
Amarul lui din pâine, cu mâinile pe plug.

Țăranu-i lacrimă de rouă pe pământ.
E doină de jale, e cântec drag și sfânt.
Țăranul împletește în tot necazul lui,
Râsul și mândria în ritmul jocului.

Țăranu-i rodnicia muncii pe câmpie.
Țăranul e izbânda în tril de ciocârlie.
El e răbdarea gliei țesută printre vise
Cu raze de credință ce nu se las învinse.

SILVIA BUTNARU

RÂNDURI TRISTE DESPRE HAOSUL ȘI CONFUZIA DIN ROMÂNIA

Radu DUNĂREANU

(Partea a doua)

Citesc cu atenție publicațiile tipărite în țară și am studiat zeci de fotografii și casete video filmate în timpul și după revoluție. M'au frapat multe lucruri.

Inapoierea intelectuală a foștilor "conducători" din tagma celor ce-l tămâiau pe gângavul dictator. I-am auzit și văzut imprimați pe bandă pe foști minștri sau **generali, al căror vocabular** și abilitate gramaticală nu **trece de nivelul clasei a** treia primare. L-am văzut pe un actor regizor **care** avea ieșire liberă din țară și ceva mașini (plural) străine, vorbind ca și Farfuridi. (Am făcut greșeli, oameni suntem) Ce greșeli? Otrăvind cultura cu false reprezentări ale unei inexistente istorii ale unui partid aservit unei puteri străine!

Citind publicațiile de azi mă șochează unele aspecte. Lipsa de decență. Nume ce **au plătit cu sfințenie** cotizația la pecere și au infestat limba și cultura română, azi au insolența să scrie și să semneze din nou!

Mai mult chiar, unul s'a făcut și șef de partid apropiat de "verzii" germani subvenționați de Sovietici. Scribi fără rușine încearcă să teoretizeze până și necesitatea de "înțelegere a trecutului". (Să nu pedepsim, să iertăm, nu e timp de vânătoare de vrăjitoare). Cred că ar fi timpul însă de pedepsirea acelor criminali ai trupului și sufletului unei țări. Până și cocota intelectuală Adrian Păunescu are tupeu **să publice din nou și au** început să fie scoase dela naftalină pagini vechi scrise de alți prostituați ai condeiului ca Geo Bogza...

Mă întreb: hârtie și tipografii nu se găsesc pentru presa independentă, dar hârtie pentru Păunescu se găsește?

S'a întrebat cineva cine administrează fondurile de propagandă (uriașe!) ale fostului pecere! Din ce "fond de salarii" bugetar se plătesc salariile foștilor securiști bine merci plasați la căldură și ale nevestelor lor, secretare omnipotente peste tot!

Mi se scrie că s'au **înființat 82 de partide.** Din astea 2 - 3 sunt mult sau mai puțin istorice și tradiționale. Dar sunt convins că majoritatea sunt creație de peste noapte a foștilor activiști partinici care, la nevoie, se pot coaliza cu fostul pecere front și forma o majoritate parlamentară. Foarte deștept. Sună cam ca și Blocul partidelor "democratice" de după invazia rusească (Votați soarele!)

Privesc niște interviuri filmate cu tineri studenți atât de intoxicați subliminal de propaganda marxistă încât declară că Vesticii vor să investească în țară pentru a exploata poporul... (N'avem nevoie de ei. Ne vom descurca singuri!...)

Există după revoluție o tendință clară de xenofobie moștenită dela fosta dictatură. **Turiștii** străini au început să fie atacați de țigani (sau securiști?) Sunt abuzați până și Românii care se întorc să viziteze țara. (Dacă ar striga după mine "transfug" nu m'ar mira: la proces au strigat "trădător". Nimic nou.)

Trebue să înțelegem că fără expertiza țărilor civilizate (și nu etichetate capitaliste) nu ne putem reface. Avem un gol intelectual, științific imens în spatele nostru, care nu **poate** fi recuperat decât numai cu ajutorul, foarte binevoitor de altfel, al Vestului.

Dar xenofobia are urmări serioase, tragice. De ea se folosește din plin clica de securiști și activiști pecere scoși dela putere. Ei nu vor renunța la viața dulce acum pierdută. Nu mai trag de pe acoperișuri și clopotnițe, dar instigă la ură, la dezordine și asta Românul din țară nu **înțelegeți** se lasă atras într'un curs foarte primejdios. Nu putem înfăptui democrație cu două fețe ca în fabula cu câinele și cățelul.

Nu înțelegeți, odată pentru totdeauna că din luptele de stradă între **naționalități** nu câștigă decât un regim gata să pună mâna pe putere din nou?

Strigăm: Ungurii vor Ardealul! **Corect** este: Ungurii ZIC că vor Ardealul. E libertate de cuvânt acum, sau nu este? Nu putem răspunde cu bâte și coase. Există mijloace legale de a stopa activități antistatale, dacă se dovedesc. Ce înseamnă "Unguri plecați acasă"?

Si ei sunt născuți tot acolo, de ce nu putem trăi în pace și armonie, luptând împotriva unui inamic comun, dictatura, așa cum s'a întâmplat la Timișoara?

Când se vor publica aceste rânduri nu știu care va fi situația în țară, dar acum plutește în aer o provocare și simt - ca unul trecut prin **închisori - că se** pregătește terenul pentru ca armata să ia puterea pentru "menținerea ordinei".

Am stat în închisoare ani lungi cu fel de fel de **naționalități** și n'am observat că există diferență de suferință între o nație și alta. Toți am răbdat aceeași foame și am fost loviți de aceeași bâtă.

Este apelul meu, al unuia care a suferit și acum, spre sfârșitul vieții, cu **părul** cărunt, vă strigă: popor al **meu, trezește-te! Nu te mai** lăsa manipulat de forțe care vor să distrugă un neam pentru puterea lor efemeră.

Bineînțeles că pentru a explica haosul produs de ei, comuniștii cu o nouă cosmetică pe față, au găsit explicația provocărilor **naționaliste** române maghiare: vinovații sunt legionarii care au ațâțat spiritele. Si repede au ex**pulzat trei cetățeni cana**dieni acuzați de posesia unor publicații legionare, care, în **fapt**, n'au fost deloc legionare. Asta se cheamă democrație!... Frica de literă scrisă este endemică, moștenită dela vechea dictatură. Asta da, se cheamă vânătoare de vrăjitoare.

ALEGERILE DIN ROMÂNIA

George AUGUSTIN

S'a tras cortina peste ultimul act al evenimentelor din România începute la 16 Decembrie 1989. Final grotesc al dramei începută ca în tragediile antice, degradată pe parcurs de intruși apăruți de unde, de ne-unde instalați ca niște harapi-albi pe jilțurile goale ale stăpânilor decapitați.

Computere moderne și coate roase în adunări și scăderi ale socotitorilor din ceapeuri și crescătorii de vite, au dat rezultatul farsei electorale care s'a numit: alegeri! Mai modești ca predecesorii care câștigau alegerile cu peste 99%, Iliescu și fesene-ul s'au mulțumit cu 85% și respectiv 66%; oricum procentul este cu mult peste minimul de 51%, condiționat de noua lege electorală, pentru a forma guvernul. Câștigul este cu atât mai important cu cât pe lângă cei morți din listele electorale - neschimbate din 1977 au votat și deținuții Nicu, Zoe și Valentin Ceaușescu - act fără precedent în aceste super-alegeri din România.

Violența, falsul, intimidarea și furtul, își au contribuția lor la alegerea lui Iliescu și a fesene-ului dar, toate acestea la un loc nu au constituit factorul determinant al rezultatului care împinge România pe ultimul loc al țărilor europene și întunecă întreaga Revoluțier din Decembrie. Metodele comuniste folosite de fesene erau de prevăzut din Ianuarie anul acesta, când fesene-ul și-a anunțat participarea în alegeri iar Iliescu s'a dezis de două ori în decurs de câteva zile.

Opoziția, chiar pornită în pripă și neorganizată, trebuia să știe bine acest fapt, să-și organizeze campania în sensul de a lupta cu un adversar puternic și bine organizat pe structura partidului comunist, utilizând în plus orice mijloc incorect în scopul atingerii obiectivului propus. Alternativa opoziției era de a accepta lupta, candidând în alegerile fixate la un termen foarte scurt sau a nu candida în alegeri până la o organizare temeinică a partidelor. Această sarcină revenea cu precădere Partidului Național Liberal și Partidului Național Țărănesc (cu majuscule) creștin și democrat (cu minuscule) care își revendicau tradiția istorică din viața politică a României Mari și a lui 23 August 1944. Mai în urma lor, se situa Partidul Social Democrat.

Nu este în intenția noastră de a blama pe cineva pentru eșecul alegerilor din 20 Mai, ca învinși fiind destul de cătrăniți, dar considerăm necesară o analiză - fără pretenții exhaustive a evenimentelor care se desfășoară în România.

Cei aproape 45 de ani de dictatură comunistă în România, au schimbat și fața țării și felul de a gândi al oamenilor. Exterminarea fără precedent a tuturor liderilor politici necomuniști, a intelectualilor, militarilor și schimbarea întregii structuri politice, educative, administrative, economice și militare a țării, a creat o prăpastie între trecut și prezent, noile generații fiind instruite pe alte criterii și pentru alte țeluri decât cele ale națiunii. Dogmatismul partidului unic și al conducătorului supra-om, au operat lent chiar în mentalitatea celor mai înverșunați anticomuniști. Din această cauză, metodelor comuniste nu li se putea opune cu succes tipul de democrație apuseană, apărută și consolidată în Apus în condiții cu totul diferite decât cele din Răsăritul Europei unde nocivitatea exclusivismului otoman și domniile fanariote își mai aveau înfipte rădăcinile în anumite pături ale societății românești.

A trebuit să vină lunga listă de privațiuni și un exacerbat "cult al personalității" impuse în modul cel mai barbar întregii populații, a trebuit să fie răvășit din temelii întregul comunism din Rusia și din celelalte țări satelite, pentruca mult întinsa răbdare a Românului să explodeze în mod cu totul original și să dea o revoluție anticomunistă, unică în lume, pentru înlăturarea comunismului. Indiferent de turnura politică a evenimentelor, Revoluția Tineretului Român din Decembrie rămâne pentru totdeauna un act sublim.

Politica își are legile ei, diferite de ale luptătorilor și martirilor care își sacrifică viața pentru un ideal. Chiar cuceritorii marilor bătălii pe câmpul de luptă, nu ajung decât în rare cazuri și conducători politici și de multe ori pierd în arena politică și prestigiul câștigat în războaie.

Tinerii care au murit în Decembrie 1989 în România nu s'au gândit o clipă nici la funcții ministeriale nici la scaune de deputați sau senatori. Când ei înfruntau gloanțele și frigul Iliescu și Brucan urmăreau la televizor, în halat și papuci, scenele unice prin dramatismul lor, iar Petre Roman și Voican erau spectatori, pe viu, făcându-și loc cu coatele să ajungă primii în sala unde urma să fie instaurată noua firmă a comunismului din România. Acolo au venit apoi rând pe rând kgb-iștii români, ostracizați cu titlul de "disidenți" dar păstrați nevătămați în locuințe confortabile de unde au pus la cale planul de acaparare a puterii. Cinismul lor întrece prin ipocrizie aroganța "stejarului din Scornicești".

Când Zidul Berlinului se prăbușea sub loviturile de ciocan ale libertății, la București se dinamita proaspăta fundație a edificiului viitorului. Comuniștii nu-și fac scrupule! La ei este moral tot ce-ți asigură drumul spre putere și păstrarea ei.

La început, noua nomenklatură era mai timidă și nesigură. Acceptaseră orice tovarăș de drum care nu-i întreba cine sunt și ce vor și cum au ajuns în frunte. Mai târziu au prins curaj înlăturând brutal pe unii, jignind mojicește pe alții, au scăpat de inoportuni și după scurt timp, au declarat ceea ce sunt: comuniști!

Noutatea palpabilă după revoluție a fost caracterizată printr'un simulacru de libertate a presei și a acceptării opoziției. Dacă presa și-a găsit imediat niște exponenți talentați, calificați și curajoși, renașterea opoziției s'a făcut cu dureri. Luați pe nepregătite, Românii n'au avut nici răgaz, nici loc, nici oameni care să poată constitui o opoziție reală. Chiar dirijată de fesene, apariția în timp de câteva luni a circa 80 de formațiuni politice, cele mai multe candidând în alegeri, arată o lipsă de orientare și ce este mai grav o imaturitate politică.

Era de așteptat ca cel puțin fostele partide mai mari să umple golul de până atunci, dar abia acum s'a văzut cât de mare a fost dezastrul și cât de întinsă exterminarea fizică a adversarilor politici ai comuniștilor. Toți bărbații politici ai țării au fost asasinați fie în închisori unde își executau pedeapsa, prin regim de foame și teroare, fie prin diverse accidente sau îmbolnăviri de moarte.

Derutate sau inhibate, timorate sau ignorante, vechile partide n'au putut să intre în cadența timpului. Partidul Național Țărănesc creștin și democrat, Partidul Național Liberal și Partidul Social Democrat n'au știut de unde să se lege de trecut și drept aceea au considerat ca act de legitimitate 23 August 1944 și nu Februarie 1938, cum ar fi fost normal. Cel mai elocvent exemplu este însuși semnul electoral. P.N.T. c-d a adoptat ca semn electoral "Ochiul" din alegerile din 1946 și nu "Cercul", vechiul semn electoral al partidului condus de Maniu și Mihalache, semn care le-a fost furat în 1946 de către dezertorul Anton Alexandrescu, trecut în tabăra comunistă a B.P.D.

P.N.L. a mers mai departe, renunțând atât la semnul electoral "o linie verticală" a partidului Brătienilor - furat de Tătărescu în 1946 cât și la semnul "L" cu care au participat în alegerile din 1946 și au ales un semn electoral nou, "Săgeata".

Mai mult decât atât, cele două partide au apărut cu orientarea categorică republicană, prezentând fiecare candidatul său pentru funcția de președinte al țării. Nu știm când au avut loc aceste hotărîri, dar știm că atât Maniu cât și Brătianu au fost monarhiști până au căzut în închisoare, iar deviza cu care au luptat alături de Generalul Rădescu în Februarie 1945 și chiar după instaurarea regimului comunist sub Petru Groza, era: "Regele și Patria". Mai mult decât atât, domnul Radu Câmpeanu a fost arestat pentru manifestația din 8 Noembrie 1945 când tineretul din București inclusiv tineretul liberal, au demonstrat în Piața Palatului Regal de ziua Regelui Mihai, în semn de solidaritate cu "greva regală" pe care regele o adoptase împotriva guvernului comunist.

S'ar putea ca după atâția ani de republică (populară, socialistă și acum simplu republică) poporul român să fi devenit republican. In țară și în lumea liberă sunt destui Români care împută fostului rege, actul dela 23 August, dar pentru un fost rege care susține că a fost forțat să abdice sub amenințarea că în caz contrar vor fi mari vărsări de sânge în țară, era și este normal ca forma de ales să fie lăsată poporului printr'un referendum. Altminteri nu mai poate fi vorba de democrație.

Să presupunem totuși că poporul nu-l vrea pe rege și partidele "istorice" de asemenea. Nu se găsea în toată țara în partidele respective câte o persoană cunoscută, din țară, care să candideze împotriva lui Iliescu? Era nevoie ca pentru funcția de Președinte al țării să fie neapărat unul venit din străinătate?

Nu vom folosi argumentul fesenist împotriva celor din exil care s'au întors în România, pentrucă este demagogic și imoral, dar domnii Rațiu și Câmpeanu au știut că ex-regele Mihai a fost la sărbătoarea dela Soultzmatt și poate au paricipat și dânșii la primirea suveranului și a familiei sale. Nu ne amintim de nici o poziție republicană și antimonarhică apărută în Românul Liber, nici în BIRE. Ba din contră!

In această situație ce garanție morală pot impune acești oameni politici, unor alegători care sunt asaltați cu dezinformarea fesenistă?

Apariția opoziției în politica românească este un factor îmbucurător, iar de rolul și răspunderea ei trebue să țină seama în primul rând conducătorii partidelor de opoziție.

In situația în care s'au găsit toate partidele din opoziție, cele vechi în special, după o lungă perioadă de inactivitate, prigonite, decimate, fără conducători, orice pas făcut de ele era urmărit cu mare atenție și suspiciune, atât de către alegători cât și de opinia publică.

Primul factor de care trebuiau să țină seamă conducătorii politici, era raportul de forțe dintre ei și adversar. In funcție de acest raport de forțe conducătorul politic își stabilește strategia și tactica de luptă. Or, în România, prin înglobarea întregii structuri comuniste, inclusiv materială și financiară, în fesene, acesta devenise peste noapte o forță uriașă, care nu se dă în lături de a folosi orice mijloc, inclusiv crima, pentru a-și scoate adversarul din acțiune.

Pentru acțiunea lor, conducătorii opoziției aveau în față proaspătul exemplu din Nicaragua. In această țară, cele 14 partide de opoziție au ales un singur candidat pe o listă comună. Deși foarte bine organizat, comunistul Ortega, destul de puternic în comparație cu anemica Chamoro, n'a putut învinge candidatul listei UNO, care l-a scos din dispozitiv. Si Ortega era un comunist cu mult mai decis și mult mai revoluționar decât Ion Iliescu.

De ce n'a găsit opoziția din România suficiente resurse sufletești să-și învingă ambițiile și să meargă pe o singură listă comună? Vechile racile politicianiste au crescut ca buruienile, mai repede decât grâul care trebuia să dea în spic. In discuțiile care au avut loc la New York, atât cu trimisul P.N.T. c-d, domnul Valentin Gabrielescu, cât și cu Președintele P.N.L. domnul Radu Câmpeanu, amândoi au afirmat că partidele lor vor merge pe liste separate pentrucă, justificau domniile lor, dacă am merge pe liste comune, liberalii nu ar vota o listă în care se găsesc și candidați țărăniști iar țărăniștii la rândul lor nu ar vota o listă în care se găsesc și candidați liberali. Această hotărîre a fost luată în comun acord cu domnul Corneliu Coposu, președintele P.N.T. Dacă în alegeri vom merge separat, au mai spus domniile lor, în Parlament vom adopta o linie comună.

Adevărul se pare că este puțin diferit. P.N.T., bazându-se pe popularitatea din 1946, era sigur că numărul lor de aleși în parlament, va fi proporțional tot atât de mare ca simpatiile din 1946 și nu voiau să împartă presupusul succes cu liberalii. P.N.L., pe baza simpatiilor căpătate de domnul Câmpeanu în masa alegătorilor, era sigur că va întrece pe țărăniști, care nu mai au un om de talia lui Maniu. Această divizare a celor mai importante partide din România, i-a favorizat pe feseniști care nu aveau de luptat decât pentru o majoritate simplă, mai ușor de realizat când adversarul este divizat.

Ceea ce iar ne pare greu de înțeles, este complicitatea opoziției la unele ilegalități ale fesene-ului. Prezența opoziției în C.P.U.N. nu presupunea și subordonarea față de fesene, ci o confruntare în acest organ care mima un mini-parlament. Am fost surprinși de tăcerea care poate fi socotită o aprobare a opoziției la expulzarea ilegală și brutală din România a trei Români din Canada. La aceasta se adaugă și anularea vizei de a intra în România a fostului rege Mihai și a familiei sale, care obținuseră viza de a vizita

Continuare în pag. 7

Piata Universității Foto: Valeriu CERCEL

INTERVIU CU UN TÂNĂR LIBERAL DIN 1945-1947

Intrebare: Ați fost membru al Tineretului Național Liberal din liceu, ultimele 2 clase și apoi în anul I la Facultatea de Medicină până în anul 1947. De ce?

Răspuns: Ca tânăr elev de liceu, la cea mai prestigioasă școală de învățământ secundar din țara noastră, Colegiul Național Sf. Sava, am primit o educație aleasă din partea celor mai valoroși dascăli din vremea aceea, rezultatul fiind conturarea unor caractere puternic dăltuite în piatra dură a acestor meleaguri carpatine, încă din străvechi timpuri, dublată de o cunoaștere aprofundată în elemente fundamentale de istorie, limba română, latină, limbi străine, științe pozitive, etc. Pe acest schelet s'a grefat și o personalitate care înarmată cu trecutul familiar, cel educațional și propriu rațional mi-a îndreptat pașii spre doctrina "Liberalismului", făclie de gândire și aspirații ale Partidului Național Liberal făuritor de țară în trecutul îndepărtat, prezent în 1945 - 47 și actual 1990.

Intrebare: Vă rugăm să ne spuneți câteva cuvinte despre arestarea, anchetarea și detenția dvs.

Răspuns: In anul de tristă amintire, 1952, luna August, ziua 20, am fost arestat în timpul stagiului militar (convocare de 1 lună pe care o executam la sfârșitul fiecărui an universitar, fiind atunci în anul V de facultate - Medicină Generală). Acuzarea a fost că fusesem membru al Tineretului Național Liberal, președinte al organizației colegiale "Sava" iar apoi în comitetul pe facultatea de medicină pe care o conducea studentul Struțeanu, comitet ce ținea de organizația de tineret universitar în cadrul Partidului Național Liberal, condus pe vremea aceea de Dl. Radu Câmpeanu. In această calitate am participat la manifestația din Piața Palatului în ziua de 8 Noembrie 1945 cu ocazia onomasticii Majestății Sale - Regele Mihai I, manifestație a întregului tineret liceal și universitar precum și a unui număr impresionant de cetățeni ai capitalei în sprijinul ultimului stâlp de rezistență împotriva comunismului (adus de armata sovietică) care era majestatea sa - regele.

Am fost de asemenea acuzat că am organizat o întreagă rețea în liceu iar mai apoi în facultate, care a acționat subversiv împotriva statului comunist, socotit în această acțiune și activitatea depusă ca tânăr liberal cu ocazia alegerilor falsificate din 19 Noembrie 1946, iar mai apoi în lunile care au precedat abdicarea forțată a Majestății Sale - Regele Mihai I la 30 Decembrie 1947.

Cu metodele cunoscute ale securității mi se cerea schema de organizare a Tineretului Național Liberal din liceu și facultate precum și o serie întreagă de declarații care aveau drept scop recunoașterea unei activități contra statului. Anchetele au început în închisoarea din Buzău, au continuat la Ploiești, apoi la București în sediul Ministerului de Interne, Uranus, Rahova, ajungând în cele din urmă în lagărul de deținuți politici dela Ghencea. Am fost deținut timp de 6 luni administrativ deoarece securitatea nu a obținut dela mine declarațiile incriminante și nici dela prietenii mei și ei arestați printre care Radu Câmpeanu, I. Struțeanu, N. Aloman, S. Voinescu, C. Mareș, etc.

Intrebare: Ce a reprezentat acest "pension" pentru formarea dvs. ca om; ați cunoscut în acele locuri personalități cărora le datorați ceva?

Răspuns: Am cunoscut foarte mulți oameni, adevărate personalități, cunoscut fiind faptul că pe data de 15 August 1952 au fost arestați în toată țara toți foștii demnitari dela miniștrii, priminiștrii, generalii din armată și din anturajul regelui, prefecți, primari, oameni politici la toate nivelele, oameni de știință, profesori universitari, avocați, medici, preoți etc. Eu și cu încă doi, trei prieteni eram cei mai tineri - 22 ani, studenți fără aproape nici un trecut politic real. Am fost îmbrățișați de toți aceștia peste tot pe unde am peregrinat, ocrotiți, învățați și educați în așa fel încât nici un tânăr la acea vârstă nu avea de unde să capete cunoștințe atât de vaste și complete ca noi; îmi aduc cu drag aminte de câțiva printre care părintele Galeriu la Ploiești, baronul Flondor, Dr. Balmez, Paul Dumitriu, General Pălăngeanu, Doctor Mamulea, Dan Brătianu, Vlad Cunescu, general Marcel Olteanu, Doctor Tincu, etc.

Intrebare: Viața în comunism a fost amprentată de nefastul stigmat al detenției?

Răspuns: Afirm cu certitudine că a fost amprentată major și de acest lucru și de altele cum ar fi: originea socială, modul de a gândi, evitarea înregimentării în orice forme de activitate procomunistă, sindicalistă, etc.

Tot ce am dobândit și am realizat pe plan intelectual, profesional s'a lovit în permanență de o obstrucție dirijată de pe platforma ideologic-comunistă de sistem, care nu dorea personalități nici profesionale și nici culturale, care să se abată dela linia dirijuitoare de stat și de partid, nu se dorea inteligență și profesionalism nelegat de sistem căci acestea ar fi fost periculoase pentru sistemul în sine.

De aceea nu sunt cu nimic de acord din ceea ce se spune că o anume tehnocrație legată de fostul sistem educată de acesta este astăzi de neînlocuit deoarece tot ce a fost mai bun și capabil, de exemplu dintre specialiști au fost creați de partidul comunist care i-a înregimentat pe toți, lăsându-i pe cei mai puțin pregătiți în afara rândurilor partidului. Este un neadevăr notoriu, aș spune chiar dimpotrivă această protipendadă intelectual profesională este viciată în ceea ce are omul mai prețios: mintea și sufletul.

Intrebare: Ce a însemnat revoluția pentru dvs. Dar perioada de după?

Răspuns: Revoluția a însemnat momentul de trăire a unui ideal ce a fost far dirighitor în toți cei 45 de ani de după 6 Martie 1945. A reprezentat pentru mine momentul pe care îl trăiam de mult în singurătatea gândurilor mele și în același timp posibilitatea de a reînnoda firul rupt cu brutalitate de invazia străină, care ne-a implantat morbul acela virulent al comunismului străin de neamul nostru și care ne-a dovedit că nu poate trăi pe corpul neamului nostru, fiind respins, zic eu în totalitate sub toate formele lui. Sper în consolidarea legitimității rupte în urmă cu 42 de ani, revenirea la punctul de unde am fost Români și recunoscuți liberi de o lume întreagă până la acea dată.

Intrebare: Ce urați tineretului liberal? Dați vreun sfat?

Răspuns: Să rămână victorioși în tot ceea ce noi, generația veche am fost înfrânți, sunt sigur, nu datorită nouă. Sfatul meu este să se cultive, să învețe, căci bogăția minții te scutește de captivitate intelectuală și manevrare.

L.D.

CORESPONDENT DIN BUCURESTI

FALSIFICAREA ALEGERILOR DIN ROMÂNIA

—Alexandru SURDU—

Alegerile din România au avut, în sfârșit, loc la data de 20 Mai, abia la cinci luni dela Revoluția din Decembrie, un răstimp în care n'a fost posibilă desfășurarea unei campanii electorale, în adevăratul sens al cuvântului.

Partidele politice care s'au prezentat ca reprezentante ale opiniei publice nu au avut răgazul și nici condițiile favorabile de acțiune. Frontul lui Ion Iliescu a exercitat o dictatură brutală pentru a împiedica consolidarea partidelor politice. Să nu se uite, aș spus Dna Cornea, că: "o campanie electorală care nu e liberă, nu poate asigura alegeri libere". Si, campania electorală nu a fost liberă.

Dosarul actelor de teroare politică, exercitată de Ion Iliescu este bogat și impresionant, prin metodele aplicate (bătăi, intervenții brutale ale poliției, supravegherea, înscenarea, calomnia, insinuarea, expulzarea și arestarea), după canoanele cele mai specifice ale partidului comunist, ca să frâneze dezvoltarea formațiunilor care se înjghebaseră pe temeiul curentelor de orientare ideologică.

Toți acei care s'au opus influenței comuniste au fost loviți și văduviți de drepturile legale și morale de a acționa efectiv în campania electorală. Aceasta înseamnă că Iliescu este apărătorul comunismului și al doctrinei sale și a ținut să ajungă la puterea politică, ca exponent al ideologiei comuniste. Ideologie care este continuată în orice nivel, în orice domeniu: economic, mass-media, etc.

Pe de altă parte, Iliescu a utilizat numai pentru interesele "Frontului" său, toate mijloacele guvernamentale și ale instituțiilor din aparatura de stat - televiziune, telefon, radio, tiparnițe, prefecturi, ministere, vistieria statului, transporturi și orice formă de acțiune administrativă și legislativă. Aceste însușiri de bunuri și beneficii, din partea "Frontului" lui Iliescu, constituie motive temeinice pentru trimiterea în judecată, pentru furturi din tezaurul statului român. In orice caz, dacă nu acum, acest lucru se va întâmpla când va fi trimis în judecată pentru genocidul moral și național împotriva poporului român.

Rezultatul alegerilor nu este concludent. Ele au fost furate. Succesul lui Iliescu și al "Frontului" său, este semnul căderii lui de mai târziu. Căci guvernele lumii libere, occidentale nu se vor grăbi să ajute un guvern Iliescu, care a răpit drepturile Revoluției din Decembrie, a violat drepturile poporului român la libertate, a falsificat alegerile pentru parlamentul țării, a furat din vistieria națională și a împiedicat evoluția normală a națiunii întregi.

Si, peste tot, aceste fapte de brigandism politic, de tip comunist, vor genera o ridicare tumultuoasă și sângeroasă împotriva rămășițelor comuniste, care dintr'o mistificare au intrat în alta. Căci, țara și poporul român nu doresc și nu accepta sub nici o formă, o dominație comunistă, oricât de camuflată s'ar prezenta aceasta.

Un guvern ales prin fraudă, nu poate fi reprezentativ și, în cazul acesta adevărata majoritate, care are dreptul să restabilească ordinea morală și statală își va spune fără doar și poate, cuvântul, în forme radicale, deci fără ambiguități, ca să se vadă care este voința națională.

Țara nu și-a găsit liniștea de care avea nevoie ca să înceapă adevărata reconstrucție a instituțiilor ei tradiționale, după doborîrea tiraniei de stat. Această întârziere se datorește celui mai aventuros produs al comunismului din țara noastră România, Ion Iliescu și clica lui cu Silviu Brucan și Petre Roman. Aceștia sunt exponenții perversiunii comuniste, care nu-și mai are legitimitate în actuala situație care s'a creat în România.

Poporul român a refuzat prin Revoluția din Decembrie, orice formă de comunism. Acei care încearcă să-l perpetueze în societatea românească, au făcut o socoteală pripită, căci au desconsiderat voința poporului, care a fost falsificată la alegerile din 20 Mai. Dar, aceasta nu înseamnă că voința poporului a fost anulată. El își va spune răspicat cuvântul, căci istoria nu îngăduie să fie înșelată în rigorile ei, decât temporar.

ACUZ APĂRAREA

—Luiza DIMITRESCU—

Dacă aș fi fost avocatul apărării lui Nicolae Ceaușescu aș fi cerut circumstanțe atenuante. Aș fi rugat instanța să țină seama de ele. Nu m'aș fi prevalat de teorii genetice ca, ce au fost mama și tata, nici de amprentări lăsate de fărădelegi comise la vârste fragede și poate nici de incultura crasă adusă la rang de academician și recunoscută pe plan mondial. Nu!

Dar este de notat faptul că este produsul, încă dela 14 ani, al unei ideologii utopice lipsite de umanism ce generează dictatori și monștri, ce duce la irațiune și crimă prin minciună și teroare, ce-și dorește în jur mase acerebrate de roboți care să-i slujească, mase mutilate sufletește, umilite în simț și gândire, cu rațiune dirijată prin dezinformare, prin cumplita teamă, prin spoliere fizică, prin împăcarea cu soarta.

Este produsul doctrinei comuniste, este unul din elementele de vârf ale ei, căci ea, utopia, s'a grefat pe un paranoic, om care în mod sigur se considera singurul capabil să dezlege probleme, singurul clarvăzător, singurul dotat să domine toate aspectele vieții, stăpân pe pământ și oameni, stăpân pe bunuri și suflete, pe minți și conștiințe. Asta l-a dus repede la megalomanie, ce-a vrut a avut, dar nu oricum, ci în mare, ca nimeni altul, lucruri utile și mai ales inutile, lucruri ale lui și numai ale lui făcute de armata de sclavi. A fost un om deformat, mutilat de comunism și putere.

Stia de dezastrul economic dar îl ispiteau vizitele de lucru cu copilași și flori, mitingurile cu uralele ce nu-i erau suficiente și mai trebuiau augumentate de difuzoare, discursurile cu osanalele de rigoare. Trena îi era bine ținută de un număr mic de nomenklaturiști bine plătiți, de lingăi ce nici măcar toți nu credeau în el sau în comunism. Unii îndrăzneau în insuficiența lor să zică "doar el e de vină că nu merg treburile bine", că dacă ar conduce ei..., că dacă ar schimba pe ei, pe colo treburile ar merge. Bieții!...

A beneficiat, ca orice nenorocire ce nu vine niciodată singură, de o conșoartă ce i-a semănat leit, având în plus acea răutate de neimaginat, răutate ridicată la rang de virtute.

Si noi, noi sclavii, am beneficiat de el enorm. Prin ură în ură ne-am unit și poate niciodată o țară n'a

Continuare în pag.8

ALEGERILE DIN ROMÂNIA

Urmare din pag.6

România și a sărbători Sf. Paști în țară. Un alt Român din Germania a fost expulzat din țară după ce a fost molestat de oamenii fesene-ului, iar un alt Român din SUA a fost internat în spital în România cu grave leziuni și fracturi, datorită "tratamentului" agenților fesene.

Stim că opoziția a avut ea însăși victimele ei, din care unele cazuri mortale, dar pentru toate aceste abuzuri trebuia să apeleze la toate organizațiile mondiale care se ocupă de drepturile omului, la toate ambasadele țărilor libere acreditate în România, pentru a difuza cât mai larg, violențele și atrocitățile comuniste făcute sub firma frontului salvării naționale.

Ungurii din România n'au suferit nici pe departe abuzurile pe care le-au suferit Românii și din partea comuniștilor și din partea fesenistilor, dar propaganda lor a pus în picioare toate mijloacele de difuzare în masă din lume. Falsul succes al fesene-ului nu trebue să aibă însă un impact negativ asupra nimănui. Opoziția din România, trebue să analizeze în primul rând propriile ei slăbiciuni, ca după o serioasă corectare să pornească și mai decisă la acțiune, pentru a realiza dreptul ei la o conducere liberă și democratică a țării, pe care o visăm cu toții.

George AUGUSTIN

Două decenii

—Preoteasa Eugenia UȘERIU—

De cele mai multe ori protestele fac parte din **metodele de corectare a greșelilor** care apar în conducerea societății; uneori sunt însă instrumente dăunătoare echilibrului statal.

Românul le-a inclus în câteva cuvinte: "Doamne nu-i da omului cât poate răbda".

In general aceste manifestații aparțin tinerilor, care, cu entuziasm nestăpânit dau lecții de civism impresionant local, național ori **internațional.**

Deceniul din 1930-1940 a fost unul dintre cele mai protestatare din istoria neamului românesc; cel din 1990-2000 abia a început și nu i se **poate** preciza viitorul. Privind totuși ultimele evenimente din țară și o lege simbolică inclusă în colindele anului **nou: "Semne bune anul are/ Semne bune de belșug / ca și brazda de sub plug..."** se **pare că divinitatea va da răgaz Românilor să îndrepte greșelile de neiertat** ale conducerii comuniste pe care le-a comis aproape o jumătate de secol.

Cercetând -sine ira et studio- cursul istoriei, protestele primului deceniu amintit sunt cunoscute parțial, deformat, ba chiar pernicios prezentate și răspândite, pe când cele prezente sunt mai ușor de urmărit.

Adevărul din primul deceniu poate fi comparat cu imaginea licuricilor în miez de noapte, ori **ploaia** abundentă de primăvară necesară încolțirii grânelor, paralel cu greșeli de neiertat care sunt prezentate simbolic în povestea "înșir'te mărgărite" unde adevărul identifică și pedepsește atât hoția cât și foamea de putere.

Pseudo-democrația de atunci a practicat o autarhie medievală împodobită cu slogane **naționale.** Sosite din afara **granițelor** neamului nostru a fost această **"beție** de cuvinte" răspândită îndemânatec de-a lungul și de-a latul **pământului** sub formă de frățietate, egalitate și progres. Ca o consecință logică, calomniile au netezit calea corupției, stâlcind parte din demnitatea **națională**, care a deviat axa prestigiului nostru internațional.

Conducerea de atunci n'a făcut apel la unitatea **poporului practicată de-a** lungul istoriei, amintind-o mai recent pe aceea a Domnitorului Alexandru Ioan Cuza, care a avut viziunea neamului; dacă membrii partidului comunist ar fi înțeles arta conducerii care este cea mai grea meserie din lume tinerii de azi ar fi **moștenit o situație mai** ușoară, pentru curățirea ruginei care a năpădit întregul neam după 23 August 1945.

Nu știm dacă răspunderea conducerii amintite 1930-1940 a fost cuprinsă **de o amnezie parțială**, ori s'a auto-considerat gigantă și infailibilă istoric; dar, după rezultatele cunoscute, a fost instrumentul nefericit al unui atac frontal dat organicității neamului românesc.

Aceasta ar fi succint și dureros, **istoria** deceniului 1930-1940.

Ca răspuns logic, au apărut proteste. **Național** și internațional, presa și radio au prezentat protestele, ca acțiuni periculoase, naziste, fasciste, etc., iar pe protestatari ca teroriști, **vânduți străinilor, trădători** de țară, au umplut închisorile, au fost ținuți în lagăre, omorîți, etc. Mare parte din elita românească de atunci a fost decimată de democrația falsă, căreia i s'a alăturat regele Carol al II-lea. **Torturile întrebuințate au fost aproape identice cu cele întrebuințate de regimul comunist în Rusia.**

Planurile lui Stalin au fost îndemânatec puse în practică, dar cu siguranță, că orânduirea divină, a așezat pe fiecare la locul **cuvenit, dat fiind că ACOLO legile sunt absolute.**

Protestatarii primului deceniu s'au născut ori au copilărit în primul război mondial și l-au trăit pe cel de al doilea, urmat de instalarea oficială a comunismului, de încercarea nereușită a eliminării lui Dumnezeu din viața poporului și dezvoltarea industrială.

O bună parte din membrii politicii interne au încercat atunci distrugerea lor, dar ei continuă ca părtași ai elitelor culturale ori spirituale naționale ori **internaționale.**

După 40 de ani de sclavie, tranziția actuală între ce a fost și ce este, sperăm că va conduce logic cârmuirea statului spre echilibrul care să împământenească conștiința de a fi Român. Altfel, protestatarii își vor spune cuvântul, pentrucă a trecut timpul minciunilor parfumate cu naționalism periferic, importat, ori prăsit clandestin în România.

Se pare că istoria deceniului 1990-2000 va fi diferită de cea a nefericitului 1930-1940, când teritoriul României a fost ciopârțit. Tara Basarabilor își cere dreptul de a fi alipită **Patriei Mame, grupuri compacte din Timoc așteaptă unitatea cu frații din** Nordul Dunării, iar litigiile din Transilvania să fie lămurite cu bărbăție, istoric și practic. Astfel protestele fără arme, însoțite de "Azi în Timișoara, mâine în toată țara" nu se referă doar la loc geografic ci la tot ce este **suflet românesc: "Nu vrem să stăpânim popoare / Sub mândrul sceptru românesc/ Ci să trăim în viața noastră/ și dreptul nostru strămoșesc..."**

Azi, rănile sunt vechi, proaspete și multe. Neghina, ca element coroziv, sperăm să fie exportată în țara ei de baștină, ori mai bine zis **în țările ei de** baștină, de unde a plecat ca sămânță a răului, iar dacă-i place cu adevărat **frumusețea și bogăția** românească, dacă nu se poate dizolva, măcar să se amalgameze vieții noastre. Si toate acestea ca să nu mai apară și alte proteste.

Asemănările și deosebirile între aceste decenii fac parte din istoria României.

Protestatarii acestui deceniu s'au amalgamat cu cei din 1930-1940 pentrucă au aceeași temelie viguroasă a vieții: libertate spusă și trăită **național** și creștin, fără teamă și fără ezitări. Primii sunt premergători, cei prezenți înfăptuitori.

Deosebirile sunt normale: Românii, ca orice popor terestru, constituie un conglomerat deosebit careși merge drumul lui în cosmos.

Interferențele internaționale ale oamenilor - în special ale vecinilor- sunt de cele mai multe ori contradictorii, repetându-se șubred, dacă privim retrospectiv istoria atât în trecut cât și în prezent.

Nu cunoaștem detaliile labirintului politic **internațional**, în care **Impăratul Roșu al Rusiei** polarizează zâmbete între Yalta și Malta, dar constatăm că autoritatea temută în trecut a Rusiei este ca drojdia pe fundul unui butoi de vin înăcrit.

Azi Lituania, mâine Basarabia (răpită pentru a 12-a oară României), **poimâine** Estonia și Letonia, situație continuată cu alte surprize, care vor arăta adevărata identitate a Rusiei pe podul pământului.

Insușirile tinerilor din deceniul 1990-2000 le vor fi călăuză în reconstrucția țării și sperăm să fie trecută obiectiv în istorie.

Deosebiri între cele două decenii? Biologic da, dar **spiritual nu.**

Această conștiință de a fi Român, în afară de multe și mărunte, drepte ori nedrepte aspecte a fost sin**tetizată în câteva rânduri de Lucian Blaga:** "Tot ce putem ști, fără temerea de a fi desmințiți, este că suntem purtătorii bogați ai unei excepționale posibilități. Tot ce putem crede, fără de a săvârși un atentat **împotriva** lucidității, este că ni s'a dat să luminăm cu floarea noastră de mâine un colț de pământ. Tot ce putem spera, fără de a ne lăsa manevrați de iluzii, este mândria unor inițiative spirituale, istorice, care să sară, din când în când, ca o **scânteie și asupra creștetelor altor popoare. Restul - e ursită."**

ACUZ APĂRAREA

Urmare din pag.7

fost așa de unită contra **comunismului**, contra dictaturii. Tot lui îi datorăm faptul că ne-a împins pe 21 **Decembrie 1989, ne-a forțat mână atunci și nu câteva zile mai târziu. El,** prinura sădită cu grijă 42 de ani și augumentată în ultimii, ne-a trimis în piețe, ne-a pus să smulgem stema de pe steag, sfântul steag pângărit, să **smulgem** "Republica socialistă" ca simbol, să aruncăm în **groapa istoriei comunismul** pentru vecie.

El ne-a impus să căutăm răul din fiecare dintre noi și să-l excizăm,să facem loc binelui tradițional românesc. Procesul va dura, dar începutul lui este sigur regretabil că este frecvent **obstrucționat de ultimele zvâcniri comuniste.** Dar, binele a învins întotdeauna și va învinge și acum, iar faptul că am plecat pe drumul democrației este notabil și fără de întoarcere.

El ne-a descleștat gurile și a făcut ca șoapta să devină strigăt: jos comunismul! Acumularea din noi era ajunsă la un preaplin ce-a debordat **vehement.**

Luiza DIMITRESCU

PROCLAMAŢIA DELA TIMIŞOARA

—Mircea SABAU—

Revoluţia Română din Decembrie 1989 a fost un act spontan de sfântă mânie populară împotriva comunismului şi a conducătorilor lui în frunte cu Ceauşescu.

Aparent revoluţia nu a avut formulată o ideologie sau un program de acţiune. In realitate în mintea şi inima fiecărui participant la revoluţie ca şi în mintea şi inima celor care n'au manifestat pe străzi, în pieţe sau în alte locuri, a fost distrugerea totală a regimului de teroare şi dictatură comunistă. Această dictatură a fost instaurată în România cu mult înainte de Ceauşescu distrugând floarea intelectualilor români dar nu numai pe ei, ci mii şi mii de oameni cinstiţi care militau pentru democraţie şi libertate în România. Ceauşescu a perfecţionat mult mijloacele de supraveghere, intimidare, terorizare şi jefuire a cetăţenilor României, preluând moştenirea dictaturii comuniste dela Gheorghiu Dej. Să nu uităm că sub Gheorghiu-Dej a fost organizată reţeaua de închisori care a împânzit întreaga ţară precum şi Canalul Morţii cum a fost numit odiosul canal Dunăre-Marea Neagră de către Ion Cârja în cartea lui, în care descrie acţiunea de distrugere a deţinuţilor politici. Mii de oameni au fost ucişi fie de către regimul ultrasever al detenţiei, fie din cauza muncilor istovitoare şi a lipsei de hrană şi îngrijire medicală, fie bătuţi în mod bestial de către comunişti.

Sistemul comunist, utopic şi artificial nu poate aduce nici bunăstare, nici împlinirea aspiraţiilor cetăţenilor ţării unde se instaurează. Istoria a dovedit că nicăieri în lume comunismul nu a reuşit să-şi îndeplinească promisiunile. Dimpotrivă, comunismul a adus sărăcie, mizerie, înapoiere tehnologică şi ştiinţifică, productivitate redusă în orice ramură de producţie.

Comunismul a adus nefericire şi o degradare morală care porneşte de sus dela cercurile conducătoare forţând pe toţi cetăţenii să accepte teroarea, minciuna, şantajul şi corupţia. De fapt acestea erau instrumentele de bază pe care le-au folosit comuniştii ca să-şi impună dominaţia asupra ţării.

Consolidându-şi puterea, comuniştii sub Ceauşescu au dezvoltat cel mai elaborat şi sofisticat sistem de supraveghere a cetăţenilor încălcând cu cinism şi grosolănie drepturile cetăţeneşti înscrise chiar şi în constituţia comunistă elaborată de ei. Aceasta arată că pentru comunişti legile ţării şi drepturile omului nu au nici o valoare. Acest fapt este caracteristic nu numai pentru regimul comunist al lui Ceauşescu dar şi pentru comunismul din Polonia, Ungaria, RDG, URSS, China, Cuba sau oricare altă ţară comunistă. Peste tot în aceste ţări a existat şi încă mai există în ţările care au rămas comuniste încălcări ale drepturilor omului şi violarea legilor ţării. De aceea mi se pare extrem de importantă Proclamaţia dela Timişoara care exprimă cu claritate scopul şi obiectivele răscoalei populare care a început la Timişoara la 16 Decembrie 1989. Curajul şi dârzenia timişorenilor care s'au luptat singuri timp de mai multe zile cu teroriştii comunişti a dat semnalul revoltei care s'a răspândit în toată ţara. Timişorenii însă vor să se asigure că lupta, suferinţele şi jertfele lor nu au fost în zadar.

In Proclamaţia lor din 11 Martie 1990 timişorenii cer îndepărtarea activiştilor comunişti şi a securiştilor dela conducerea ţării. Cu multă dreptate se afirmă în acest important document, că "prezenţa activiştilor comunişti şi a securiştilor în viaţa politică a ţării este principala sursă a tensiunilor şi suspiciunilor care frământă azi societatea românească. Până la stabilizarea situaţiei şi reconciliere naţională, absenţa lor din viaţa publică este absolut necesară."

Intr'adevăr, comuniştii români n'au acţionat niciodată în favoarea poporului încercând să contribuie la îmbunătăţirea condiţiilor de trai. Dimpotrivă, ei l-au susţinut an de an pe Ceauşescu adoptând şi votând pentru măsurile şi legile draconice şi inumane pe care dictatorul le-a impus poporului. Cu toate că an de an standardul de viaţă a fost redus, populaţia sărăcită şi din ce în ce mai strânsă în cămaşa de forţă a controlului şi supravegherii poliţieneşti, nici un comunist nu a susţinut ideea eliminării lui Ceauşescu dela conducerea ţării. Nu mai departe decât cu o lună înainte de revoluţie, comuniştii l-au reales pe Ceauşescu la conducere, în unanimitate.

Acum, după revoluţie vedem că liderii comunişti au sechestrat din nou puterea politică menţinând în posturile lor pe comuniştii lui Ceauşescu în toată ierarhia administrativă şi militară. In plus odioasa Securitate a fost trecută în slujba noilor conducători fără ca să fie complet desmembrată şi desfiinţată aşa cum s'a promis.

Revoluţia română a avut şi un caracter de înnoire morală, împotriva minciunii, corupţiei, ipocriziei şi hoţiei regimului comunist. Această înnoire morală este cu atât mai minunată cu cât vine dela tineri, dela acele suflete neîntinate pentru care adevărul are mai mare valoare decât avantajele materiale trecătoare. Cu inima lor curată aceşti tineri, au intuit că acceptarea minciunii înseamnă capitularea în faţa forţelor răului şi tiraniei care duce la mizerie materială şi spirituală.

"Timişoara nu a făcut revoluţie pentru salarii mai mari sau pentru alte avantaje materiale" se spune la punctul 9 al Proclamaţiei. Conştienţi de situaţia economiei româneşti, timişorenii recomandă creşterea productivităţii şi a producţiei de mărfuri, descentralizarea şi privatizarea economiei, ca obiective ale îmbunătăţirii economiei româneşti. Desigur căile de a rezolva aceste probleme urmează a fi studiate şi elaborate în detaliu. Nu există căi fixe şi reţete gata făcute, în cea mai mare parte ele trebuesc elaborate în procesul de schimbare a economiei "văzând şi făcând". Investiţiile de capital străin devin importante cu atât mai mult cu cât nu există capital disponibil în România. Modernizarea industriei şi agriculturii nu se poate face fără noi investiţii, de aici recunoaşterea necesităţii de a colabora cu străinătatea. Românii din străinătate ar putea juca un important rol în stabilirea legăturilor între industria şi economia românească şi instituţiile industriale, economice sau de alt gen din străinătate. Aşa cum se recunoşte la punctul 12 al Proclamaţiei, Românii din exil pot contribui din plin la refacerea şi înnoirea ţării. Cultura românească din exil trebue reintegrată cu drepturi depline în cultura românească din ţară, ea este expresia geniului creator al poporului român chiar dacă a înflorit pe pământ străin".

In încheiere Proclamaţia dela Timişoara subliniază încă odată scopul şi caracterul Revoluţiei dela Timişoara:

"Această Proclamaţie s'a născut din necesitatea de a aduce la cunoştinţa naţiunii române adevăratele idealuri ale Revoluţiei dela Timişoara. A fost o revoluţie făcută de popor şi numai de el, fără amestecul activiştilor şi securiştilor. A fost o revoluţie autentică şi nu o lovitură de stat. A fost categoric anticomunistă şi nu doar anticeauşistă. La Timişoara nu s'a murit pentruca activiştii comunişti din rândurile doi şi trei să treacă în frunte şi unul din participanţii la genocid să fie numit de aceştia ministru de interne. Nu s'a murit pentru ca dezbinarea socială şi naţională, cultul personalităţii, cenzura mass-mediei, dezinformarea, ameninţările telefonice şi scrise şi toate celelalte metode comuniste de constrângere să fie practicate în văzul lumii, în timp ce nouă ni se cere pasivitate în numele stabilităţii sociale. Această Proclamaţie se adresează în primul rând celor care au primit revoluţia cadou şi se miră dece suntem nemulţumiţi, de vreme ce dictatura a căzut, s'au abrogat o serie de legi proaste şi a mai apărut câte ceva prin prăvălii. Acum ştiu de ce suntem nemulţumiţi: nu acesta a fost idealul Revoluţiei dela Timişoara. Noi autorii acestei proclamaţii, participanţi la evenimentele dintre 16 şi 22 Decembrie 1989 nu considerăm revoluţia încheiată. O vom continua paşnic dar ferm. După ce am înfruntat şi am învins fără ajutorul nimănui, unul dintre cele mai puternice sisteme represive din lume, nimeni şi nimic nu ne mai poate intimida".

Prin umanismul şi spiritul de dreptate care emană din această proclamaţie, ea constituie documentul definitoriu al luptei poporului român pentru o viaţă nouă, revenind în sânul popoarelor Europei căreia îi aparţine prin istoria, tradiţia şi cultura comună şi de care comunismul împus din afară a încercat să-l înstrăineze.

Idealurile şi obiectivele formulate în Proclamaţia dela Timişoara au avut ecou şi în alte părţi ale ţării. Tot mai mult cetăţenii României şi în special tinerii îşi exprimă nemulţumirea faţă de Frontul Salvării Naţionale care este format în cea mai mare parte din activişti comunişti. Aceştia, folosindu-se de golul de putere, şi acum conduc ţara prin aceleaşi mijloace şi în aceeaşi manieră ca şi Ceauşescu. Nemulţumirea poporului se exprimă prin demonstraţii şi cereri la FSN şi conducătorii lui, să demisioneze lasând ca ţara să fie condusă de o coaliţie care să întrunească pe reprezentanţii diferitelor grupări politice care activează în ţară.

La Bucureşti pe la începutul lunii Aprilie Consiliul Naţional al Asociaţiei "Alianţa Poporului care a aderat la Proclamaţia dela Timişoara", a lansat un Apel.

In acest Apel se subliniază nemulţumirea faţă de Frontul Salvării Naţionale care a sechestrat puterea şi încalcă idealurile Revoluţiei anticomuniste din 16-22 Decembrie 1989. Apelul critică setea de putere a FSN-ului care domină întreaga scenă politică a ţării prin monopolizarea şi controlul mediilor de comunicare, prin reprezentarea majoritară şi nejustificată la conducerea ţării şi prin acţiunile de subminare, minimalizare şi sabotare a tuturor grupărilor politice democratice care au un caracter anticomunist. Apelul mai atrage atenţia asupra pericolului instaurării unei noi forme de putere în ţară. Pericolul este foarte serios, cu atât mai mult participanţii la revoluţie vor să-şi atingă obiectivele propuse în timp ce un regim neo-comunist ar putea folosi securitatea şi întregul aparat de control şi represiune a populaţiei, încă nedesmembrat şi nedesfiinţat de FSN. Aceasta ar putea duce chiar la un război civil, mai cu seamă după falsificarea alegerilor din 20 Mai 1990.

Trebue totuşi să mai menţionăm că democratizarea şi liberalizarea politică nu se poate face şi nu poate reuşi fără o liberalizare economică. De aici necesitatea tranziţiei către economia pieţii libere spre care tind acum toate ţările foste comuniste şi chiar şi Uniunea Sovietică,bastionul comunismului. Nu există altă cale, sunt destui cei care au încercat acest lucru de ani de zile fără ca să reuşească, de ce să mai încercăm şi noi. E timpul să fim serioşi şi să nu mai umblăm după himere. Să ne gândim la interesele poporului român şi să acţionăm în folosul lui şi nu în folosul celor care niciodată n'au ţinut cont de România şi poporul român.

CINSTE ŢIE TIMIŞOARĂ

Cinste Tie, Timişoară,
C'ai tras clopotele 'n ţară:
Câţi sunteţi Români sub soare
Sculaţi neamul în picioare!
Până când răbda-vom oare?

Aprindeţi focuri pe dealuri,
Pentru sfintele idealuri,
Pentru Sfânta Libertate,
Adevăr şi Demnitate!

Căci călăul de strigoi
A'mproşcat gloanţele'n noi,
De-am făcut din piepturi zid,
Din Apus la Răsărit.

Brute în iad educate,
De Dracula comandate,
Orbi, nebuni, fără speranţe,
Au tras mii şi mii de gloanţe,
Lăsând orfani fără taţi,
Fără surori, fără fraţi.

Floarea tineretului...
Hoardele prochetului,
Ingropat-au morţii goi:
Ei...Eroi între Eroi!

Fără raclă, plini de sânge,
Mamele n'au unde-i plânge,
N'au unde le pune cruce.
N'au o brazdă de pământ
Pentru martirajul Sfânt.

Forţe din întreaga lume,
Le proslăvesc al lor nume,
Bravii noştri "Pui de lei",
Sunt Români, sunt semizei!!

Ingerii aprind lumini,
Pe cununa lor de spini,
Peste trupurile moi,
Cântând, "Domnul e cu voi"!

Mame, pân' la cer strigaţi,
Pe călăi să nu-i iertaţi!
C'au tras în copii, soţi, fraţi,
Clanul lor de blestemaţi...

Să fie'njugaţi la jug,
Măturaţi sub tăvălug,
Din al aurului crug,
Singuri să-şi ridice rug.

Si'n flăcări cumplita hoardă,
Pân'la ultimul să ardă,
Vântul cenuşa le-o poarte,
Cerând "Moarte pentru moarte"!

Anca VORONEŢ

LIBERTATE ŞI ETICĂ

—Dr. Petre RAŢIU—

Să fie oare pragul celui de al III-lea mileniu, odată cu căderea previzibilă a imperiului sovietic şi transformarea ipotetică a Rusiei într'o social-democraţie, sfârşitul istoriei, meta-istoria?

Imaginea unei omeniri ajunsă însfârşit la maturitate, era Vărsătorului, eră de ape (Aquarium), simbol al difuziunii fără obstacole a informaţiei, a comunicaţiilor dintr'o parte în alta a globului terestru şi a fraternităţii, după era frământată, creştină a Peştilor?

Dar, în afară de sensul astrologic, care arată odată la vreo 2000 de ani, trecerea soarelui, dintr'o constelaţie în alta, asistăm la încheierea unui ciclu de cultură (despre care vorbeau deja Spengler sau Toynbee)?

Căzut nazismul printr'un război extrem de greu şi apoi căzut comunismul printr'o "pace" şi mai greu de suportat, cu mai multe victime în gulagurile dela 1917 sau 1945 încoace decât a făcut războiul contra nazismului de o parte şi de alta, societatea post-industrială, sau post-modernă, îşi celebrează triumful, se pregăteşte a-şi atribui deja şi adjectivul de post-istorică.

Evident, această societate se construieşte pe ceea ce a fost Europa şi restul lumii până la cele două războaie mondiale sau ceea ce a fost Europa până în veacul revoluţiilor industriale şi politice -sec. XVIII pe baza secularizată a Europei creştine.

Ceea ce a fost mai puţin realizat din idealurile de libertate, egalitate şi fraternitate ale revoluţiei franceze este desigur aceasta din urmă, adică solidaritatea, căci toleranţa de multe ori devine opusul solidarităţii, adică indiferenţă faţă de semeni, sau, şi mai grav poate, indiferenţă la rău, în egoismul îndreptat exclusiv spre profit.

Rousseau vorbea de puterea numărului, în sensul de tiranie a numărului şi propunea de aceea în societate, în locul simplei sume aritmetice a voinţelor individuale, ceea ce el chema "voinţa generală."

Problema nu ar fi rezolvabilă dacă omul ar fi prin natura sa numai egoism; orice societate, în acest caz, ar implica limitare şi opresiune a naturii omului, şi în ultimă analiză renunţarea la propriul drept natural pentru a se supune unei autorităţi străine de sine (Leviatanul lui Hobbes!) Dar în realitate, individul are în el însuşi un principiu universal comun şi de identificare cu toţi ceilalţi indivizi: problema deci se rezolvă, spunea Rousseau, punând în acel principiu temelia pentru constituirea autorităţii suverane şi supra-individuale a statului, atribuind acestei autorităţi "voinţa generală", expresie a eu-lui cel mai adânc care trăieşte şi porunceşte în fiecare din noi.

Societatea este produsul inalienabil al asocierii libertăţii voinţelor singurilor, dar nici unul nu renunţă la libertate, deoarece principiul autorităţii este acela al "voinţei generale" şi nu al "voinţei tuturor", criteriu strict numeric şi deci inferior din punct de vedere al calităţii, afirma el.

"Supunându-se voinţei generale, numai în această voinţă, în intimitatea conştiinţei lui unde omul discerne în contrast cu interesele particulare care este binele general şi poate lua atitudine chiar de unul singur contra întregii societăţi în numele voinţei generale, omul află în lege potenţiat propriul său "eu" adevărat; ascultând de lege el nu se supune la ceva din afara sa, nu încetează de a fi autonom, dar se contopeşte cu legea, împlineşte în forma ei cea mai desăvârşită libertatea sa!"

Sublim iluminism romantic!

Filosofi de renume ca J. Maritain, criticând în corpore iluminismul, au denumit raţionamentele de mai sus drept "mitologice", întrucât imposibil de realizat într'un mod concret, instituţional.

Dar aceasta nu ne împiedică să ne gândim la "lege", aşa cum a numit-o totdeauna poporul nostru, la legea noastră românească, cu care el s'a identificat, pentru care nu s'a lăsat niciodată supus decât constrâns şi pentru a găsi energiile de a ieşi iar la suprafaţa istoriei şi a lupta, a dat martiri ca Ion Vodă, Constantin Brâncoveanu, Mareşalul Antonescu şi mulţi alţi. Nu este aceasta "legea", specificul nostru naţional, adică sinteza de libertate şi tradiţie sub semnul lui Dumnezeu, aşa cum vorbea şi Eminescu atunci când avertiza contra introducerii unor forme străine de viaţa noastră naţională?

Nu au fost un "miracol" al acestei legi, Manole, Meşterul dela Argeş, Voroneţul, Putna, etc.?

Poate că problema în cadrul democraţiei nu se reduce simplu la libertate, ci pentru ca ea să poată fiinţa şi să nu se transforme în simplu mit, eşuat în demagogie, massificare, etc. se pune problema între libertatea pe orizontală, fără Dumnezeu şi fără o tensiune morală creatoare şi libertatea cu Dumnezeu, "etică", pe verticală, creatoare de frumos, echilibru, ceea ce este cu totul altceva.

Ni se pare că aceasta este tema centrală.

Este libertatea omului nelimitată? Dacă nu, care sunt aceste limite?

Limitele omului sunt numai acelea date de raţiunea lui, a decretat filosofia iluministă.

Dar însuşi Fichte şi Schelling, care au fost primii care au decretat spiritul uman creator în locul lui Dumnezeu- şi au golit cerul de Dumnezeu urmaţi de Hegel, care prin măreaţa sa sinteză idealistă (dar nu iminentă, nu transcendentă!) a creat condiţiile apariţiei, cu o răsturnare de 180° ale materialismului dialectic marxist, spre sfârşitul vieţii lor, n'au găsit alt răspuns la tema libertăţii umane în afară de Dumnezeu!

Intr'o viziune nu strict teologică a istoriei, se poate zice cu toată tăria că omul fără educaţie morală nu se salvează, fără interioritatea conştiinţei sale nu este om! Işi poate omul inventa viaţa singur, fixa singur propriile limite, urmând criteriul de bine într'un neant fără transcendent, aşa cum pretindea bunăoară Sartre?

Exemplul istoriei făcută de oamenii fără valori în afara materiei, ne arată dela revoluţia franceză încoace, şi în mod particular dela revoluţia bolşevică, că este un abis de degradare şi de oroare între epoca parcursă dela revoluţia bolşevică şi epocile premergătoare ei, deci infirmă categoric posibilitatea urmării de către om a unui bine într'o societate care printr'o credinţă imanentistică-materialistă taie dela rădăcină însăşi concepţia unui bine înţeles în afara utilităţii.

Educaţia morală este pentru omul istoric, modern, ceea ce era pentru teologi şi pentru creştinii medievali harul!

Cum fără har omul este victimă păcatului originar, în societatea modernă el devine victima istoriei, şi ca atare nu mai există ca premiză a umanităţii, la nivel de omenire, dar se reduce la nivel amorf de "masse", denaturând propria sa natură umană.

Câtă diferenţă între tineretul român eroic dela 1989 şi acel "tineret" blazat, rătăcit, din maiul parizian al anului 1968, de pildă, care arunca şi batjocorea mândrul drapel naţional al Franţei şi înţelegea libertatea ca libertate a dezmăţului, a "familiilor" în grup şi a avortului!

Dela marginile şi din afara a ceea ce a fost odată imperiul roman, curăţit prin creştinism şi prin popoarele noi, "barbare", edificând Europa creştină, astăzi complet secularizată, suflă un vânt nou de renaştere spirituală, al cărei antemergător în inima Cetăţii eterne, a fost şi este un ilustru fiu al poporului polonez, Papa Ioan Paul al II-lea.

Se repetă istoria? Va veni dela capătul extrem al latinităţii speranţa de viaţă ca revanşă a spiritului tracic nemuritor şi al Mioriţei, ale unui popor dat de atâtea ori ca "dispărut" dela 271 încoace şi condamnat ultima oară să moară, de către materialişti, la Yalta?

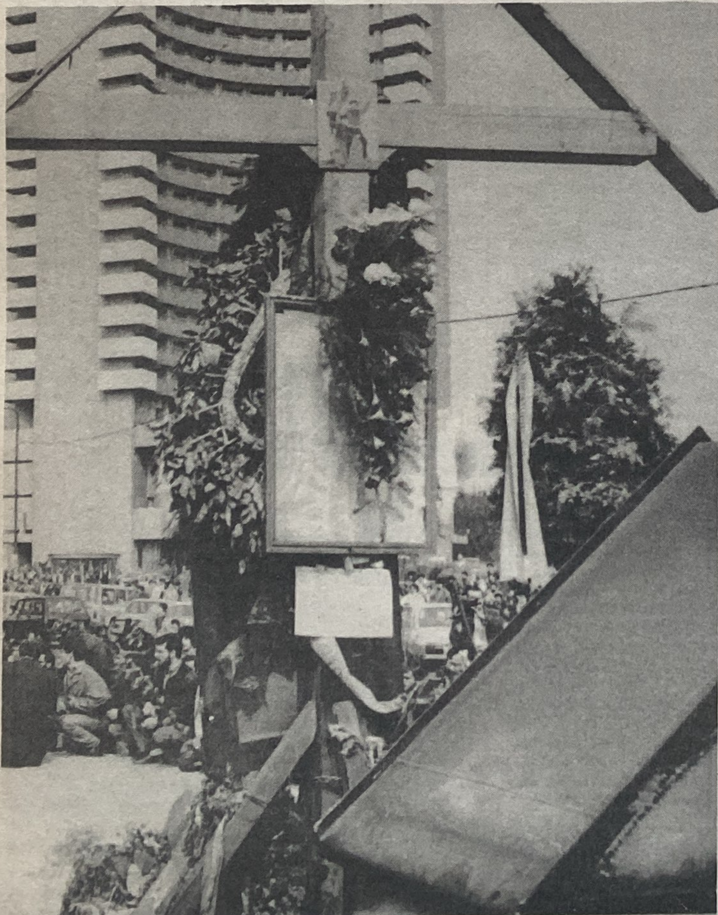

Foto: Constantin CALISTRU

SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ

CĂTRE CEI 150.000 DE SECURIŞTI ŞI 1.000.000 DE INFORMATORI

—Sorin VERNESCU—

Voi cei care reprezentaţi circa 5-6 % din numărul total al Românilor, voi cei care aţi slujit nomenklatura comunistă a lui Dej şi Ceauşescu, care aţi dat dovadă de lipsă totală de omenie, de sentimente româneşti, şi aţi comis crime, jafuri şi alte nelegiuiri, voi cei care pentru un salam mai mare şi o serie de avantaje materiale meschine, v'aţi trădat neamul, v'aţi vândut părinţii şi mai ales conştiinţa, voi cei care aţi spionat şi aţi furat planuri tehnologice, arme şi droguri, pentru a îmbogăţi pe Ceauşescu şi a susţine un regim străin de sufletul românesc, voi care aţi ucis fraţi români din exil şi multe sute de mii în lagărele morţii din ţară, vouă mă adresez astăzi, pentru a vă spune că nu mai aveţi nici un drept, nici o putere, nici un fel de influenţă.

Comunismul a început să se prăbuşească în anul 1989 şi numai în câteva luni totul a fost praf şi pulbere. Acest lucru dacă nu s'a întâmplat încă la noi, se va întâmpla cât de curând, cu toate furturile din alegerile din 20 Mai.

Foşti activişti de partid, foşti securişti, ceasul vostru se apropie. Acum noi cei din exil avem mâna lungă ca să ajutăm pe cei din ţară, la stârpirea şi înlăturarea securităţii şi teroriştilor din aparatul politic, militar şi al miliţiei, unde au rămas în continuare cei 150 de mii de agenţi ai lui Ceauşescu.

In ţara cu 20 de milioane de Români cinstiţi, voi nu mai reprezentaţi decât un mic balast de care ne vom scăpa cât mai repede. Veţi primi de lucru la ţară, la sapă, sau construcţii, sau puteţi pleca şi voi în exil, ca să vedeţi cum e.

Cu mijloacele moderne ale telecomunicaţiilor existente în lumea liberă, întregul aparat al securităţii sovietice şi cu el toate reţelele de spionaj din fostele ţări satelite, au început să fie descoperite şi lichidate. Aşa, înţelegeţi odată pentru totdeauna, că timpul vostru a trecut, că dictaturile totalitare vor dispărea şi că va trebui să vă schimbaţi meseria. Vreţi nu vreţi, altă cale nu există.

A venit vremea ca noi acuma să întocmim liste cu numele şi identitatea voastră, ca să scăpăm odată de cei mai periculoşi duşmani ai poporului român. Toţi acei care aţi sprijinit Frontul lui Iliescu, Brucan şi Roman, o să fiţi judecaţi şi chiar condamnaţi la moarte.

Priviţi şi luaţi aminte, cum întreaga populaţie stă pe străzi în grevă şi se revoltă, neplecând acasă şi nici la muncă, până ce toţi foştii activişti ai p.c.r.ului în frunte cu Iliescu, Brucan şi Roman, Stănculescu şi Chiţac, îşi vor da demisia şi va trebui să lase conducerea ţării pe mâna oamenilor cinstiţi, anticomunişti.

Atenţiune Securişti! Şeful vostru actual Virgil Măgureanu (cu numele adevărat Imre Astalos), a fost sub Ceauşescu colonel de securitate şi profesor la Academia Ştefan Gheorghiu. El este considerat de toţi ca un agent al KGB-ului, împreună cu Brucan, Celac, Militaru, Drăgănescu, Roman şi Iliescu. Pe lângă ei se mai adaugă: Iulian Vlad, fostul şef al securităţii lui Ceauşescu, ca şi Victor Stănculescu, Chiţac, Voinea şi Pârcălăbescu, vechi şi periculoşi securişti sub Ceauşescu.

O menţiune aparte o merită Gelu Voican Voiculescu, omul numărul unu al KGB-ului, şi cu subalternii lui, Colonel Babonea, Cazimir Ionescu şi Mihai Montanu.

Pe toţi aceşti actuali şi foşti securişti, mari duşmani şi trădători ai cauzei naţionale şi ai poporului român, toate organizaţiile democratice din ţară şi din exil l-au trecut pe lista neagră de înlăturare din toate posturile publice şi oficiale şi darea lor în judecată ca trădători şi duşmani ai ţării româneşti.

ROMÂNIA NU IESE NUMAI DIN EUROPA CI ŞI DIN ISTORIE

—Andreea NICULESCU—

Ziarele europene, deosebit de răuvoitoare existenţei libere a României, adică, existenţei României pur şi simplu, după cum au dovedit-o cu ocazia alegerilor din 20 Mai, publică pe data de 21 Mai, un pronostic, în urma unui sondaj făcut ieri, după închiderea urnelor. Rezultatul acestui pronostic nu e numai clar, ci şi lipsit de sens şi fără nici o legătură cu bunul simţ.

El nu are, de asemenea, vreo legătură, nici cu tradiţiile alegerilor libere şi nici cu fenomenul recent şi unitar al prăbuşirii comunismului în toată lumea. Căci, ce poate însemna un preşedinte ales cu peste 80% de sufragii ? Când şi unde s'a mai întâmplat un astfel de fenomen ? Ce poate să mai însemne, iarăşi, un aşa zis partid care întruneşte peste 65 % din voturi ? Când şi unde în lume s'a mai pomenit un astfel de scrutin ?

Si, în speţă, ne putem imagina că doar 2.000.000 de Români nu l-au votat pe Iliescu ? De asemenea ne putem închipui că doar 3.500.000 de Români nu au ales "Frontul", nimeni altul decât torturatorul de ieri, în carne şi oase ?

Ne întrebăm atunci: de ce oare s'au mai îmbulzit Românii la urne în 20 Mai? Ca să voteze Frontul Salvării Naţionale ? Există vreo minte sănătoasă care s'o creadă ?

După această serie de întrebări, reprezentând reducerea la absurd a unei situaţii absurde, concluzia care se impune e următoarea: In viitorul imediat, adică, mâine, poimâne, luna viitoare, familia europeană abia înjghebată, va privi România ca pe un membru nebun al ei.

In consecinţă o va izola şi se va feri ca de un bolnav incomod şi periculos. O va lăsa să zacă închisă în celula pe care i-a pregătit-o Frontul, atât ca să nu se atingă de ea, cât şi ca să o privească din când în când, ca pe o ciudăţenie, monstru expus în bâlci, sau subiect de anecdotă, tot aşa cum au fost în ultimii ani crimele şi apoi moartea nebunului dela Scorniceşti.

Astfel, încât, nu mai are cum să existe, vreo schimbare în viitor.

Democraţia e o stare de sănătate, după cum tirania este o boală, ori se ştie, omul sănătos trăieşte în familia şi societatea sa. Ce să caute o ţară bolnavă ca România, în familia mai mult sau mai puţin sănătoasă a Europei de azi ?

Această ultimă întrebare, e sigur că nu şi-au pus-o bravii noştri securişti cu F.S.N.-ul pe piept. Intre-cea puterea lor de judecată. Dar şi-a pus-o, cu siguranţă, poporul român, care nu i-a votat şi care mai are acum, doar o singură şansă : să le conteste legitimitatea şi să conteste din toate puterile valabilitatea unui scrutin absurd ca cel din ziua de 20 Mai 1990.

CIMITIRUL EROILOR

—Horaţiu COMANICIU—

Foto:Valeriu CERCEL

Am vizitat cimitirul eroilor în apropierea celor ce zac la Bellu. M'am dus acolo cu inima strânsă. Scene eroice îmi veneau în minte.

După masacrul dela Timişoara, la câteva ore, lumea manifesta la Cluj, în Piaţa Libertăţii. Manifesta, nu departe de soldaţii înarmaţi, încadraţi de Securitate. Un om se desprinde din mulţime şi se postează în faţa soldaţilor. Este Călin Nemeş, actor la Teatrul Naţional din Cluj. E fiu de ţăran sărac, ajuns departe prin talent. El îşi desface paltonul, îşi răsfrânge pulovărul şi se adresează soldaţilor:

"Indrăzniţi! Trageţi în mine!" Un alt tânăr student Lucian Mathis, vine şi el înaintea soldaţilor şi-şi desface pieptul, în semn de protest. Dar soldaţii, unii din Securitate, îmbrăcaţi milităreşte, după oarecare intimidare, trag. Cei doi eroi se prăbuşesc morţi. Jertfa lor ridică moralul manifestanţilor ce continuă până ce soldaţii se alătură revoluţiei. Doamna Cornea, această femeie de mare caracter, vorbeşte mulţimii.

Lupte înverşunate se dau în capitală, la universitate, la radio sau televiziune, pe bulevarde, la aeroport, pretutindeni. Armata apără locurile mai sensibile, cu tineretul alături. Cad mulţi în focul deschis de securitate. Cade şi tânărul ziarist francez, CALDERON. Sângele francez se amestecă cu cel român, în iureşul pentru libertate. O jurnalistă franceză transmite, din miez de luptă, ceea ce se petrece, cu o claritate şi curaj, uimitoare. Descrie eroismul celor prezenţi, unde adolescenţii se bat alături de soldaţi. Până şi copiii, spune ea, vin neînfricaţi, şi-şi golesc buzunarele pline de gloante.

In zilele de 21 şi 22 şi până în 23 Decembrie, Bucureştiul era prins într'o luptă, ce făcea şi din nopţi un infern. Se trăgea de pe acoperişuri, cu arme moderne, prevăzute cu lunetă, când studenţii erau fără arme sau slab înarmaţi, iar soldaţii nu aveau nici ei decât arme depăşite.

La un moment dat oamenii se întrebau dacă înfruntarea nu se va solda defavorabil pentru cei ce căutau libertatea. Televiziunea atacată de Securitate, a căzut un moment în mâinile Securităţii. Aşa se părea, dar ea a fost repede degajată. La un moment dat unii credeau că ar fi bine să se ceară un ajutor venit din afară. Nu se vedea sfârşitul şi nopţile răsunau de gloante, cu morţi şi cu răniţi. Insă ziua de 23 Decembrie a fost decisivă. Se vedea acum că Românii se vor descurca singuri, că victoria se apropie.

Crăciunul aducea României multă speranţă de viitor, o nouă naştere.

In timpul luptei, imaginile erau răscolitoare nu numai pentru Români, dar şi pentru străinătate. Era întâia oară când o revoluţie era transmisă la televiziune şi pentru cei din afara ţării. Lumea trăia intens tragedia ţării noastre, ce va aduce consolare pe de altă parte.

Am trăit peste 40 de ani în străinătate şi am auzit rar vorbindu-se despre România. O ţară oarecare, cedată altora. Si deodată, totul s'a schimbat. Se vorbea aprins despre ţara noastră, cu admiraţie. Zile şi nopţi se comentau evenimentele, în respectul sângelui vărsat. Imaginea amorfă ce ne urmărea de atâta vreme, cădea. Eroismul tinerilor, al armatei, al unei ţări, mărea strălucirea Crăciunului.

Cu toţii, înainte de revoluţie, eram cu capetele plecate. Se auzeau cuvinte umilitoare la adresa noastră. "Un popor fricos, ce nu merită atenţie".

Si deodată, tineretul nostru, ani şi ani ameninţat, închis unei respiraţii europene între sârme ghimpate, îşi arată forţa morală. Armata noastră, neatinsă de microbul stalinismului, se bătea eroic. O imagine neaşteptată, ce ne făcea să tresărim de mândrie. Greu îşi câştigă laurii un popor mic! Se dau jertfe mari şi nu întotdeauna răsplătite.

In cimitirul eroilor, unde zac tineri, mai ales tineri, mă mişc dela un mormânt la altul şi emoţia mă înăbuşe. Citez doar câteva nume, dintre sutele ce se înşiră: Datcu Daniel, 19 ani, Barbu Mihail, paraşutist, 19 ani, Tatoiu Marius, 18 ani, Maria Deliuc 21 ani, Barluţiu Eugen 21 ani, Viorel Vintilă 23 ani, Creţu Florin, căpitan aviator, 30 ani, Popescu Gabriela 21 ani, Garleac Gelu soldat, 20 ani, Fulga Adrian 21 ani, Ion Pop Simion dela televiziune, 39 ani.........

Si mormintele se întind în rânduri strânse, cu cei ce în floarea tinereţii ne-au părăsit pentru totdeauna. Cu ei dispar elite româneşti.

Colindând apoi pe străzile capitalei, văd în foarte multe părţi, la universitate, în metrouri, pe B-dul Magheru, la Scoala de Arhitectură, în Piaţa Victoriei, peste tot, lumânări ce ard printre flori şi oameni ce se opresc şi aduc noi lumânări, şi privesc pios, unii închinându-se. In general am avut impresia că poporul nostru nu mai este cel pe care l-am cunoscut acum 50 de ani. Era pe atunci vesel, expansiv. E azi tăcut, preocupat. Baia de durere a lăsat urme.

Astăzi lupta continuă. De săptămâni oameni eroici, mai ales tineri, se adună la universitate şi protestează contra celor ce le-au furat revoluţia. Printre ei sunt studenţi, muncitori, ţărani, în realitate tot neamul. Sunt până azi 70 de tineri ce au declarat greva foamei. Sunt deci alţii ce îşi pun viaţa în balanţă pentru libertate, scârbiţi de felul cum unii degradează neamul.

Ne plecăm genunchii în faţa acestor eroi, ce ridică moralul ţării şi salvează ce avem mai scump, onoarea.

"FRONTUL SALVĂRII NAŢIONALE"

O FORMAŢIUNE POLITICĂ ANACRONICĂ ŞI NOCIVĂ

—Alex. NEMOIANU—

In perioada dela sfârşitul lunii Aprilie şi începutul lui Mai procesul de polarizare politică în România a devenit tot mai rapid.

Se poate spune că o parte din confuzia şi nedumerirea caracteristice tuturor perioadelor post-insurecţionale s'au risipit şi oamenii au început să vadă mult mai clar ce se petrece.

După proclamaţia dela Timişoara a devenit evident că în România acum nu se aleg formaţiuni politice ci mai ales este de ales între două sisteme de gândire şi acţiune politică, economică şi socială.

De o parte se află partidele şi formaţiunile politice care nutresc, desigur în detalii şi cu nuanţe diferite, sentimente autentic democratice şi româneşti iar de altă parte se află aceia care se zbat să continue cu odiosul sistem marxist.

Intr'o perspectivă istorică mai cuprinzătoare vedem şi în această împrejurare o caracteristică şi constantă a dezvoltării româneşti adică lupta necurmată dintre neamul românesc al statorniciei şi bunului simţ şi forţele întunecate ale nomadismului acum în varianta sa cea mai devastatoare, cea a comunismului sau a abisului negativităţii pure.

Ca exponent al "continuităţii" marxiste vedem Frontul de Salvare Naţională condus de echipa de şoc Iliescu, Roman, Brucan.

Programul acestui "front" este acum bine cunoscut. Se urmăreşte o continuare a vechilor metode adică un centralism rigid şi un aparat de represiune atotputernic aflat sub controlul nemijlocit al "frontului".

Desigur în actualele împrejurări mondiale şi ţinând seama că sistemul comunist este în esenţă pe fugă, "frontul" a operat drastice schimbări de vocabular şi de lozinci. (Penibilul "tovarăş" s'a convertit în, până mai ieri atacatul, domn; denunţarea comunismului şi a crimelor sale a început a fi numită "atac personal"; securiştii au fost renumiţi, "terorişti", "specialişti" şi în ultima vreme chiar "experţi"!)

Dar toate aceste ajustări nu au putut ascunde fondul care a rămas acelaşi: dorinţa de a păstra toată puterea şi hotărîrea de a face asta prin orice mijloc.

Este un fapt pozitiv că, cel puţin pentru moment, "frontul" nu mai poate folosi forţa brută. (Asta il îndurerează profund şi de fapt tot mai "scapă" în vechile obiceiuri. Spre exemplu atunci când declară "expulzări de ziarişti" sau când atacă brutal studenţi, cu câini dresaţi). In schimb este folosită cu cinism şi pe scară largă dezinformarea şi minciuna.

Ilustrativ este în această privinţă modul în care au fost şi încă mai sunt manipulate anumite grupuri de muncitori.

Aceşti oameni au fost în primul rând victime ale comunismului. In mod forţat ei au fost rupţi dela sate şi aruncaţi în coşmarul ineficient al industriilor plăsmuite de halucinaţiile megalomane ale comunismului.

Aceasta este o foarte tristă realitate de care este conştient chiar şi acel "front". Dar în loc să explice acest lucru şi să caute soluţii ce pot face acel proces de tranziţie cât mai puţin dureros "frontul" a recurs la minciuni şi dezinformări.

Prin trepăduşii săi "frontul" a lansat zvonul despre existenţa unui plan al "capitalismului mondial" de a acapara marea industrie românească, acaparare ce ar fi apoi urmată de şomaj în masă. In acest zvon iresponsabil, care a creat o anumită şi foarte temporară clientelă politică pentru "front", sunt cuprinse simultan o minciună şi o contrazicere. O minciună, deoarece nimeni nu are lipsă de ineficienţele plăsmuite de comunism, şi o contrazicere, dacă cineva ar cumpăra asemenea industrii, acela în nici un caz nu ar voi să le închidă şi implicit să genereze şomaj.

De fapt din cele arătate apare încă mai lămurit că "Frontul de Salvare Naţională" este o grupare comunistă care spre a se menţine la putere promovează o campanie de dezinformare şi se prezintă cu o platformă care este anacronică şi nocivă.

Este posibil ca acea platformă să fi fost, măcar în parte, beneficiară dacă ar fi fost aplicată în anii 60 sau 70, dar în clipa prezentă ea este negativă iar în viitor ar fi devastatoare.

De fapt Proclamaţia dela Timişoara a surprins foarte exact esenţa Revoluţiei din România. Poporul român s'a ridicat împotriva comunismului şi pentru a scoate comunismul din viaţa politică a ţării acum şi în viitor. Sunt absolut convins că în ciuda unor amânări şi temporare lunecări înapoi, comunismul, în varianta sa frontistă, va fi eliminat din viaţa ţării. Cu cât mai repede cu atât mai bine!

HRISTOS A ÎNVIAT!

Silvia CINCA

Cu doar câteva zile înainte canale centrale ale televiziunii americane comentau o realitate. 1989. Uraganul din Carolina. Uraganul care a trezit atenția mulțimii. Un uragan puternic. Fotografia uraganului făcută de o femeie. In mijlocul norului pe întreaga lui suprafață se vede clar trupul Mântuitorului nostru. 1964. Un alt uragan. O altă persoană îl fotografiază. In mijlocul uraganului din nou Domnul Nostru Iisus Hristos. Nu e o impresie. Nu e o iluzie. E imaginea clară a acelui care a schimbat acum aproape două mii de ani întreaga față a omenirii. "Voi muri, dar voi invia" spune Domnul. "Voi pleca dar voi fi întotdeauna cu voi". Domnul nostru Iisus Hristos este cu noi chiar dacă nu reapare azi ca acum multe sute de ani. "Căci ce e spirit e spirit și ce e trup e materie", zice El. Si El se va reîntoarce în întreaga lui splendoare așa cum Biblia ne spune. Invierea Domnului este dovada că Iisus este fiul lui Dumnezeu, veșnic viu. Că el a fost și este Dumnezeu.

Poporul nostru a purtat întotdeauna în suflet credința. In zile negre, înnourate de durere și crimă, în zile însorite de speranță, noi l-am iubit pe Dumnezeu. Dar dela iubirea noastră până la acceptarea totală a prezenței lui Iisus Hristos în viața noastră stă respectarea legilor Divine.

Pentru comuniști ura se conjuga cu fidelitatea. Ciudată relație! Urăște-l pe aproapele tău pentru a arăta trădându-l pe el, fidelitate distrugătorului. Nu este aici reversul crezului lăsat nouă de Domnul nostru Iisus Hristos, Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți? Ura umpluse sufletele noastre. Si ură voia comunismul să împlânteze oriunde. Ura între noi oamenii era elementul primordial al distrugerii și al existenței sistemului minciunii. Cu ura se întăreau toate tarele caracterului. Ura aducea atitudinea de scandal, invidia, nervozitatea, bârfa, trădarea.

Asemenea atitudini erau întâlnite oriunde, la cozile deznădăjduite, în aglomerația autobuzelor, în așteptările lipsite de împlinire, în birourile în care doar suflarea dădea impresia de viață, iar chipurile înfricoșate ale oamenilor păreau să lupte cu moartea. Moartea declanșată în fiecare înainte de vreme. O moarte răzvrătită, înțepenită în încăpățânare și dictată de frică.

Victoria asupra Diavolului este victoria credinței noastre. Si am sperat că trăsăturile acelea rele și urîte au rămas undeva în uitarea trecutului, înnecate în sângele eroilor vărsat pentru noi toți, pentru binele nostru, pentru bucuria noastră.

"Suspiciunile, pornirile spre răfuială, izbucnirile pătimașe, încărcate de ură uneori, fac ravagii" scrie Octavian Paler. S'a clătinat o clipă, citindu-l convingerea mea că toate acestea erau reacții firești de durere și de neputință, înfruntarea cu ceea ce părea de neînfruntat. Asemenea reacții într'o societate oricare ar fi ea, pot afecta realitatea, judecata, ponderea și victoria democrației.

Când eram acasă mama îmi vorbea de iubirea Domnului nostru Iisus Hristos. Pe atunci înțelegeam această dragoste ca pe ceva simplu, obișnuit, fără a pătrunde dincolo, în filosofia reală a existenței Divinității aici, pe pământ, în sufletul nostru, în toate reacțiile noastre în raportul dintre noi, oamenii. Iubirea și reacția în lanț pe care aceasta o declanșează pozitiv, în exclusivitate pozitiv, exprimă prezența Domnului în sufletul nostru. Iubirea este însuși Dumnezeu. Da, este expresia clară, spirituală a prezenței lui. Nu întâmplător primele două porunci sunt referiri la iubire. Si amândouă la fel de importante, spune Mântuitorul. Prima este Iubește-l pe Dumnezeu. A doua iubește-ți aproapele. Iubire, credință, dăruire, iertare sunt noțiuni pe care se bazează întregul univers. De aici responsabilitatea pe care trebue să o dovedim față de ceea ce simțim și ceea ce facem. Ceea ce vorbim și ceea ce credem.

Iertarea are o explicație cât se poate de, să zicem "demnă". In Biblie ni se arată clar că noi nu trebue să judecăm oamenii. Dar trebue să judecăm faptele lor. Atitudinea noastră trebue să fie deci una activă atunci când vorbim despre iertare și despre iubire. Domnul nostru Iisus Hristos intrând în sinagogă și văzând cum oamenii în loc să se roage întinseseră tarabele făcând din casa domnului piață, s'a mâniat și a acționat cu duritate. Si cum știm Domnul este iertător! Nu vreau să se înțeleagă că acum, aici, încerc să propovăduiesc o iertare față de dușmanii poporului, față de cei care ar spera poate să mai readucă anii negri de dictatură comunistă în România de azi împotriva dorinței poporului. Dar noi trebue să judecăm faptele lor și nu pe ei. Nu avem dreptul să pătrundem sufletul lor, căci noi nu suntem capabili să aducem un dram de putere sufletească, îmbogățindu-l. Pentru descifrarea faptelor vieții, a moralității acestei lumi, a conviețuirii dintre noi, Dumnezeu ne-a dat un filtru prin care să trecem totul. Si acest filtru este puterea judecării noastre.

Prin ea filtrăm atitudini, despărțim binele de rău și tot ea ne va apropia de învățătura Divină și ni-l va aduce pe Dumnezeu ajutor total în împlinirea exclusiv a desideratelor noastre de bine.

Paler recunoaște că ceea ce Ceaușescu a infiltrat de-a lungul a zeci de ani, nu poate fi recuperat într'o singură clipă. Indrăznesc să cred că ceea ce a fost afectat de-a lungul acestor ani a fost doar caracterul omului, dar nu și sufletul lui, adică acea parte pe care ne-a dat-o Divinitatea. Si că sufletul odată eliberat de obligația de a asculta unui caracter supus societății minciunii și distrugerii poate aduce liniștea și înțelepciunea, raționamentul și mai ales înțelegerea iubirii ce se confundă cu acceptarea spiritului Dumnezeiesc în sufletul nostru, ca un miracol Divin într'o singură clipă. Da. Miracolele fac tot mai des parte din existența noastră terestră. Fie că acestea se manifestă în chipul lui Dumnezeu în mijlocul unui uragan, fie că este în prezența Maicii Domnului, sau în victoria revoluțiilor, fie că acest miracol în reînvierea propriului nostru suflet, însănătoșirii fizice, morale și spirituale. Si aceasta pentrucă: Hristos, cu adevărat a înviat! A înviat pentru a ne da nouă celor care credem în el viață veșnică în iubire.

RUGĂCIUNE

Primește Doamne, a mea smerită rugăciune,
Din inima ce-mi este'ngenunchiată
In fața Crucii Tale ce în această lume
Iertare a adus și dragoste curată.

Vreau să Te simt și să Te văd mai bine,
Vreau să m'apropii de Patimile Tale,
Cu tainică dorință să mă privesc în Tine,
Ca Luca și Cleopa să Te'ntâlnesc pe cale.

Sunt clipe când tristețea mă cuprinde,
Si lucruri înțelese îmi par de ne'nțeles,
Pogoară'n al meu suflet și aprinde
Lumină a iubirii din harul Tău ceresc.

Si-atunci când istovit, pe drumul vieții mele
Cutremur și furtuni ființa mi-o străbat,
Adu-mi aminte Doamne de lacrimile Tale
Când chinuit pe Cruce, Iisuse, ne-ai iertat!

Iertarea și Iubirea s'aplece a mea frunte,
S'alunge totul ce-așterne amărăciune,
La Tine vin, și cu speranțe renăscute
Primește Doamne a mea smerită rugăciune!

Preot Mihai CRĂCIUNESCU

JOURNEY TO FREEDOM
-DRUMUL LIBERTĂȚII-

Nicolae DIMA

Am fost întrebat de multe ori de ce mi-am intitulat cartea "Drumul Libertății," și cum definesc eu libertatea? Răspunsul nu este simplu, deoarece libertatea este o noțiune complexă, flexibilă, și mai ales dinamică.

Pentru copii, libertatea însemna spațiul fizic din jur și posibilitatea de joacă nestingherită.

Pentru adolescenți, libertatea poate fi înțeleasă în mod rebel, ...încălcarea regulilor stabilite de părinți, de familie, și de societate.

Odată cu tinerețea, libertatea își extinde orizonturile. In cazul meu, orizonturile libertății au trecut dincolo de granițele țării, dar confruntarea dintre aspirațiile mele și realitatea cu sârmă ghimpată impusă de comuniști m'a azvârlit în închisoare, dând noi dimensiuni noțiunii de libertate.

Când eram pedepsit într'o celulă întunecoasă și legat cu lanțuri, libertatea se rezuma la dorința de a scăpa de fiare și cătușe.

In închisoare, libertatea era ușor înțeleasă. Doream să fim...liberi.

După ce am fost eliberat din închisoare și m'am întors și din lagărele de muncă DGSM, libertatea s'a metamorfozat din nou. Presiunile politice continue, urmărirea securității, mizeria materială din jur și multe alte greutăți, m'au împins să caut refugiu în Occident, tânjind după ceea ce mi se părea a fi o adevărată libertate.

In America m'am bucurat într'adevăr de libertate infinită, inclusiv de libertatea de a abuza toate libertățile găsite. Treptat însă, odată cu asigurarea mijloacelor economice și materiale necesare susținerii celorlalte forme de libertate, noțiunea și-a modificat din nou natura.

Libertatea a căpătat dimensiuni intelectuale, și m'am trezit aruncat pe o nouă orbită a căutărilor. De aici, lucrurile s'au complicat pentrucă dacă libertatea fizică, economică, politică, sunt ușor de definit, libertatea intelectuală ne poartă până la marginea universului și nu se poate defini cu ușurință. Am ajuns chiar la concluzia că libertatea intelectuală înseamnă de fapt dreptul și chiar obligația de a studia, de a înțelege, de a cunoaște adevărul.

"Adevărul" ne conduce însă spre ultima formă de libertate... libertatea spirituală, care la rândul ei duce la... descoperirea adevărului. Libertatea spirituală nu poate fi găsită însă fără credința în Dumnezeu, iar pentru creștini, adevărul este însuși Iisus Mântuitorul. Cunoașterea adevărului etern reprezintă de fapt eliberarea finală.

Ciudat! Odată cu dobândirea libertății spirituale, toate celelalte forme de libertate își pierd semnificația. Intr'adevăr, potrivit unui proverb budhist dacă vrei să fii liber renunță la toate bunurile pământești. Viața este însă astfel alcătuită, încât pentru atingerea maturității spirituale și înțelegerea adevărului etern, trebue să trecem prin toate celelalte forme de libertate. Si în cele din urmă, trebue să acceptăm să suim muntele Golgotei. Acolo ne întâmpină Iisus și ne regăsim pe noi înșine, așa cum ne-a vrut Atotputernicul. (Cugetări din... "Journey to Freedom" ori în traducere românească "Drumul Libertății")

Cartea "Journey To Freedom" de compatriotul nostru Nicolae Dima se poate procura dela editura: SELOUS Foundation Press, 325 Pennsylvania Ave., SE, Washington, DC 20003, precum și dela librăriile Sidney Kramer, Trover Shops și Olson Books. Reamintim că este o lucrare masivă de 400 de pagini, prevăzută cu ilustrații, fotografii, index alfabetic și cronologie. Până la ora actuală, cartea a fost elogiată în numeroase cronici și recenzii apărute în diferite ziare și publicații din Statele Unite, Canada, și Marea Britanie. Prețul de librărie este de $22.95. (Editura oferă temporar cartea la prețul de $20.00 americani).

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

luca dumitrescu

hronicul racului

versuri

CR cartea românească

De multe ori cuvintele ne apar ca niște case în care a locuit cineva înainte de noi. Acceptarea lor cere renunțarea la identitatea noastră, care în cele din urmă devine căutare a identității noastre. Moștenim cuvintele. Cine o fi trăit înainte în ele? Cum o fi arătat? Lângă călimară, ceașca de cafea încă mai aburește. Inseamnă că acela, care de fapt sunt eu, trebue să se întoarcă în curând. Dar cum pot fi eu când eul acesta nu e în întregime al meu. Si cum va fi întoarcerea? Cine va fi plecatul și cine întorsul? Voi reuși eu să rămân eu acceptând pe acest tu să-mi devină eu?

Luca Dumitrescu, prin "Hronicul racului", apărut în editura "Cartea Românească", București, 1988, încearcă să ne împărtășească ecouri tragice și pustietor de lungi ca sfătoșenia unui flaut precedând o cină de taină a ființialului. Sunt ale lui? L-a moștenit? I-au fost împrumutate? Sunt chipuri ale trecerii, sau ale aceluiași rău. Poetul intră în cuvinte, în interiorul lor harismatic sau damnat, precum un preot într'un templu care a fost pierdut. Ceea ce impresionează este că el știe unde sunt ferestrele cuvântului și spre care lumină să o deschidă. Tocmai de aceea poeții au fost numiți copiii Luminii. Poezia este creare a unei lumi (dela lumen) și aducerea ei în Lumen.

Stihurile lui Luca Dumitrescu tânjesc după vocalele primare ale Luminii și sunt bolnave după veșnicie, parafrazând pe un poet al Lacrimei. E o dezlănțuire simfonică precum o pădure împietrită diamantin în străluciri reci este chemată la viață. Steaua se învecinează cu inima. Asistăm la tragicul sentiment de rupere a ființei între două lumi și de aceea poetul invocă "tăcerea ultimă să cadă" nici pe departe ca un fatalism, renunțare, fugă de luptă, ci tocmai pentru a cuceri minunea și a-i spori frumusețea crudă: 'Pe înalte pagini, din condei matur,/ S'o aduc mai lesne acolo'n azur / Unde, spus melodic gândul auster, / Foșnete de crânguri s'or stârni prin cer / Si aflate iarăși între duh și ape Inima și steaua s'or simți aproape".

Tălmăcirea ideilor din lumea lor pură în cea somatică dă multă suferință poetului pe care foarte discret ne-o împărtășește. Frumusețea glacial diamantină a "gândului auster" pierde ceva din "formă" și poate chiar din conținut. E adevărat că el trezește "foșnete de crânguri" și nu de codri bătrâni, dar totuși sunt foșnete și nu freamăte, pădurea fremătând primăvara și foșnind uscat în zilele de toamnă. La vama tălmăcirii întotdeauna aproape ne pierdem primăvara.

Simțitul aproape dintre inimă și stea nu e pe deplin săvârșit. Nu asistăm încă la o transfigurare epifanică a "gândului auster" decât numai până la îngăduirea "foșnetului", treaptă atât de depărtată de "freamăt" deși ar părea o minusculă deosebire de nuanță. Din această cauză poetul aproape se autoflagelează în această inițiere de revelație a eului neposedat și neposesiv, taină a sinelui interior care deși e "între duh și ape", nu este nici Spiritul Sacru care se purta în Geneză pe deasupra apelor, nu este nici apa, ci comuniune cu Duhul Cuvântului care dă viață: "Dar dacă din oase ori atari balerci, / Ințepându-mi limba și-așa cam gângavă / Mustu-mi cu himere, zămislind ciuperci, / Mi-o stropi grădina morții cu otravă, / Peste crupa vremii lunecând din harpe, / Mi-oi grava simbolic, dâra doar de șarpe".

Subtilitatea filosofică din ultimul vers ar putea să ne scape dacă poetul nu ne-ar pune în gardă prin "dâra doar". Sarpele în Istoria Religiilor simbolizează demonismul, întunericul, prăbușirea zidirii. Există totuși în creștinism o aluzie la șarpe în care se vorbește de înțelepciunea acestuia. In ce consta aceasta? se întreba unul din Părinții Bisericii. Răspunsul ar fi că atunci când șarpele îmbătrânește, pielea se usucă pe el. Aceasta ar provoca moartea prin asfixiere și de aceea șarpele se târăște prin pietre până când își rupe pielea veche de pe el, proces dureros, dar salvic. Ințelepciunea aceasta este metanoia, adică o înnoire completă a minții, un mod nou de gândire ca life-style. La această "dâră doar" se referă Luca Dumitrescu. Altă interpretare ar duce la concluzii aberante.

Poezia lui Luca Dumitrescu, deși nu este "patriotică", izvorăște din adâncurile ființiale ale neamului nostru și se întoarce ca un curcubeu, ofrandă și recunoștință, căutare și descoperire, în cerdacul umbrit de viță de vie și plin de aroma pâinii cuvântului românesc orientat spre Cuvânt.

Aluziile la Păstorul-Cuvânt din Miorița dau unitate de sens întregului volum de versuri. S'a zis despre "Miorița" că este o baladă a fatalismului românesc. De unde și până unde fatalism în "Miorița"? Că Păstorul din "Miorița" privește lumea diferit de ceilalți e cu totul și cu totul altceva. El este mai realist decât toți. Afirmarea vieții nu e posibilă fără afirmarea morții. Moartea e cea mai importantă parte a vieții. Ea nu este sfârșitul ei. E o paranteză și ceea ce spui în această paranteză dă sens atât vieții dinainte, cât și de după. Ciobanul din "Miorița" nu este înfrânt de moarte, deși este ucis. Impăcarea lui cu lumea fizică și metafizică depășește gradul de înțelegere al pozitiviștilor. El intră în moarte ca într'o parte a grădinii lui. El o posedă. Se duce la ea. Conștient. Fără regret. Fără lacrimi. El știe ceva mai mult decât moartea. Transfigurarea ei e de fapt anihilarea ei, pentrucă ceea ce rămâne nu mai are nimic din oribilul, anxietatea și tragicul morții. E o nuntă acum. O nuntă cosmic-ortodoxă românească. Viața care fusese "grădina morții", cum o numește Luca Dumitrescu se continuă ca viață prin antinomie.

Elegiile mioritice intitulate de poet "Hibernale" sunt poate cele mai reprezentative din creația lui Luca Dumitrescu. Realitățile metafizice au miresmele serii de pe deal, ca'n poezia lui Eminescu, în care din când în când se aude clopotul. Gamele morții sunt străluminate de altfel de lumină, parcă o lumină a luminii. O ipostază ar fi cea a regretului, ca despărțire de spațiu și timp: "De vreo iarbă dulce, legănat subtil / Intr'un dans aproape neverosimil, /Din epava asta, care-mi este trup, /Aș porni, în fine, atunci să mă rup, / Si'ntr'un ultim, magic, vinețiu amurg,/Dincolo de spațiu și timp să mă scurg, / In vreme ce toate stelele și luna / Mi-ar cânta de ducă și m'ar plânge'ntr'una." E un regret incurabil? Si totuși parcă: "Aș simți că-și face loc în mine'ncet, / Pentru toate astea, parcă, un regret,/ Mai privind o dată fostul meu contur/Speriat de liniști, aș zâmbi mahmur."

Analiza "zâmbetului mahmur" în altă poezie duce la "un surâs subțire", ca o ipostază a morții ce ar putea contamina ca o igrasie, tot ce e viu. "Dorm zăpezi pe creste...Din ce amintire,/A rămas în mine un surâs subțire, / O nepotrivită, tristă bucurie, / Ca'ntre niște boarfe, o bijuterie?/ N'am nici de ce naiba agăța un pod,/Peste acest liric, obscur episod./Si fiindcă'n vechiul, rebegitu-mi zid,/ Golul ăsta parcă devenit lichid,/ Iși întinde pata ca o igrasie,/Mă tem să nu-mi prindă toată partea vie / Si'ntr'o zi ca asta, poate, cu zăpadă,/Să mi se desprindă ușor și să cadă."

Moartea apare, de asemenea, la Luca Dumitrescu ca o rămânere permanentă și vie, recugetare a întregii vieți până acolo la a se "retrage parcă, prin mii de tulpini/ Lângă cea din urmă dintre rădăcini / Si plecându-mi astfel peste ea obrazul./I-aș bea răsuflarea și plânge necazul./ Si'n timp ce s'ar spune că m'am însurat/Cu-o mândră crăiasă, pe la scăpătat, M'aș simți acolo, aproape de stână,/Lângă cea măicuță cu brâul de lână".

Cea din urmă ipostază a morții este cea a cunoașterii perfecte, apofatice, precum în "Cântarea Cântărilor": "Iar în mâna strânsă pe metalul drevei, /Simt pulsând îndemnul cald, din sânul Evei./Si, prin ce miracol, nici eu nu știu cum,/Mi se umple parcă trupul cu parfum./"Deci - închei în sine-mi cu'n surâs amar / Nu e numai geamăt, ci e și nectar,/In jocul acesta de harfe funeste."

Alte recenzii ale "Hronicului racului" de Luca Dumitrescu ar putea analiza poezii ca "Prietenului dus", "Soție", "Comentariu", ori poezii ca "Bufnița Minervei" (ca un comentariu la "Corbul" lui Poe), ori poezii ca "Frumoasa fără trup sau umilă comedie". In toate Luca Dumitrescu, din punct de vedere tematic, e atât de diferit, perspectivele atât de proaspete, dar peste toate plutind acel abur de aur al inefabilului în exprimarea căruia Luca Dumitrescu este unul din cei miruiți cu acest har.

Dumitru ICHIM

Sâmbăta morților

Regina MARIA

Sâmbăta Morților..., o zi din an închinată celor trecuți în lumea cealaltă...

Sâmbăta Morților: ziua de pomenire, ziua de durere, ziua cimitirelor împodobite cu flori, ziua când lumânările ard la căpătâiul multor morminte.

Ziua când rugăciunile bisericilor se înalță pentru cei care nu mai sunt...pentru cei care s'au dus din lumea noastră...

Sunt mulți acei care se roagă astăzi pentru morți?

Acum un an, pe vremea asta, eram cu toții la lucru; astăzi o liniște apăsătoare înăbușitoare, s'a întins asupra țării noastre. Toată mișcarea, toată puterea de viață parcă a apus, și cu ele parcă s'a stins și entuziasmul care ne susținea sufletele și ne dădea nădejdi și curaj împotriva tuturor primejdiilor care veneau să ne înfrunte.

Acum un an, în ziua aceasta morții așteptau în mormintele lor...Si nu erau triști de așteptarea lor. Acolo, în lumea lor, cu mâinile cruciș și ochii închisi, așteptau veseli, căci știau că alții duc mai departe lupta începută de ei, lupta la care au fost părtași, lupta care trebuia să aducă libertate, biruință și glorie...

In anul acesta tunurile au contenit chemarea lor sinistră, sunetele de bătălie nu mai zguduie coastele munților, sângele nu mai este vărsat, acum este liniște; - este însă aceasta liniștea păcii?

Sâmbăta Morților! In anul acesta morții vor fi pomeniți, căci toți cei care și-au unit puterile pentru o luptă dreaptă au fost siliți să lase arma să le cadă din mâini. Astăzi vor păși și ei pragul bisericilor, unde mamele, văduvele, surorile și copiii se roagă pentru morți.

Si eu am îngenunchiat și m'am rugat pentru sufletele lor. M'am dus în liniștea colinelor umbroase, și acolo, nu departe de câmpiile de luptă, m'am rugat din tot sufletul pentru cei care și-au dat viața pentru un vis în care au crezut, pentru o credință pe care am împărtășit-o și eu cu ei, pentru un ideal înăbușit, însă nu ucis.

In anii durerii am învățat să mă rog. In zile mai norocoase socoteam că pricep înțelesul rugăciunii, dar, de când am băut atât de adânc din cupa amărăciunii, simt că am învățat să mă rog altfel și că acum, când vorbesc lui Dumnezeu, glasul meu are alt sunet. Insă cât aș dori să fiu aproape de cei care nu mai sunt, cât aș dori să stau de vorbă cu morții!

In ceasurile de îndoială, când pare că nici o rază de lumină nu mai ajunge până la sufletul meu, aș vrea să le strig că soarta lor este mai bună, că uneori luptele și zbuciumul sunt mai crude ca moartea lupte tăcute, tăinuite, lupte care țin fără încetare, până când și curajul începe a slăbi și inima obosită și îmbătrânită începe a lâncezi...

Dar eu, Regina lor, trebue să le trimit o altă vestire, dincolo de lumea tăcerii care ne desparte. Vestirea mea nu trebue să fie vestirea descurajării, ci a nădejdii!

Inainte ca marea suferință să fi venit asupra noastră, am scris odată o poveste în care am pus cuvinte stranii în gura unui rege. Intr'o clipă amară regele s'a întrebat și a dat cuvânt gândului său: poate oare o inimă să fie atât de mare ca să îndure orice durere, poate oare o minte să fie atât de înțeleaptă ca să conducă milioane de oameni pe calea binelui, poate vitejia să fie atât de neînfrântă ca să țină piept oricărui dușman, poate un suflet să fie atât de drept ca să judece pe alții?

Intrebări și gânduri care atât de curând m'au cuprins și pe mine. Si strigătul care a izbucnit de pe buzele mele în ceasul acesta a fost: da, o inimă poate să fie destul de mare ca să îndure orice durere!

Si inima aceasta este o inimă de femeie!

O, Morților! puteți voi să vă dați seama ce înseamnă să fii mama unei țări sfâșiate și sângerânde, a unei țări ai cărei copii își întorc fața către ea și-i cer ajutor, și hrană, și curaj, și dreptate, și nădejde! O mamă rămasă și ea săracă! O mamă cu mâinile legate și gura închisă, care privește cu ochii îngândurați împrejurul ei și se întreabă mereu din cotro ar mai putea veni ajutorul! O mamă care să se împotrivească soartei fără șovăire și fără să arate cel mai mic semn de oboseală sau de deznădejde...

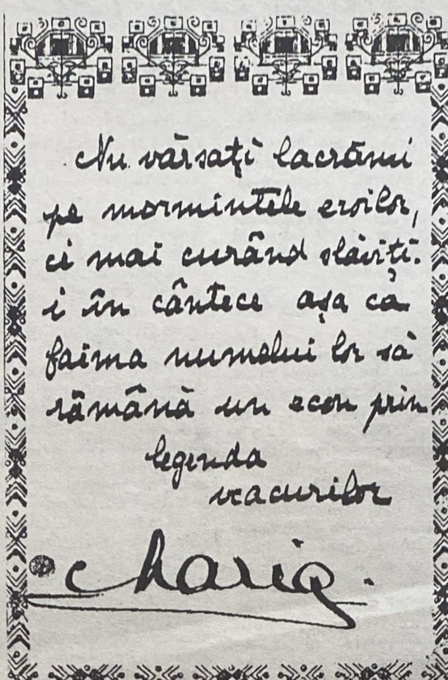
In ziua închinată morților am dorit să mă smulg din mijlocul celor vii și să vă caut pe voi, care ați găsit liniștea, și pacea și odihna, ca astfel, ceva din pacea regiunilor necunoscute să se strecoare și în sufletul meu.

Sunt multe lucruri pe care doresc să vi le spun astăzi, morților. Socotesc că cei vii au datorie de plătit morților, și de aceea simt că curajul nu mă părăsește când mă gândesc la această datorie; și chiar în clipele grele, și când îmi ajunge de glasurile celor vii, eu tot stărui, căci voi, morților, mă ajutați... Tin apoi să aflați că eu cinstesc mormintele voastre, că cercetez locurile voastre de odihnă, oricât de departe și risipite ar fi, și că merg la ele ori de câte ori pot.

M'am acățat de locuri singuratice, de coaste prăpăstioase de munți, unde mă chemau crucile uitate. Erau locurile unde se dăduseră cele mai crâncene lupte și unde voi ați căzut înfruntând dușmanul și ați fost înmormântați în grabă, fără ca un nume să fie săpat și să amintească sfârșitul vostru.

Am fost în cimitire cu straturi bine rânduite unul lângă altul, unde de multe ori sunt îngropați câte zece într'un mormânt. Cimitire pline de flori, unde vin copiii și femeile cu lacrimi în ochi ca să se roage pentru odihna sufletului vostru.

Am fost în micile cimitire pustiite, unde movile stau îngrămădite una într'alta. Mici movile părăsite, deasupra cărora numai vântul suflă și cântă cântecele de jale. Nefericite morminte cercetate numai de puțini, cu crucile ostenite și umilite, acoperite de pulberea drumurilor.

Si odată, pe la asfințit, m'am dus la o mânăstire liniștită, unde cel mai viteaz dintre viteji era înmormântat la umbra unei bătrâne biserici de lemn. Era o clădire înnegrită de vreme, așezată într'o poieniță închisă de fagi uriași, împodobiți de frunzișul primăverii. Lângă biserică trei meri bătrâni erau încovoiați de greutatea florilor, ca și cum ei ar fi voit să ocrotească cu ramurile lor pe cei care se odihneau sub ele.

Cele din urmă raze ale soarelui luminau ca o scânteiere dumnezeiască pădurea, florile și crucile care însemnau mormintele.

Uneori pe marginea drumurilor am dat de cruci singuratice, uitate, ca sufletele rătăcite; iar alteori zăream cum din vârful unei movile o cruce mare stăpânea câmpia ca un stejar tăcut. Toate crucile acestea sunt de lemn, toate înnegrite de soare și de ploaie, și la fiecare din ele m'am oprit și am șoptit în taină o rugăciune.

Lângă spitalul din apropierea frontului lucram anul trecut, la marginea râulețului care-și duce apele din munții senini în largile câmpii, este cimitirul unde merg de multe ori.

Din țara copilăriei mele mi-au fost trimise semințe de răsaduri pentru morminte. Au trebuit să facă drum lung până să mă găsească, și de aceea unele din ele s'au uscat, și, cum anul acesta cerul nu s'a îndurat să trimită la vreme ploaie pământului, puține din florile venite din țara depărtată au înflorit pe mormintele vitejilor noștri. Cele răsărite din pământul uscat și pietros se văd acum ochiuri albe, galbene, roșii, purpurii, o mică minune nu tocmai ușor de înțeles.

Patru ciobănași m'au ajutat să pun în rânduială grădina aceasta a odihnei; ei au împărtășit cu mine taina florilor gingașe, venite de peste atâtea mări.

Ochii lor mari, negri, mă priveau cu mirare când le povesteam că eu, Regina lor, am venit din țara aceea depărtată ca să împărtășesc bucuriile și durerile lor, și când le povesteam că și poporul acela e viteaz și credincios și luptă pentru aceeași dreptate.

I-am învățat să îngrijească locul acesta de odihnă, i-am învățat că morții trebue să fie totdeauna cinstiți, și mai cu seamă cei care au căzut luptându-se pentru țară. Ei au înțeles cuvintele mele și când nu sunt acolo, ei sunt cei care îngrijesc de morminte.

De obicei în amurg mă duc la morminte, urmată totdeauna de ciobanii care povestesc multe despre grădina atât de îndrăgită de Regina lor.

Cu ei colindând printre morminte, îmi amintesc pe mulți dintre ei cei îngropați, căci pe mulți dintre ei i-am văzut cum și-au dat sufletul. O cruce mare și puternică de stejar se înalță în mijlocul cimitirului, cu fața către munți, o cruce care poate fi văzută de departe... In ora asfințitului, când se lasă umbrele, crucea uriașă își întinde brațele către cerul aprins, iar jos, de departe, râul de argint oglindește jarul din ceruri, și undele apelor devin roșii, ca și cum ar fi colorate în adâncimi tăinuite de sângele multor jertfe.

La umbra acestei cruci am stat și am așteptat de multe ori taina apusului, sorbind în sufletul meu frumusețea tristă a lunii, pe când buzele mele șopteau rugăciuni pentru cei morți...

Sâmbăta Morților - e atât de firesc ca astăzi să mă întorc în grădina liniștii și acolo să cumpănesc jertfa atâtor vieți tinere, care ar părea că au fost răpite în zadar... Pentru ce atâtea lacrimi, atât de multă durere, atât de multă jale când ţelul nu a fost atins ? Unde-i înțelesul jertfelor ? Unde-i înțelesul jertfelor, răspundeți voi, morților !

Poate că voi sunteți mai înțelepți ca noi și înțelegeți, și nu vă căiți. Poate că voi sunteți într'o lume unde nu este ură și luptă, într'o lume unde puteți întâlni dușmanul în față, și vă amintiți numai că ei au murit vitejește pentru un ideal în care au crezut !

Iar nouă ne-a rămas jalea și povara lacrimilor, și poate că pe pământ ochii plini de lacrimi au orbit și nu mai pot vedea limpede.

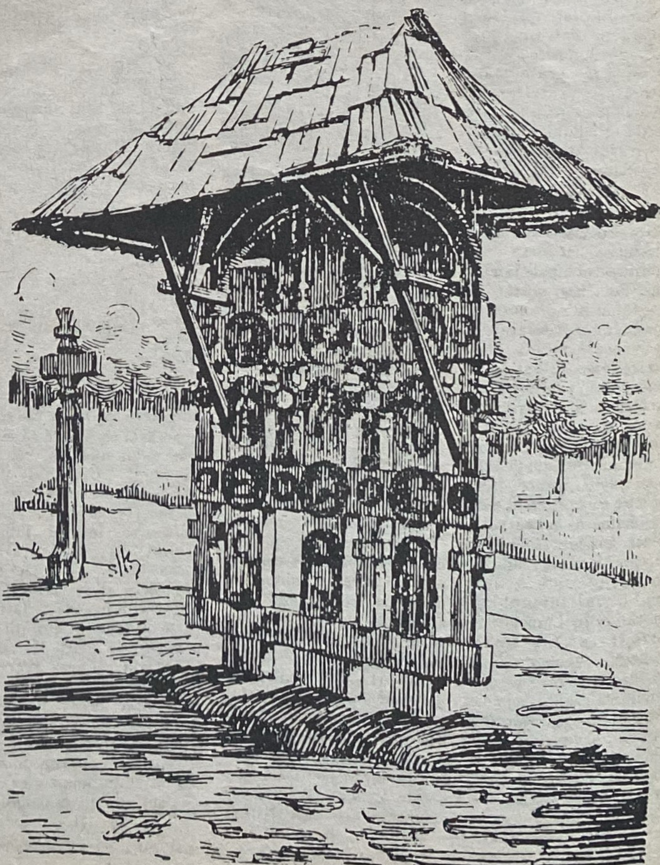
Calea noastră a fost lungă și spinoasă, și presărată cu iluzii și visuri sfărâmate, dar credeți că am ajuns la capăt ? O !, voi cei adormiți în pace, eu nu pot crede că acesta ar putea fi adevăratul sfârșit al drumului nostru.

Acolo, la vatra unde nu am cutezat încă să mă întorc, mă așteaptă un mormânt, un mic mormânt, îngrijit de către alții, sub privirile acelora care nu erau prieteni, pe când eu semănam flori pe atât de multe morminte. Iar în orele amurgului când stau printre voi, în locul acesta depărtat, simt că din tot ce mă înconjoară dorul mă cuprinde și mă duce la micul mormânt care așteaptă...

El a fost marea mea jertfă, marea întrebare "pentru ce", pe care sufletul meu a pus-o soartei ! Si poate că așa a fost scris, ca să fie smuls dela mine într'o clipă întunecată și să rămână acolo paznic, să rămână inelul de legătură cu toate câte au fost. Copil singuratic, îngropat în bătrâna biserică, aștepți cu răbdare ca și toți cei căzuți și risipiți în lungul și în largul țării, aștepți liniștit ceasul învierii - ceasul când toți se vor înălța!

Dar, întorcându-mi fața dela cei trecuți în lumea cealaltă, vouă, celor îndurerați de pe pământ, vă trimit acest cuvânt: "Am învățat să credem în ceasul învierii de credința noastră. Nu lăsați sufletele voastre să șovoiască și credeți-mă că va veni ziua învierii, și în ziua aceasta nu vom sărbători numai învierea morților".

Iunie 1918

BISERICA CREȘTINĂ

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

Pr. Dumitru MĂCĂILĂ

Cu patruzeci de zile în urmă am fost fulgerați de explozia de bucurie a Invierii Domnului. Acum suntem martorii ultimului eveniment pământesc din activitatea Mântuitorului Iisus Hristos: Inălțarea Sa la ceruri. Si astfel bucuria noastră se împlinește, căci Hristos prezintă jertfa Sa ca pe un miros de bună mireasmă Tatălul și apoi Se așează de-a dreapta Lui. Acolo de unde n'a lipsit nici o clipă, acolo unde era, este din veci. Dar, ridicându-și trupul omenesc în armonia trinitară, Se apropie mai profund de noi. "Mă duc și voi veni la voi". (Ioan 14.28) Părintele Prof. Stăniloae spune: "Inălțarea nu scoate pe Iisus din comuniunea cu cei ce vor crede în El, ci duce, dimpotrivă, această comuniune la deplinătatea unei interiorități reciproce cu aceștia datorită pnevmatizării culminante la care ajunge trupul Lui prin înălțare". A plecat ca să pătrundă mai profund în noi, în intimitatea ultimă a eului nostru, pentru a ne înălța și pe noi din genunea însingurării. Sf. Ap. Pavel spune: "Căci Hristos n'a intrat într'o Sfântă a Sfintelor făcută de mâini, ci chiar în cer, ca să se înfățișeze pentru noi înaintea lui Dumnezeu" (Evrei 9 24), să arate rănile noastre, cicatrizate pe mâinile Sale prin jertfa Sa, jertfa Mielului înjunghiat Care împărățește veșnic (Apocalipsa 5:12).

A fost necesar să mai rămână cu noi după Inviere, cu trupul Său transfigurat, dar nu total spiritualizat, patruzeci de zile. Pentrucă, arătându-se de mai multe ori ucenicilor Săi i-a încredințat de realitatea Invierii Sale. Le-a vorbit despre Biserica Sa, întemeiată mistic, virtual pe Cruce și care urma să fie făcută vizibilă și a fost extinsă în oameni la Pogorîrea Duhului Sfânt. Ii mai convinge odată pe ucenici că Impărăția Sa nu e din lumea aceasta, dar e pentru înălțarea omului din pustia "semănată" de păcat în sufletul lui. Ceea ce n'a înțeles de aproape două milenii poporul evreu, care așteaptă un alt Mesia, războinic eliberator, după chipul conceput de învățătorii lui. Le dă Apostolilor ultimele sfaturi, cum să lucreze după ce le va trimite "Duhul adevărului", cum să administreze Sfintele Taine pentru sădirea cu har pentru înnoirea și îndumnezeirea firii umane.

Arătându-se pentru ultima oară ia cu Sine pe mama Sa și pe ucenici și, parcurgând de-a curmezișul Valea lui Iosafat Se îndreaptă spre Muntele Măslinilor. Işi ațintește pentru ultima dată privirea spre Ierusalimul pământesc, apoi sub ochii Săi se desfășoară priveliștea Văii lui Iosafat, a grădinii Ghetsimani, Sionul, Moria și toate celelalte locuri legate de suferința Calvarului. Mântuitorul Se apropie de momentul când trebue Să părăsească lumea spre a Se întoarce la Tatăl. Părăsește pământul sfințit cu sudoarea și sângele Său, însăși Crucea înfiptă în inima istoriei umane de unde "țâșnește izvorul mântuirii". Dar nu-l părăsește pe om, căci în acesta, prin venirea Sa, L-a refăcut prezent pe Dumnezeu. Pentru aceasta venise - pentru a-l reda pe om comuniunii de iubire cu Creatorul. Si acum, înainte de Inălțare, Se îngrijește de lume și, prin Apostoli, ne spune tuturor: "Rămâneți întru dragostea Mea" (In. 15:9).

In clipa Inălțării, chipul Său omenesc Se umple de strălucirea divină pe care-o arătase pentru câteva clipe și la Schimbarea la față. Işi ridică mâinile Sale ce vor purta veșnic semnul cuielor și-i binecuvintează pe cei prezenți și, prin aceia, pe noi toți. Apoi Se înalță spre tronul Dumnezeirii pentru a sta de-a dreapta Tatălui. Sf. Ioan Hrisostom grăiește: "Astăzi Domnul Hristos se suie la cer dintre oameni, dar nu în felul în care a fost luat Enoh, nici ca Ilie suit în căruță de foc la cer, ci Se suie ca ucenicilor să le trimită puterea Duhului Sfânt. "Inconjurat de sufletele celor pe care-i izbăvise din blestem și de legiunile de îngeri pe care le refuzase în Calvar, tocmai pentru a se împlini Scriptura, (Matei 26:54), Mântuitorul Se înalță la ceruri.

Văzduhul însuși pare a răsuna de cuvintele Psalmistului: "Ridicați căpetenii porțile voastre și vă ridicați porțile cele veșnice ca să intre Impăratul slavei! Cine este Acesta Impăratul slavei? Domnul cel tare și puternic... Domnul puterilor, Acesta este Impăratul slavei!" (Psalm 23:7-8, 10). Se prezintă înaintea Părintelui ceresc pentru a-I spune precum zisese în Ghetsimani: "Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ. Lucrul pe care Mi L-ai dat să-l fac, l-am

săvârșit. Si acum, preamărește-Mă Tu, Părinte, la Tine Insuți cu slava pe care am avuto-o la Tine mai înainte de a fi lumea" (Ioan 17:4-5). Si Tatăl îl așează de-a dreapta Sa, așa cum mărturisim "și S'a suit la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui." Astfel se încheie viața pământească a Fiului lui Dumnezeu. Prin Inălțare. Iar Inălțarea e în armonie cu întreaga Sa existență pământească - fiind singura consecință firească a Intrupării și Invierii Sale. Căci dacă pentru răscumpărarea noastră a trebuit să Se nască, să moară și să învieze, tot așa trebuia să Se și înalțe. Pământul era prea mic pentru umanitatea Sa îndumnezeită. Opera Sa se împlinise și adevăratul Său loc era lângă Tatăl.

Dacă în perioada dela Inviere la Inălțare trupul Domnului intră prin ușile încuiate, acum, înălțându-Se, El Işi spiritualizează într'atât trupul încât nu mai e vizibil, dar Se sălășluiește invizibil în cei ce cred în El printr'o prezență de profunzime și înălțime duhovnicească echivalentă cu profunzimea credinței celui ce devine concorporal cu Hristos prin comuniunea trupului Său transfigurat.

Si dacă prin Intrupare Mântuitorul a acceptat chenoza - golirea de slava Sa - (Filipeni 2:7), la Inălțare umanitatea Sa se umple de slava divină - Dumnezeirea copleșește trupul Său iradiind din el fără să-l desființeze. Căci în Hristos, Omul e Dumnezeu ce susține întreaga Lui creație dându-i ca țel îndumnezeirea. Sf. Grigore Palama spune: "Domnul S'a suit la cer și folosindu-Se de un nor ca de un car de lumină S'a urcat în slavă și a intrat în sfânta sfintelor cea nefăcută de mână și S'a așezat în ceruri de-a dreapta măririi, făcând frământătura noastră împreună-șezătoare și împreună-Dumnezeu." Fiul cel întrupat primește dela Tatăl, șezând de-a dreapta Lui, locul cel dintâi în conducerea lumii spre îndumnezeire.

Scopul final al lucrării lui Hristos e de a învinge definitiv moartea. De a înălța zidirea din slăbănogirea adusă de cădere, de înstrăinarea de izvorul vieții, spre fortificarea sufletului uman cu harul ce iradiază din Duhul Lui. Nimicind patimile înrobitoare și moartea ce persistă ca potență în om, prin sinergie cu harul, acesta răspunzând chemării tainice ce i se adresează de a se elibera de moarte după chipul Celui ce a biruit moartea. Sf. Ap. Pavel spune: "Așadar, dacă ați înviat împreună cu Hristos căutați cele de sus, unde se află Hristos, șezând de-a dreapta lui Dumnezeu". 9col. 3:1). Căutați înălțarea! Căci, deși înălțat lângă Tatăl, Hristos rămâne în permanentă stare de jertfă, comunicându-ne această stare și nouă, - oferindu-ne trupul Său jertfit și sângele său vărsat pe Cruce, ca să putem și noi intra la Tatăl. Hristos e Bărbatul desăvârșit spre care tindem, permițându-I prin credința noastră să pătimească împreună cu noi în zbuciumul nostru, în eforturile noastre de a ne înălța peste egoismul pasiunilor de plumb. "Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi pe el și ne vom face locaș venind la el" (In. 4:23).

Spune iarăși Păr. Stăniloae: "De sălășluirea aceasta și de condiționarea ei prin iubirea noastră depinde atât de exclusiv înălțarea noastră, că fără ele putem participa la Invierea Domnului, dar nu și la Inălțarea Lui, nu și la unirea cu El pentru veci. Cei ce nu vor avea parte de Inălțare, nu-L vor avea în ei ci numai vor ști de El. "După Inălțarea pe "muntele lui Dumnezeu", Hristos sălășluiește în intimitatea celor eliberați de patimi lucrând la sfințirea și îndumnezeirea lor.

Pentru creștinismul occidental e dificil de acceptat această semnificație paradoxală a Inălțării Domnului: Hristos Se înalță lângă Tatăl și, simultan, Işi găsește sălaș mai profund în noi, eliberați de patimi, înălțați la chemarea pe care El ne-o face: "Fiți dar voi desăvârșiți precum și Tatăl vostru Cel din ceruri desăvârșit este (MT. 5:48). E dificil, chiar imposibil, pentrucă pentru acest creștinism, prin Inălțare, Hristos a devenit un Stăpân, un Domn exterior care iartă pe baza jertfei adusă pentru noi, oferindu-ne fericirea vieții viitoare. Astfel, Biserica catolică a putut să-I dea lui Hristos un vicar pe pământ în timp ce Protestantismul, absolutizând anti-biblicul "quot capita tot sensus" al lui Luther i-a lăsat fiecărui individ o falsă libertate de înțelegere și interpretare a lucrării lui Hristos în lume, a însuși cuvântului divin revelat, consemnat în Sf. Scriptură, plasându-și aderenții lui, extrem de divizați, în afara adevăratei lucrări hristice, în afara harului, în afara succesiunii harice transmise în Biserică dela Hristos prin Sfinții Apostoli. Cuvântul divin nu se poate contrazice și acceptând că un mesaj sau altul poate fi interpretat în atâtea sensuri câte capete sunt înseamnă să te amăgești cu o falsă libertate, înlănțuită de trufie și patimi luciferice.

Adevărata libertate se trăiește în Hristos, după chipul Lui, aruncând balastul păcatului, căutând ardent, febril unirea cu El, într'o deplină, autentică unitate de credință și exprimare, de trăire în ambiantul dulce al aceleeași iubiri sfinte generate de comuniunea plenară cu Hristos prin semeni. Pentru trăirea creștină primară, așa cum a fost păstrată nealterată în Ortodoxie, Inălțarea Domnului implică însăși înălțarea noastră din patimi, înălțarea pe care-o începem chiar în momentul Inălțării Sale și o continuăm până la desăvârșire. Deși Hristos e sălășluit prin Euharistie pe "tronul" sufletului său, creștinul ortodox știe că suprema treaptă a existenței, treapta de supremă transcendență e tronul divin, unde Hristos S'a înălțat și de unde vine în intimitatea sa. Acolo e comuniunea Treimică sublimă și, pentru a putea primi trupul lui Hristos răstignit și înviat și, prin Inălțare, suprem pnevmatizat, credinciosul ortodox se angajează într'un continuu efort de luptă conștientă, trează, pentru anihilarea completă a potențelor degenerescente ce mai persistă în el. Efort greu de înțeles și de admis la cultele protestante și neo-protestante, unde omul e considerat ca un buștean în mâna lui Dumnezeu și unde orice efort personal pentru mântuire e inutil și nul, acordarea sau nu a mântuirii unuia sau altuia depinzând de un capriciu divin. E explicabilă această raționalizare defetistă și prin faptul că aceste culte și chiar unii teologi catolici consideră că Invierea și Inăltarea sunt coincidente, înseși cele 12 apariții, (mai puțin cele relatate de Sf. Ev. Luca), sunt ale lui Hristos înălțat de după Inviere. De neconceput pentru noi, în acest caz Iisus ar fi trebuit să Se arate cel puțin cât au trăit Apostolii. Dar a fost necesar să mai rămână doar patruzeci de zile pentru motivele expuse la începutul acestui articol.

Dar pentru a învinge, pentru a ne identifica cât mai apropiat cu această trăire e necesar să ascultăm chemarea Bisericii: "Imbrăcați-vă în omul cel nou care este făcut după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului" (Efes. 4:24). Fugind de păcat, de trădarea lui Iuda, pe care

Continuare în pag 17

EVANGHELIA EXILULUI (IUNIE 1990)

LA ADĂPOSTUL DUHULUI SFÂNT

—Sergiu GROSSU—

Fiindcă prima Duminică a lunii este Duminica cincizecimii, când Biserica sărbătoreşte pogorîrea Duhului Sfânt, socotim că este bine să ne amintim de cele două realităţi antagoniste care se înfruntă în fiecare din noi: carnea şi spiritul. Pe de o parte, moştenirea adamică - omul cel vechi, omul firesc, piedică teribilă în efortul nostru de auto-depăşire. Pe de alta, năzuinţa noastră de a înfrânge natura, de a stăpâni materia, de a spulbera puterile colbului.

In ipostaza acestei dualităţi tragice, care ne constrânge să trăim o viaţă spirituală hibridă, incoerentă, noi ne adeverim incapabili să parcurgem itinerarul luminos al perfecţiunii creştine, pendulând între două slujiri, întocmai situaţiei descrise de Ap. Pavel: "Cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu, dar cu firea pământească slujesc legii păcatului" (ROMANI, 7.25).

Ce ne rămâne de făcut, când bâjbâim şi ne poticnim, în credinţa noastră, pe drumul inconsecvent al deşertăciunilor? Când ne vâităm, în dreapta şi'n stânga, întru aşteptarea unei izbăviri ipotetice, fără ca să ne dăm seama cât de vinovaţi şi de necredincioşi am fost şi suntem faţă de Domnul, cât de mult ne-am depărtat de El, cu câtă apăsare şi răzvrătire am cugetat şi vorbit cuvinte mincinoase, de pe piscurile trufaşe ale ignoranţei?

Fără primenirea vieţii sufleteşti, fără înnoirea integrală a conştiinţei noastre este exclusă posibilitatea unei trăiri creştine în conformitate cu voia lui Dumnezeu. De aceea Evanghelia ne îndeamnă la o mare, indispensabilă şi hotărîtoare cotitură lăuntrică, la o schimbare radicală. Nu prin voinţa noastră proprie, ci prin lucrarea miraculoasă a Duhului Sfânt. Noi avem nevoie ca Duhul lui Dumnezeu să sfredelească, prin puterea Lui, carapacea de piatră a fiinţei noastre răzvrătite. Atunci, când ne recunoaştem starea de păcat şi cerem Mântuitorului har şi binecuvântare, în vederea biruinţei. Atunci, când "toate lucrurile" se înnoiesc, când omul întreg se înnoieşte în Hristos Iisus. Când îngropaţi împreună cu El, noi putem trăi o "viaţă nouă", deoarece am căpătat o "inimă nouă" şi un "duh nou", devenind, ca atare, o "făptură nouă" şi cântând lui Dumnezeu o "cântare nouă."

Părintele Iosif Trifa, întemeietorul mişcării ortodoxe Oastea Domnului - mişcare de renaştere duhovnicească, despre care am mai avut prilejul să scriu pe larg în paginile "Cuvântului Românesc" - a accentuat, ca nimeni altul, importanţa Darului şi Harului Duhului Sfânt în viaţa de credinţă. Inspirându-se din gândirea paulinică, el socoteşte lucrarea interioară a Duhului Sfânt drept garanţia schimbării noastre morale, a plenitudinii noastre spirituale, a transfigurării noastre în Iisus, divinul butuc de viţă, care dă posibilitate tuturor mlădiţelor să crească, să se dezvolte, să se împlinească.

In cartea sa "Ce este Oastea Domnului?" citim: "Prin Duhul Sfânt lucrează Dumnezeu, prin Duhul Sfânt lucrează şi Mântuitorul. Duhul Sfânt este izvorul darurilor. Prin Duhul Sfânt ne vin darurile Jertfei de pe cruce. (...) Oriunde se arată puterea Duhului Sfânt, se face o minune: minunea pe care i-a spus-o Domnul, într'o noapte, lui Nicodim, când îi zicea că trebue "să se nască de sus", să se nască din nou, căci altcum nu va putea intra în Impărăţia lui Dumnezeu. Nicodim se mira şi nu înţelegea această naştere din nou; şi atunci Mântuitorul i-a spus că naşterea din nou se face cu putere şi cu dar dela Duhul Sfânt. De această naştere din nou, de această înviere la o viaţă nouă, prin harul şi darul Duhului Sfânt, avem lipsă şi noi. Fără această renaştere şi înviere sufletească nu este nici biruinţă, nici mântuire".

In aceeaşi carte fundamentală, care reprezintă ghidul spiritual al Oastei Domnului, "pasărea măiastră a ortodoxiei româneşti nu uită să sublinieze că ofensiva religioasă, declanşată în iarna anului 1923, la Sibiu, "a ieşit din suflarea Duhului Sfânt şi va trăi numai până când va sta sub această suflare şi va fi alimentată de ea." Interpretând capitolul 37 din cartea lui Ezechiel în care este vorba de o vale plină de oase şi de îndemnul adresat profetului: "Prooroceşte, fiul omului, şi zi Duhului: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: "Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă morţii aceştia, ca să învieze!" preotul Iosif Trifa adaugă: "Nicăieri n'am găsit în Biblie un loc mai potrivit pentru Oastea Domnului decât acesta în care se vorbeşte despre o oaste înviată din morţi prin suflarea Duhului Sfânt. Noi suntem "oasele" şi "morţii" care zăceau prin văile acestei lumi. Toţi eram ca nişte morţi ce trăiam. Toţi eram ca nişte oase goale şi uscate de orice viaţă. Binecuvântată să fie clipa când Vântul cel ceresc a inceput să sufle peste noi şi hotarele vieţii noastre. El ne-a trezit, El ne-a pus pe picioare, El ne-a dat o viaţă nouă!"

Cu prilejul măreţei adunări ce-a avut loc de Rusalii, la Sibiu, în primăvara anului 1932, părintele Iosif, îndemnându-şi fiii sufleteşti să lupte cu îndârjire pentru drepturile lui Dumnezeu în lume, şi-a încheiat grăirea cu această rugăciune: "Iisuse, preabunul nostru Cârmuitor şi Stăpân, rămâi neîncetat cu noi. A Ta este oştirea aceasta - du-ne la biruinţă! Ai Tăi suntem, nu ne părăsi, căci fără de Tine nu putem face nimic... Duhule Sfânt, suflă neîncetat peste noi! Suflă peste noi din cele patru vânturi, ca să fim o oaste de biruitori!"

Mesajul acesta înflăcărat continuă şi astăzi să dinamizeze sutele de mii de creştini ortodocşi, angajaţi în ţară sub steagul de luptă duhovnicească a Oastei Domnului. După decenii de persecuţie religioasă, după ce-au cunoscut duritatea anchetelor, a perchiziţiilor şi-a temniţelor comuniste, luptătorii credinţei au ajuns să vadă legalizarea activităţii lor misionare, care, până la Revoluţia din 22 Decembrie, s'a desfăşurat în catacombe. Ei ştiu că de aci înainte nici o forţă potrivnică nu-i va putea opri sau stânjeni în lupta lor religioasă, având drept obiectiv prosternarea tuturor Românilor la picioarele Mântuitorului.

Să învăţăm dela fraţii noştri de-acasă că fondul, chintesenţa eforturilor noastre spirituale trebue să fie - clipă de clipă şi zi de zi, slujirea lui Dumnezeu "în totul totului tot", după consemnul vechitestamentar din cartea Deuteronomului. Lăsându-ne călăuziţi de Duhul Sfânt şi îmbrăcaţi cu putere din puterea Lui, să ne arătăm vrednici de a renunţa la indiferenţa, comoditatea şi superficialitatea trăirii din exil, conştienţi că jertfa de pe măgura Golgotei ne obligă la jertfă, la dăruirea de sine, la maximalizarea altruismului. Prin noul conţinut de viaţă realizat în Iisus şi prin dimensiunea nouă a capacităţii noastre de înţelegere, vom ajunge la împreunarea eului cu noneul, cu semenii noştri din România, la preocuparea permanentă de viitorul poporului român, care-a fost răstignit de-atât amar de vreme pe stâlpul infamiei comuniste.

In mersul nostru spre Lumină, să dăm ascultare legii Duhului şi poruncilor Evangheliei, pentru a ne comporta creştineşte în lumea întunericului şi-a urii. Dumnezeu s'a îndurat de neamul nostru şi-a pus capăt tiraniei ceauşiste. Cum să nu ne bucurăm în nădejdea că Vântul cel ceresc al Divinităţii atotbiruitoare va împinge, până la urmă întreaga ţară spre Izvorul apelor vii, spre sursa Izbăvirii depline, trezind norodul dela gurile Dunării la noi şi surprinzătoare împliniri spirituale.

Slujbă cuvântătoare

După ce Mântuitorul a vindecat pe cei zece leproşi, numai unul s'a întors să-I mulţumească; iar Domnul cu durere a întrebat: "Dar cei nouă unde sunt?" (pericopa dela Sf. Ev. Luca, XVIII, 12-17).

Pentru ca să nu fim şi noi în rândul celor nouă care nu au mulţumit pentru darul lui Dumnezeu, îndrăznim a aduce această "Slujbă cuvântătoare", slujbă de mulţumire pentru minunea săvârşită de Părintele ceresc spre a oferi poporului român binecredincios LIBERTATEA.

Nici o binefacere nu este atât de mare ca cele făcute de Dumnezeu, nici un binefăcător nu ne dă atâtea daruri câte ne dă Dumnezeu, de aceea adevăraţii creştini sunt şi recunoscători. Mai presus de orice altceva, ei vorbesc peste tot timpul de binefacerile lui Dumnezeu, slăvind numele Său. Iar Dumnezeu, fiindcă recunoştinţa este o smerenie adaptată la binefacere, dă celor recunoscători daruri de nobleţe şi mai mare. Cât de vrednică de urmat este virtutea recunoştinţei!

Ca orice lucru bun, temeinic înfăptuit, care să dureze, dobândirea libertăţii presupune jertfe multe. Stim că suprema eliberare, cea de sub tirania diavolului, ne-a adus-o Patima Mântuitorului nostru Iisus Hristos-urmată la trei zile de Inviere. A fost preţul cel mai mare care a fost oferit pentru demnitatea omului. Pentru demnitatea noaatră naţională şi slobozirea din robia oamenilor sfătuiţi întru totul de cel rău, poporul nostru şi-a adus jertfa sa: pace lăuntrică, bunuri materiale şi la sfârşit chiar viaţa spre a înlătura diavoleasca tiranie ceauşistă-comunistă.

Această lucrare destructivă a fost mai rea decât lepra trupului, căci s'a lucrat spre uciderea sufletului poporului nostru pe când lepra atacă numai trupul. Cu atât mai mult, când poporul nostru şi-a redobândit libertatea, se cuvine să fim mulţumitori, recunoscători lui Dumnezeu ca acel lepros vindecat ce s'a întors să mulţumească Mântuitorului. Să nu facem ca cei nouă care n'au mulţumit şi astfel şi-au vindecat doar trupul, iar ceea ce este esenţial, regenerare spirituală, n'au obţinut.

Mulţumire se cuvine Prea Sfintei Treimi ce a orânduit lucrurile în minunată rezolvare: neamul românesc a renăscut pentru o viaţă liberă curată, sfinţită într'o Biserică liberă cu adevărat:

Mulţumire aducem Prea Sfintei Maici a Domnului Hristos, Pururea Fecioara Maria-Proteguitoarea de totdeauna a Românilor, care a stat rugându-se îndeosebi la căpătâiul celor căzuţi pentru libertate şi demnitatea noastră, precum demult lângă Sfântul întâiul Mucenic Arhidiaconul Stefan.

Mulţumim oştirilor cereşti care, precum în luptele lui Stefan cel Mare-Sfântul Stefan Nou! au luptat nevăzut dar prea puternic alături de ostenitorii şi mucenicii eliberării!

"Să zicem toţi, din tot sufletul şi din tot cugetul nostru": "Slavă Tie Doamne pentru lucrurile Tale cele minunate şi înalte"!

Stareţul Sf. Mânăstiri Nicula

Arhim Cleopa NANU

ICONOSTASUL BISERICII MÂNĂSTIRII NICULA

ÎNĂLŢAREA DOMNULUI

Urmare din pag.16

unii o repetă persistent, sărutând vinovat sau împărtăşindu-se nevrednic din Sf. Potir unde se află Hristos Cel răstignit, înviat şi înălţat. Trădare repetată dureros de real prin sprijinirea voită sau, pur si simplu, din laşitate, a celor care doresc perpetuarea "pe-un picior de plai/pe-o gură de rai" a religiei lui Antihrist, comunismul - "religia" trădătorilor de ţară, a celor care nu ştiu şi nu înţeleg ce înseamnă dragostea de Dumnezeu şi de neam. Si asta chiar după ce, printr'o sublimă jertfă, poporul român s'a pronunţat răspicat, în faţa întregii lumi, împotriva acestui diabolic mod de existenţă, antidivin şi antiuman.

Aş dori să închei cu cuvintele unui poet american contemporan, T.S. Eliot: "Dacă ochiul nu ia foc, Dumnezeu nu poate fi văzut; dacă urechea nu ia foc Dumnezeu nu poate fi auzit; dacă limba nu ia foc, Dumnezeu nu poate fi chemat; dacă inima nu ia foc, Dumnezeu nu poate fi iubit; dacă mintea nu ia foc, Dumnezeu nu poate fi cunoscut." Să ardem toţi ghimpii celor dinlăuntru ale noastre printr'o autentică, nu histrionică ori formală trăire în Hristos, ca să-L putem primi pe El înălţat în inimile noastre şi, înălţându-ne, să ne unim etern cu Cel căruia Ii zicem: "Suitu-S'a Dumnezeu întru strigare" (Psalm 46:5) şi "Hristos S'a înălţat!"

Pr. D. MĂCĂILĂ

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

CUM AJUNGI MINISTRU ÎN ROMÂNIA

Te duci la Timișoara, dai ordin: "Trageți!" Apoi te întorci la București unde, pentruc'ai omorît tineri, mame și copii capeți un post de ministru.

Vorbim de generalul Victor Stănculescu, ministru al Apărării naționale și generalul Mihai Chițac, ministrul Afacerilor interne. (Din gașcă făcea parte și-o gușă, generalul Stefan Gușe, în prezent arestat).

Actul de acuzare, întocmit de "Comisia guvernamentală dela Timișoara", cuprinde peste o sută de declarații dela martorii oculari și a fost înaintat procuraturii militare împreună cu "jurnalul de luptă al Diviziei Mecanizate Timișoara."

Referatul Comisiei propune cercetarea penală și trimiterea în judecată a generalilor: Stefan Gușe, Victor Stănculescu și Mihai Chițac; precum și a maiorilor: Ion Sucală și Ilie Nicolae ce se aflau sub comanda generalului Chițac.

Stănculescu a fost consilierul de specialitate al generalului Coman, și a avut un rol mai "modest" iar Chițac a întrebuințat arme toxice.

Nouă din cei 11 membri ai comisiei au aprobat referatul. Doi au refuzat; unul a vrut să scoată de pe listă pe generalul Stănculescu, iar celălalt nu a vrut să semneze pentru întregul lot.

Decizia finală de trimitere în judecată depinde de Primul Ministru, Petre Roman.

După o lună și jumătate dela trimiterea referatului, dl. prim ministru n'a luat nici o hotărîre.

Dosarele așteaptă, publicul așteaptă în timp ce Petre Roman hoinărește prin Europa exploatându-și fotogenia.

Din prudență s'a copiat la xerox întregul dosar de acuzare.

ÎNTRU POMENIREA LOR

La biserica "Sfântul Nicolae" din Detroit s'a ridicat, din ințiativa președintelui parohiei, dl. Mihai Stănescu și a preotului Gheorghe Cârstea, parastas pentru "Eroii morți în lupta contra comunismului."

ROMÂNIA LIBERĂ E "CAPITALISTĂ"

Ziarul "România Liberă" care se bucură deopotrivă de cel mai mare tiraj și prestigiu, a devenit proprietate particulară.

Printre cei șase "noi capitaliști": Mihai Petre Băcanu, Anton Uncu, Mihail Creangă și Florica Ichim.

Felicitări și succes!

FSN-UL NU A CÂȘTIGAT LA NEW YORK

La New York votarea s'a făcut în localul Bibliotecii Române, în prezența Ambasadorului Aurel Dragoș Munteanu și a trei observatori români, Ion Stere reprezentând partidele Național-Țărănesc, Național-Liberal și Social Democrat. S'au prezentat la vot cam 2.000 alegători și au fost respinși numai 15 care nu au putut dovedi sub nici o formă naționalitatea română...

Votarea a avut loc intre orele 9 a.m. și 8 p.m.

Iată rezultatele:

- pentru președinte:
  Radu Câmpeanu 975
  Ion Rațiu 604
  Ion Iliescu 167
- pentru Cameră:
  Naț. Liberali 632
  Naț. Țărăniști 646
  F.S.N. 129
- pentru Senat:
  Naț. Liberali 642
  Naț. Țărăniști 647
  F.S.N. 110

ELEMENTELE SE ADUNĂ

Adrian Păunescu, poetul de curte al fostei case de Scornicești s'a aciuit, acolo unde-i este locul, la ziarul "Azi", organul oficial al "FăSNăucilor".

TITLURI DE NOBLEȚE

Ion Iliescu a calificat pe tinerii care au demonstrat contra lui că ar fi "vagabonzi". Mai târziu a fost silit să-și ceară scuze.

Numirea de "vagabond", "Huligan" sau "Golan" a devenit un titlu de noblețe și mulți poartă la piept insigna: "Golan", etc.

GÂNDURI ÎNTÂRZIATE

La Timișoara, orașul întreg a sărit întru apărarea unui preot luteran...

De Sfintele Sărbători ale Paștelui, un ocean de lumânări s'a prelins peste trupul țării...

S'ar fi dărâmat oare biserica "Sfânta Vineri" din București și cele zeci și sute de sate dacă Patriarhul, în loc să-l laude pe anti-Hrist pentru realizările "Anilor de Lumină" s'ar fi dus să se roage, alături de credincioși, în biserica "Sfânta Vineri" sau în oricare altă biserică amenințată de buldozerele Satanei?

Ce pagină măreață de istorie ar fi scris Prea Fericitul Teoctist, ori Mitropoliții Plămădeală, Nifon, etc., dacă și-ar fi aplecat urechea ca să asculte la durerea neamului?

(Notă: muncitorii, când au văzut pe enoriașii dela "Sfânta Vineri" rugându-se, au refuzat s'o dărâme și Ceaușescu a trebuit să cheme armata.)

Păcat că prelații din Dealul Mitropoliei nu cântă în același glas cu poporul pe care-l păstoresc.

PARTICIPAȚI CU TOȚII LA CEL MAI MARE FESTIVAL AL ROMÂNILOR!

ROMFEST'90

WASHINGTON, DC.

- 17, 18, 19 AUGUST -

CHEMARE

In zilele de 17-19 August 1990, va avea loc la Washington DC.

ROMFEST 1990

Festivalul Românilor la care sunt chemați Românii de pretutindeni, pentru a sărbători cei 72 de ani dela realizarea României Mari în contextul istoric, creat de Revoluția din Decembrie 1989, prin dărâmarea tiraniei sistemului comunist. Această manifestare românească este o continuare a primului Romfest'88, care a reprezentat o mare victorie a Românilor din lumea liberă, căci a fost singura manifestare legitimă care a sărbătorit 70 de ani dela Unirea cea Mare din 1918.

Pe de altă parte, Festivalul Românesc 1990 din Washington, urmărește să închege o puternică conștiință românească a acelora care nu s'au rupt de realitățile spirituale și naționale ale neamului din care se trag pe linia firească a descendenței lor. Oricine simte românește, oricine poartă în cugetul lui adânc, imaginea țării și a poporului român, oricine dorește un viitor strălucit neamului din Carpați și oricine a plâns de durerile țării și azi se bucură cu lacrimi de perspectivele de viitor, are dreptul și datoria să vină în mijlocul nostru, pentru înfrățirea cea frumoasă a Românilor.

Comitetul de organizare

Romfest'90

PROGRAMUL FESTIVALULUI

VINERI 17 AUGUST 1990

12.00 A.M. - 6.00 P.M. ÎNREGISTRAREA
6.00 P.M. - 8.00 P.M. MASA DE SEARĂ
8.00 P.M. - 12.00 P.M. RECEPȚIA OASPEȚILOR

SÂMBĂTĂ 18 AUGUST 1990

7.00 A.M. - 9.00 A.M. MICUL DEJUN
9.00 A.M -11.30 A.M. CONFERINTE:

1. SECȚIA ISTORICĂ - "Valorile tradiționale și Instituțiile Române după Revoluția din Decembrie 1989.
   -Coordonator - Prof. N.Iliescu
2. SECȚIA CULTURALĂ - "Cultura și civilizația în noua condiție creată în România.
   -Coordonator - Prof. Aurelio Rauță
3. SECȚIA TINERETULUI ROMÂN-AMERICAN - Permanențele culturii românesti: Restaurarea culturii românești; Caracterele universale ale culturii românești; Relații de cultură politică Româno-Americană
   -Coordonator - Doctorand Nicu Popescu

EXPOZIȚIE DE PICTURĂ ȘI SCULPTURĂ
-Responsabil -Preoteasa Eugenia Ușeriu

12.00 A.M - 1.30 P.M MASA DE PRÂNZ
2.00 P.M. - 5.00 P.M. SEMINAR: "Revoluția din 16-22 Decembrie și reconstrucția țării"
- Coordonator John Halmaghi
6.00 P.M. - 7.30 P.M. MASA DE SEARĂ
8.00 P.M. - 9.00 P.M. PROGRAM ARTISTIC
9.00 P.M. - 1.00 A.M. DANS

DUMINICĂ 19 AUGUST 1990

10.00 A.M - 12.00 A.M SLUJBA RELIGIOASĂ
12.30 P.M. - 1.00 P.M. RECEPȚIE PENTRU OASPEȚII DE ONOARE
1.30 P.M. - 4.00 P.M. BANCHET FESTIV

CEI CE DORESC INFORMAȚII SUPLIMENTARE SA SCRIE, IAR PARTICIPANȚII CU COMUNICĂRI SUNT RUGAȚI SĂ TRIMITĂ SUBIECTUL ȘI TEXTUL LA ADRESA:

ROMFEST'90
HOLY CROSS ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
5150 LEESBURG PIKE, ALEXANDRIA VA. U.S.A. 22302

FARA ARMÂNEASCĂ

COLONIZAREA DIN CADRILATER

La 13 Iunie 1925, guvernul României Mari, a semnat hotărîrea de a coloniza 1500 de familii macedo-române în județele Durostor și Caliacra, regiune cunoscută și sub numele de Dobrogea Nouă sau Cadrilater.

In anul 1935, la zece ani dela acest act memorabil, Vasile Th. Mușí, avocat și Secretar General al Societății de Cultură Macedo-Române din București, a publicat sub auspiciile societății de cultură o documentată lucrare intitulată "Un Deceniu de Colonizare".

Nimeni nu bănuia pe atunci că peste numai cinci ani, politica dusă de un rege scelerat va duce la prăbușirea frontierelor țării, printre care și frontiera cu Bulgaria din Sudul Dobrogei.

Tratatul dela Craiova din 1940, poate fi calificat drept cel mai rușinos act semnat de România, nu doar pentru faptul că s'a cedat un teritoriu fără luptă unui adversar net inferior României, dar acest tratat este singurul care pe lângă cedarea teritoriului a retras și pe toți Românii din teritoriul cedat, pe baza unui neechitabil schimb de populație.

Intrucât problema Cadrilaterului ca pământ românesc este tratată separat în Cuvântul Românesc, redăm mai jos câteva pasagii din cartea "Un Deceniu de Colonizare de Vasile Th. Mușí.

Zahu PANĂ

ALIPIREA DOBROGEI NOI ȘI ACȚIUNEA DE RESTAURARE ETNICĂ ROMÂNEASCĂ

Vasile Th. MUȘI

Prin tratatul de pace dela București din 28 Iulie 1913, Dobrogea românească și-a întregit teritoriul, alipind ținutul celor două județe dela Miazăzi, denumite apoi, Durostor și Caliacra sau Dobrogea Nouă.

Acest teritoriu, cuprinzând chiar Varna și Rusciucul, a mai fost oferit României în 1878 înainte de constituirea statului bulgar independent, dar atunci România nu l-a primit, pentru a nu-și pierde, printr'o transacțiune, dreptul ei asupra Basarabiei de Miazăzi.

Intregirea Dobrogei care constituie urmarea logică a evenimentelor ce au precedat această întregire, este considerată de vecinii noștri dela Miazăzi, ca o schimbare de axă a diplomației românești și o transformare fundamentală a raporturilor de bună vecinătate pe cari statul român le-a conceput și menținut în mod statornic, în decursul vremii, față de Bulgaria.

"Se poate afirma cu siguranță, spune un publicist bulgar, că, România a fost pentru cei dintâi patrioți bulgari, adevăratul leagăn al ideii de eliberare.

"România a făcut servicii cari au salvat însăși viața Bulgariei, în timpul primului ei războiu cu un inamic care o întrecea în forță și organizațiune militară". E vorba de războiul sârbo-bulgar din 1886.

Atunci Serbia ne îmbia să o ajutăm contra Bulgariei care ameţise, sfărâmând tratatul dela Berlin și anexând Rumelia. Nici că se puteau împrejurări mai prielnice pentru a ne alipi ținuturile locuite de Români în dreapta Dunării și a întocmi definitiv granița de Sud a statului" (S. Mehedinți)

România nu și-a însușit însă nici cu această a doua ocazie ținuturi locuite de Români, cari deci, i se cuveneau.

Si tocmai de aceea, alipirea Dobrogei Noi este considerată acum de Bulgari, ca o abatere dela politica din trecut, reproșându-se bărbaților de stat cari au realizat această alipire, că nu sunt la înălțimea predecesorilor lor.

Credem că este de prisos să relevăm cât de neîntemeiată este această părere. Stările de fapt și conjunctura politică internațională dela acea epocă nu corespund câtuși de puțin situației de azi. Incât, ceea ce atunci a fost inoportun, dacă nu inutil, acum să fie o necesitate de neînlăturat, o adevărată nevoie organică.

Dreptul însuși nu este decât o abstracțiune lipsită de stabilitate. Creat de necesitățile sociale ale fiecărei epoci, el variază cu acestea. Dreptul de azi nu este cel de ieri și nu va fi cel de mâine.

Iată de ce, bărbații de stat cari au activat și realizat întregirea Dobrogei, cu drept cuvânt se pot mândri de această completare a operei predecesorilor lor. Iar completarea s'a înfăptuit nu pentru a înrăutăți raporturile de bună vecinătate cu Bulgaria, ci tocmai pentru ca "relațiunile de amiciție existând între România și Bulgaria să devină și mai strânse în viitor", cum se arată în motivarea protocolului semnat la Londra în 1913, de către N. Mișu și Daneff, primul, reprezentant al României și al doilea, al Bulgariei.

Intr'adevăr, o analiză obiectivă a împrejurărilor și considerațiunilor de ordin istoric, politic și mai ales, a necesităților de stat rezultate de pe urma războiului din 1912 și a marilor prefaceri din Peninsula Balcanică, cari au impus înfăptuirea întregirii Dobrogei noastre, nu poate decât să demonstreze și să confirme neîndoios că, indispoziția sentimentală a vecinilor noștri bulgari este în conflict nu numai cu logica lucrurilor, dar și cu dreptatea însăși.

Indiferent de aceste păreri și comentarii, întregirea Dobrogei devenită fapt împlinit, a pus pe tapet o serie întreagă de probleme, în legătură cu fizionomia etnică și cu posibilitățile de încadrare armonică în viața noastră de stat, a celor două județe asupra cărora dominațiile din trecut au imprimat fundamentale deosebiri de caracteristică marii tulpine românești.

Bineînțeles că, rezolvarea acestor probleme reclama o perioadă mai lungă de liniște și pace. Vâltoarea marelui războiu din care țara noastră nu se putea sustrage fără a renunța la cele mai legitime aspirațiuni, a scos însă din sfera actualității, asemenea probleme.

Când vulcanul s'a stins și pacea a restabilit aparențele de normalizare a vieții popoarelor, toate problemele date la o parte, temporar, au reocupat, în mod automat, locul cuvenit în preocupările bărbaților de stat, impunându-se după gravitatea ce fiecare din aceste probleme o comporta.

Preocuparea pentru consolidarea Dobrogei Noi, a fost unanimă, la cârmuitorii țării, soluțiile însă variau dela un guvern la altul.

Astfel, guvernul din 1913, intenționa să cumpere toate terenurile rurale cari ar fi fost de vânzare în cele două județe. Guvernul din 1914 însă, a crezut necesar ca, mai întâi, să clarifice situația juridică a proprietății imobiliare rurale din Dobrogea Nouă și s'o unifice cu cea din Vechiul Regat, venind cu "Legea de organizare a Dobrogei Noi", din Aprilie 1914.

După războiu, renunțându-se la unele dispozițiuni esențiale ale legii din 1914, s'a votat legea din 26 Iulie 1921 care, odată cu căderea guvernului ce i-a dat naștere, a fost abrogată și ea, revenindu-se din nou, la legea din 1914, completată mai târziu cu modificările din 1924 și din 1930.

Acest exces de legiferare, de abrogări și modificări de legi, înainte ca ele să fie aplicate spre a se vedea rezultatele, lăsa impresia că statul român este dezorientat și că nu poate găsi soluția care să statornicească o situație definitivă, de natură să vindece rănile trecutului.

"Dobrogea de Sud - scrie un publicist bulgar - este pentru România o bucată prea mare și nu poate fi mistuită"; iar mai departe: "Amputarea Dobrogei a pricinuit Bulgariei o rană așa de profundă încât nu o va putea uita chiar dacă ar vrea" (P. Gabe, 1925).

Glasul acesta nu este un glas izolat. Este o credință generală, un sentiment infiltrat în toate straturile poporului bulgar.

Pentru cei ce vor să țină seamă însă cât de cât, de mărturia istoriei, dacă poate fi vorba de o rană, istoria ne spune că a fost pricinuită tocmai de Bulgaria pe trupul neamului nostru; iar România, alipind Dobrogea Nouă, nu a făcut decât să vindece parțial această rană.

Intr'adevăr "la 1878, când s'au tras hotarele Dobrogei Vechi, afară de Turci în cetăți și în ținutul Deliormanului pe amândouă malurile dunărene, se auzea numai limba românească. Bulgari abia în Balcani dacă întâlneai. Bălcescu, ca unul care călcase mai tot pământul românesc și cunoștea nu din cărți, ci din vedere, poporul românesc trecând spre Constantinopole, întreba cu mirare: unde-s Bulgarii? Iar Carol I mărturisește că până la Plevna n'a vorbit cu localnicii altfel decât românește. Cât despre fâșia dintre Dunăre și Mare, acolo, pe lângă sate vechi - unele cunoscute din vremea lui Mihai Viteazul - se adăugaseră și ardelenii cu turmele. Care era, așa dar, datoria noastră față de împărăția Turcilor care ne dau îndărăt pământul stăpânit de Mircea și-și luau râmas bun pentru totdeauna dela Dunăre? Era una singură: să luăm pământul stăpânit de părinții noștri încă din vremea legionarilor, peste tot unde se auzea graiul românesc: ținutul Vidinului, Rahova, Siștovul, Turtucaia, Silistra, Ostrovul și tot malul dobrogean până la mare.

Unde elementul turco-tătar se desrădăcina, trebuia să se înrădăcineze elementul românesc.

Am lăsat totuși această ocazie. Iar azi Bulgarii în cărțile și în hărțile lor, pretind străvechiul nostru pământ, leagănul națiunii noastre" (S. Mehedinți).

Că Dobrogea Nouă nu a fost locuită de Bulgari înainte de înființarea statului bulgar aceasta reiese din propriile lor statistici și mărturisiri. Astfel: Intr'o veche statistică a populației din Dobrogea, publicată în ziarul "Tarigradski Vestnic" din 11 Noembrie 1850, în cazaua Balcic care cuprindea 84 de localități, erau numai 682 de familii bulgărești, iar în cazaua Bazargic cu 89 localități, erau 930 familii bulgărești.

Altă mărturie:

"Dobrogea actuală nu este un deșert cum a fost Dobrogea de Nord și în mare parte și Dobrogea de Miazăzi, acum jumătate de secol. Aceasta o dovedește populația actuală care s'a format din imigrarea și instalarea de bună voie și liberă a elementelor bulgare din restul Bulgariei, din Rusia, din Turcia și chiar din România. Această populație a risipit mijloace materiale incalculabile pentru a cumpăra pământurile Turcilor și ale Tătarilor cari emigrau, ca și ale altor stăpânitori cari nu le munceau, ci le speculau pentru a realiza beneficii mari" (P. Gabé.)

Un alt Bulgar, savantul profesor Miletici dela Sofia, scrie: Populațiunea bulgară din Nord-Estul Bulgariei și mai ales, cea din Dobrogea și din ținuturile Varna, Silistra și Sumla, provine, în marea ei majoritate, din Sudul Bulgariei și din regiunile muntoase ale Balcanilor".

Ce mai bună confirmare a tezei noastre? Si ce drepturi intangibile poate crea suprapunerea Bulgarilor de acum 60-70 de ani, peste așezările de veacuri ale Românilor și Turcilor?

Bărbații de stat români cari cunosc îndeajuns toate aceste prefaceri silnice, de dată nu tocmai depărtată, în dauna românismului, nu puteau să nu facă reparația cuvenită când împrejurările au permis și necesitatea a cerut.

Mai ales, după războiul care a furnizat cea mai autentică verificare a sentimentelor nutrite de poporul bulgar și în special de populația bulgară din Dobrogea Nouă, față de statul român, guvernanții țării noastre, dând urmare concluziilor ce se puteau trage dintr'o experiență încă proaspătă în memoria lor, au căutat să imprime un ritm mai accelerat în opera de refacere din Dobrogea Nouă, inaugurată prin elaborarea legilor mai sus menționate, menite să netezească unele asperități juridice locale.

Totodată, au trecut la realizări mai practice, hotărînd printr'un jurnal al consiliului de miniștri din 3 Noembrie 1922 ca, un contingent de demobilizați din regimentele cari au luptat în Dobrogea, să fie colonizat pe o zonă adâncă de 20 km. de-a lungul frontierei noastre cu Bulgaria.

Astfel, în scurt timp, pe zona indicată au luat ființă un număr de centre de coloniști, denumite colonii militare. Fiecare din aceste colonii a fost pusă sub directa supraveghere și conducere a unui șef dintre ofițerii demobilizați ai acelorași regimente; iar ca șef suprem al lor a fost desemnat generalul Rasoviceanu.

Lotul fiecărui colonist s'a fixat la 25 ha. teren arabil. Iar șefilor de colonie, pe lângă lotul de 25 ha., li s'a recunoscut dreptul de a mai deține cu arendă dela stat, câte încă 75 ha, plătind 85 lei de ha. anual, pe termen de 15 ani. Mai târziu și aceste 75 ha. li s'au dat în deplină proprietate, vânzându-li-se de către stat, cu îndoitul prețului de expropriere, plătibil în timp de zece ani.

Continuare în nr. următor

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

50 DE ANI DELA RĂPIREA BASARABIEI

RUŞII ŞI BASARABIA

LIPSA DE TITLU JURIDIC INTERNAŢIONAL VALID AL RUŞILOR ASUPRA BASARABIEI

—Dr. George I. COSTI—

Este o regulă de justiţie ce domină atât raporturile sociale dintre indivizi cât şi cele dintre state în virtutea căreia dreptul asupra unui obiect nu poate exista decât pe baza unui titlu juridic, adică acel acord de voinţe liber manifestate, concretizat într'un act scris, dintre două sau mai multe persoane ori dintre reprezentanţii autentici a două sau mai multe guverne. În absenţa acestui titlu juridic sau a vicierii lui prin violenţă, ameninţare, ori prin lipsă de calitate a celui care îl încheie, instrumentul ce îl cuprinde se consideră ca inexistent sau lovit de nulitate. În atare situaţie, posesiunea obiectului este ilicită, echivalând cu un furt sau cu o fraudă comisă prin forţă sau prin inducere intenţionată în eroare a adevăratului posesor.

Dominaţia Ruşilor asupra provinciilor româneşti Basarabia, tinutul Herţa şi Bucovina de Nord nu se întemeiază pe nici un titlu juridic internaţional valid, ci numai pe ocupaţia cu forţa armelor. Să cercetăm pe scurt afirmaţia noastră, analizând acordurile internaţionale ce guvernul sovietic consideră a fi la baza suveranităţii sale asupra acestor teritorii.

1. Acordul de pace din 1812 dela Bucureşti.

Această înţelegere a fost încheiată între puterea rusească ocupantă şi guvernul turc suzeran, în baza căreia acesta din urmă îi cedează teritoriul românesc Basarabia, deţinut de Rusia ţaristă din 1812 şi până în 1918. Dominaţia Ruşilor asupra acestei provincii nu se bazează însă pe nici un titlu juridic internaţional valid, deoarece:

1) Acordul turco-rus din 1812 nu are nici o eficienţă juridică, fiindcă a fost perfectat între puterea rusească ocupantă a unui teritoriu străin şi între guvernul turc suzeran asupra acestui pământ românesc, fără consimţământul în acel moment al populaţiei româneşti care îl locuia. Prin sus menţionata înţelegere turco-rusească s'a violat:

A) un principiu fundamental internaţional în virtutea căruia o putere suzerană nu are nici un drept de a dispune prin cedare către un guvern străin de teritorii aparţinând ţării vasale, cum era Moldova în acea epocă;

B) Acordul de suzeranitate-vasalitate perfectat între domnitorul Moldovei Stefan cel Mare şi Sultanul turc în baza căruia s'au reglementat raporturile reciproce dintre Moldova şi Poarta Otomană. Printre aceste relaţii se specifică şi obligaţiunea suzeranului turc de a menţine integritatea teritorială a vasalului său moldovean.

2) Ocupaţia rusească îndelungată şi continuă asupra teritoriului românesc al Basarabiei nu crează nici un titlu juridic valid de dominare a acesteia. În dreptul internaţional public nu funcţionează uzucapiunea din materia raporturilor juridice civile interne în virtutea căreia posesiunea imobilului aparţinând altui proprietar, exercitată neîntrerupt timp de mai mulţi ani (10 până la 30) cu bună credinţă şi pe baza unui act juridic nevalabil, constituie un mod de obţinere a dreptului de proprietate.

Deci Rusia ocupă Basarabia românească fără nici un drept, ci numai pe bază de forţă.

2. Tratatul de pace din 10 Februarie 1947 dela Paris.

Prin acest act internaţional, încheiat în capitala Franţei între puterile învingătoare din cel de-al doilea război mondial şi între România învinsă (neţinându-se cont de actul dela 23 August) s'a reglementat, printre altele, şi problema teritorială a ţării noastre, stipulându-se revenirea sub suveranitatea României a Transilvaniei de Nord, pierdută prin dictatul din 30 August 1940 dela Viena, şi consfinţirea ocupaţiei ruseşti asupra Basarabiei, Bucovinei de Nord şi ţinutului Herţa, precum şi a anexării Cadrilaterului la Bulgari, cedat prin acordul dela Craiova din 1940.

Asupra tratatului de pace dela Paris din 10 Februarie 1947 facem următoarele două obiecţiuni principale:

1) Din compunerea consiliului miniştrilor de externe ai SUA, Angliei, Franţei şi URSS (continuatoare directă a Rusiei), însărcinat prin acordul dela Potsdam din 17 Iulie - 2 Septembrie 1945 cu redactarea tratatelor de pace cu statele eliberate de ocupaţia sau influenţa Germaniei hitleriste, era absolut necesar să facă parte şi România, deoarece actul dela 23 August 1944 al Regelui Mihai I-ul, cu colaborarea activă şi strânsă a lui Iuliu Maniu, Dinu Brătianu a contribuit în mod substanţial la scurtarea şi terminarea ostilităţilor militare din cel de-al doilea război mondial purtat în Europa, în favoarea Aliaţilor. Armele soldaţilor români, întoarse contra trupelor hitleriste au deschis drum liber, începând dela Iaşi şi până în Nordul Transilvaniei armatelor sovietice în ofensiva lor spre Germania.

In al doilea rând, ostaşii români au constrâns diviziunile hitleriste din Grecia, Bulgaria şi Iugoslavia să se retragă precipitat spre Ungaria şi Austria pentru a nu fi gătuite în această zonă militară din Balcani. Pe de altă parte, actul dela 23 August 1944 a evitat ca teritoriul României să devină teatru de război dintre trupele hitleriste şi cele bolşevice, cu toate consecinţele dezastruoase pentru ţara noastră. Contribuţia militară a Regelui Mihai I-ul la victoria Aliaţilor a fost recunoscută unanim de toţi aliaţii, pentrucă nu se putea şti dacă, prelungindu-se ostilităţile militare, savanţii şi industria germană n'ar fi reuşit să fabrice bomba atomică la care se lucra intens. Din toate aceste motive, se impunea ca România să figureze printre statele învingătoare iar nu printre cele învinse şi cu mari suprafeţe de teritorii amputate, aşa cum a vrut Rusia bolşevică şi cum au acceptat în mod revoltător puterile occidentale participante la Conferinţa de pace dela Paris din 1946 - 1947.

Aceeaşi nedreptate s'a făcut şi Poloniei care a luptat eroic şi a fost prima victimă atât a trupelor hitleriste din Vest cât şi a celor bolşevice din Est.

2) Tratatul de pace din 10 Februarie 1947 dela Paris, prin care s'a recunoscut pe plan internaţional anexarea de către Rusia bolşevică a teritoriilor româneşti sus amintite, nu are valoare juridică deoarece a fost perfectat de guvernul român din 1947 lipsit de calitate oficială în această importantă materie naţională.

Delegaţia română la acest for internaţional din 10 Februarie 1947, condusă de Ministrul de Externe Gheorghe Tătărescu, nu avea mandat valid de a trata şi de a semna sus menţionatul acord, întrucât Marea Adunare a României din acea epocă, care a împuternicit-o, nu reprezenta voinţa reală a poporului român. Aşa-zisul corp legiuitor român de atunci a fost ales, după cum bine se ştie şi este unanim recunoscut de toate marile puteri occidentale, prin falsificarea flagrantă şi neruşinată a rezultatului alegerilor generale dela 19 Noembrie 1946. Acest sufragiu parlamentar n'a fost recunoscut ca fiind valid de guvernele american, britanic şi francez chemate, prin acordul dela Yalta şi mai târziu, dela Moscova, să supravegheze şi să controleze mersul vieţii politice din România până în momentul instalării în România a unei reprezentanţe naţionale legale.

De altminteri, aceste mari puteri occidentale naţionale n'au recunoscut, începând din 1946 şi până în 1955, legitimitatea nici unui guvern român comunist. Si cu toată această nerecunoaştere a puterii publice româneşti comuniste, ironia dureroasă a istoriei face ca statele occidentale să semneze, alături de acest guvern român ilegal, un tratat de pace prin care s'a rupt o treime din corpul României şi s'a cedat Rusiei bolşevice, făcând din România una din marile victime şi nedreptăţite ale unui război pe care ea nu l-a dorit, nu l-a provocat şi în care a fost azvârlită, fiind ameninţată cu pierderea fiinţei sale statale. Injustiţia făcută României, care este obligată să cedeze teritorii de o magnitudine depăşită doar de Germania hitleristă este cu atât mai mare şi strigătoare la cer, cu cât ea a fost în fapt una din primele victime ale noii ordini impuse Europei de Hitler.

Deci, tratatul de pace dela Paris din 10 Februarie 1947 este ilegal şi, în consecinţă, Basarabia este ocupată şi anexată cu forţa de Rusia bolşevică în continuu dela acea dată.

3. Acordul internaţional din 1 August 1975 dela Helsinki.

Cinicul Stalin, constată, pe de o parte, vidul politic din Europa creat imediat după al doilea război mondial şi datorat anihilării totale a Germaniei învinse care constituia din totdeauna o contrapondere a expansiunii ruseşti pe continentul european; a Franţei cu tendinţe comunizante şi cu un gaullism mai mult ostil decât amic al Marii Britanii şi SUA (respingerea de două ori a Angliei de a intra în Comunitatea Economică Europeană, ieşirea Franţei din dispozitivul militar al NATO); a instaurării la Londra a guvernului laburist înclinat mai mult spre Rusia - cu care avea în comun abolirea, sub diferite forme ale proprietăţii private decât spre America ce menţinea un regim politic-economic individualist şi conservator; şi retragerea prea de timpuriu a trupelor americane din Europa care constituiau un obstacol în calea expansiunii ruseşti.

Pe de altă parte, perfidul tiran ce conducea Rusia bolşevică a ştiut să concentreze atenţia conducătorilor americani şi a forţelor lor militare spre Asia unde ei aveau interese mari. In acest scop şi spre a se răzbuna pe Americani pentru refuzul acestora de a permite Armatei Roşii să ocupe o parte a Japoniei după capitularea ei, tiranul dela Kremlin a ajutat cu armament şi trupe pe comunistul chinez Mao Tse-Dung să înceapă un război civil contra conducătorului de atunci al Chinei, Cian Kai-Shek, protejatul SUA. Atenţia şi ajutorul american acordat într'o măsură insuficientă acestuia au permis Sovieticilor să-şi ducă la îndeplinire planul lor de comunizare atât în Europa cât şi în Asia. Stalin, profitând de această conjunctură politică creată de el şi înghiţită de naivitatea conducătorilor americani din acea epocă, a instaurat în Europa de Est guverne comuniste şi a trasat frontiere după bunul său plac, pe care Occidentalii, slabi şi lipsiţi de dorinţa de a reacţiona la injustiţia comisă (pentrucă ignoranţi sau naivi nu ştim cu certitudine dacă au fost) le-au consfinţit prin tratatele dela Paris din 1947.

Dar Ruşii, care în cinismul lor nu omit însă să sesizeze şi starea de spirit a opiniei publice străine (aceasta neexistând la ei acasă), au constatat fragilitatea juridică internaţională în care i-au îmbrăcat, prin acordul de pace dela Paris din 1947, situaţia de facto creată de ei în Europa, şi anume guverne impuse comuniste, menţinute cu forţa militară sovietică şi frontiere trasate după interesele ruseşti.

Pentru legitimarea în ochii lumii occidentale a acestei stări politice de fapt, conducătorul sovietic Brejnev a reuşit, prin intermediul docilului său interpus Kekonen, preşedintele Finlandei, să ameţească şefii de state şi de guverne din toată Europa (afară de Albania), din America şi Canada şi să-i convingă a se întruni într'o conferinţă, în cursul lunii Iulie 1975, la Helsinki, terminată cu un Comunicat final adoptat la 1 August 1975, prin care s'a prevăzut enumerarea principiilor relative la respectarea raporturilor interstatale în Europa şi a drepturilor omului. Prin acest acord internaţional Ruşii urmăreau în primul rând, să legitimeze o stare de fapt abuzivă creată de ei în Europa şi, în al doilea rând, să amorţească rezistenţa popoarelor europene subjugate de ei care se vedeau definitiv abandonate de puterile occidentale în care îşi puseseră o ultimă licărire de speranţă.

CONCLUZII

Din toate consideraţiunile de fapt şi de drept expuse se desprinde în mod cert şi irefutabil concluzia că Românii au un drept sfânt, inalienabil şi imprescriptibil asupra provinciilor smulse în 1940 de către URSS.

Oricâte manevre diplomatice internaţionale cinice şi perfide şi oricâte acţiuni criminale de exterminare a populaţiei româneşti (deportare, colectivizare, distrugerea bisericilor şi a religiei, rusificarea, interzicerea limbii române şi suprimarea etnicului naţional, închiderea şcolilor româneşti, alterarea jocului şi portului naţional, falsificarea istoriei şi tradiţiilor româneşti, colonizarea cu elemente alogene, în special Ruşi şi Ucraineni) vor utiliza regimul comunist rus, el nu va reuşi să stingă sufletul şi inima curată a acestei etnii şi nu vor putea să pună piedici oamenilor politici ai poporului român din patria lor mamă de a reclama oficial, la momentul oportun, readucerea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi a ţinutului Herţa la România.

Inţelepciunea marilor conducători din trecutul dureros al neamului românesc ne învaţă principiul practic de ei în virtutea căruia un popor mic sau mediu, aşezat geografic lângă un stat imperialist are datoria naţională să întreprindă, fără prea multe sacrificii, acţiuni politice şi chiar militare (ca o extensiune in extremis a demersurilor politice şi diplomatice) contra ocupantului pentru recuperarea teritoriilor pierdute, în momente când statul imperialist se află într'o stare internaţională de slăbiciune sau de dezagregare. Este necesară analizarea constantă a stării în care se află acest stat imperialist şi prepararea din timp a variantelor politice care pot aduce succesul, în funcţie de scenariile de viitor cele mai probabile şi de evoluţia oricăror evenimente surpriză.

Suntem convinşi că acest moment favorabil nu va întârzia să se producă şi că, într'un viitor nu prea îndepărtat, Românii vor recupera pământurile sfinte răpite Moldovei lui Stefan cel Mare. Niciodată forţa nu va prima ca factor ultim de justiţie a istoriei, şi'n cele din urmă va învinge dreptul nostru inalienabil asupra acestor iubite provincii româneşti.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

ZECE MAI LA CHICAGO

Continuându-se o tradiţie începută cu ani în urmă, în Chicago s'a putut vedea şi în anul acesta un program românesc de aniversare a zilei de 10 Mai care s'a desfăşurat, ca o soluţie de nevoie, în holul Centrului Civic alăturat edificiului Primăriei şi pieţii centrale a oraşului în care ar fi avut loc programul dacă vremea ar fi vrut să coopereze.

Cam cu o oră mai înainte de ora 12 a.m. timpul de începere a programului, ivirea frumoaselor şi atrăgătoarelor costume naţionale româneşti a atras atenţia publicului din circulaţia de centru a unui oraş mare ca Chicago, că aici va avea loc un program festiv naţional.

Când a venit timpul să înceapă, audienţa lui a constat din Români şi Americani. După cuvintele de introducere rostite de reprezentanta Primăriei oraşului, D-na Rose Farina, a preluat microfonul D-na Luci Pop pentru a vorbi, pe scurt, audienţei, despre însemnătatea Zilei de 10 Mai la Români, care simbolic şi istoric are însemnătatea zilei de 4 Iulie din calendarul naţional american: Ziua Independenţei.

După cuvântul D-nei Pop, a urmat programul aniversar care a constat din performanţa a mai multe dansuri din diferite regiuni ale României. O performanţă realizată de grupurile de dansatori adolescenţi şi copii dela Parohia "Naşterea Domnului". Grupuri bine instruite de Doctorul medic Ilie Pavel.

A fost o reală plăcere şi bucurie să te desfeţi văzându-le dansând.

După partea de dansuri mult aclamată, a venit iarăşi timpul unui cuvânt politico-naţional.

Dl. John Pop, luând cuvântul, atrage atenţia audienţei despre actuala stare politică din România în care punctul central e lupta pentru câştigarea libertăţii de sub monopolul puterii de stat care e în mâna unor activişti comunişti.

Apoi, salută în numele adunării, pe Românii de inimă din demonstraţia purtată încă dela 22 Aprilie 1990 în Piaţa Universităţii din Bucureşti, precum şi pe cei din alte demonstraţii care mai au loc în ţară.

Dl. John Pop în încheierea cuvintelor lui, propune o declaraţie de adeziune şi de solidaritate, a celor întruniţi la acest program de 10 Mai, cu lupta de libertate a poporului român purtată de vajnicii demonstranţi din ţară. Propunerea e acceptată cu un viu ropot de aplauze.

In punctul final din program, coriştii dela Parohia "Naşterea Domnului" cântă, sub conducerea Părintelui Simion Pavel, cu mult elan câteva cântece patriotice româneşti foarte bine venite.

E bine că la Chicago sunt Români cu care se poate face un program naţional.

CORESPONDENT

FONDUL MÂNĂSTIREA CAPRIANA

In intenţia de a reface monumentele noastre naţionale distruse de ocupanţii ruşi, inspiraţi de către pictorul Calistru, Frontul Popular Moldovenesc a hotărît să restaureze Mânăstirea Capriana din apropierea Chişinăului. Ridicată de către Domnul Alexandru cel Bun acum aproape 500 de ani, Mânăstirea Capriana nu reprezintă numai o valoare a creştinismului nostru, dar şi un simbol istoric al naţiunii noastre.

După cea de a 12-a invazie rusească a Basarabiei, Capriana a fost mutilată, fiind transformată într'o magazie de colhoz. Renumitele-i picturi ale pereţilor interiori au fost rase în totalitate. Restaurarea mânăstirii întâmpină însă mari greutăţi. Lipsa totală de pigmenţi uscaţi, de culori de ulei şi chiar a pensulelor face ca această misiune să fie extrem de dificilă. Fraţii noştri Basarabeni au nevoie de ajutorul nostru.

Pătrunşi de sentimente de admiraţie faţă de curajoşii noştri fraţi de dincolo de Prut, un grup de iniţiativă (D-nii Teodorescu din Germania, Mihalca şi Mazilu din USA) precum şi Congresul Mondial Românesc, au hotărît să organizeze o campanie de adunare de fonduri cu care să cumpere unele din materialele necesare restaurării Mânăstirii Capriana.

Apelăm la sentimentele Dv. naţionale şi la generozitatea Dv pentru a contribui la refacerea unui important simbol românesc.

Vă rugăm să trimiteţi donaţia Dv. la adresa:

Romanian World Congress
"Capriana Fund"
P.O. Box 340. Station "W"
Toronto, Ont. Canada
M6M 5B9

FONDUL BADE ALEXANDRU

ÎNAINTE DE ACCIDENT

Bade Alexandru, domiciliat în Cluj, România, în vârstă de 35 ani, tată a 3 copii, a suferit un accident de muncă, în fabrica în care lucra, în urma căruia a rămas desfigurat. Alăturat, redăm fotografia Dlui Bade înainte şi după accident.

Dl. Bade, intrând înposesia ziarului nostru, a scris redacţiei, cerând ajutor.

Operaţia Dlui Bade nu se poate realiza în România, în plus, cazul fiind complicat şi de o hepatită transfuzională, contractată în spital în urma injecţiilor şi transfuziilor dela accident.

Ziarul "Cuvântul Românesc" deschide azi fondul CUVANTUL ROMANESC - PENTRU BADE, la care toţi Românii de bine sunt rugaţi să-şi trimită contribuţia lor, după posibilităţi, pentru a ajuta pe Dl. Bade să fie operat şi redat familiei şi societăţii, aşa cum a fost înainte de accident.

Mulţumim anticipat tuturor Românilor ce vor ajuta pe Dl. Bade Alexandru şi familia sa.

Apelăm de asemenea la Românii care lucrează la agenţii de voiaj, spitale ca-

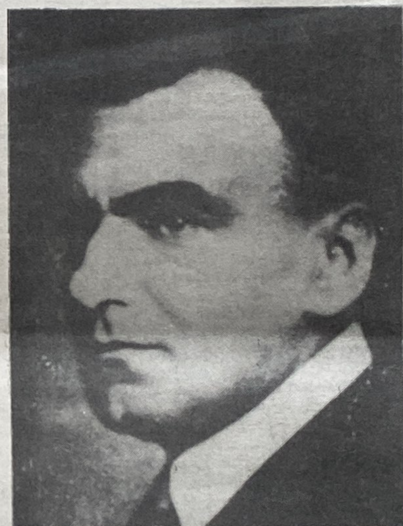

DUPĂ ACCIDENT

nadiene, precum şi doctorii români ce îşi pot oferi ajutorul (bilet de avion, spitalizare, operaţie, etc.)

Scrieţi, sau trimiteţi cecul Dvs. la adresa:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
-PENTRU BADE-
P.O.Box 4217, Station "D"
Hamilton, Ontario, L8V 4L6
Canada.

Brăila, 16 Iunie 1890 — † Bucureşti, 15 Martie 1940

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI ISTORICE
din San Diego, California
şi "CUVÂNTUL ROMÂNESC"
din Hamilton, Canada
ORGANIZEAZĂ
"Aniversarea a 100 de ani dela naşterea (1890-1990) şi 50 de ani dela moartea (1940-1990) profesorului
NAE IONESCU
-filosof şi ziarist-
Programul va fi publicat ulterior

MICA PUBLICITATE

Anunturile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Doamnă, 58 ani, atrăgătoare, cetățean USA dorește cunoștință cu domn agreabil 60-65 ani pentru căsătorie, preferabil Canadian. Răspunsuri la redacție, pentru MICHELLE.

*Doamnă, vârstă mijlocie, fără obligații, prezentabilă, cu alese calități, doresc cunoștință cu domn român, în vederea unei căsătorii. Rog numai răspunsuri serioase, însoțite cu o fotografie recentă. Scrieți pe adresa: GIBBS, #402-2140-17A ST. S.W., Calgary, Alberta, T2T 4R8, Canada.

*Româncă, necăsătorită, 35 ani, locuind în Canada, cosmeticiană (reflexologie, etc.), zveltă, atractivă, gospodină, fără vicii, dorește căsătorie cu domn serios, sub 40 de ani. Scrieți la redacție, cu fotografie, pt. Nineta.

*Româncă, 32 ani, 1,70 m, 58 kg, artistă lirică, distinsă, doresc să cunosc domn corespunzător. Răspund tuturor celor ale căror răspunsuri sunt însoțite de fotografie. Adresa: Postfach 100348 Marienstrasse 80, 6050 Offenbach/M, B.R.Deutschland.

CAUT RUDELE ŞI PRIETENII

*Nicolae și Rodica Marinescu, 421 Rippleton Pl., London, Ont., N6G 1L4, Canada, Tel.(519) 473-0265, doresc să ia legătura cu d-na GEORGETA COSMA și fiica SIMONA, care se află probabil în California, USA.

*Ing. Emil Asandei, Str. Ateneului 1C, 6600 Iași, România, caută pe prietenul său VALDMAN SUHAR, cu ultima adresă: 77 Credonhill CT, Toronto, M6A 2M6, Canada. cei ce pot da informații despre acesta, sunt rugați să scrie la adresa de mai sus.

*Ing. Ioan Pintilie, Aleea Detunata Nr.2, Ap.5, Timișoara, Cod 1900, România, caută pe prietenul său MIHAI ROSU din Constanța, care se află în Canada (Toronto sau Montreal) din anii 1981-82 și îl roagă să-i scrie la adresa de mai sus.

✚ NECROLOG

La 4 Iunie a.c. în Hamilton, Canada, s'a stins din viață Hariclia Bistriceanu născută la 29 Iunie 1920 în comuna Urzicuța, Dolj, România, în urma unei boli nemiloase.

Soție și mamă devotată, bunică blândă și iubitoare, a lăsat îndurerați pentru restul vieții pe soțul ei Stefan Bistriceanu, împreună cu copiii Gabriela și Ion Andreoiu, Ana Maria și Constantin Eliat, precum și nepoții Matei și Raluca.

Inmormântarea va avea loc la cimitirul Woodland, Burlington, Canada Joi, 7 Iunie a.c.

Dumnezeu s'o odihnească în pace!

ÎN PALATUL DELA GHENCEA

—— George DRAGU ——

Conform televiziunii franceze (18 Mai) Nicolae și Elena Ceaușescu ar fi fost îngropați, sub alt nume, la cimitirul Ghencea din București, iar Elenei i s'a schimbat sexul.

Două morminte neîngrijite, cu iarba netăiată și fără nici o floare, stau străjuite de două cruci de lemn: pe una scrie "Colonel Popa Dan 1920-89, iar pe cealaltă, care ar sta la capul Elenei, citim "Enescu Vasile".

C'o lună înainte (22 Aprilie) TV-ul francez și român au prezentat un documentar cu Revoluția din Decembrie: procesul, execuția și înmormântarea, dar fără a se indica cimitirul.

Experții francezi, analizând filmul, au ajuns la concluzia că Ceaușescu era mort înainte de a fi executat! (Sânge închegat, trupurile înțepenite, fața cu vânătăi, etc.)

Doctorii dela Institutul Carme din Franța propun deshumarea și o autopsie supravegheată de medicii legali români și francezi.

Revista TIME (4, Iunie) revine cu noi amănunte culese de un ziarist francez din București: Ceaușescu, între condamnare și execuție, a fost torturat până la moarte (tortured to death) de soldați, care căutau trei genți ce ar fi conținut numerele-cheie ale conturilor dela băncile unde Ceaușescu își depozitase dolarii.

Sunt câteva întrebări care-și așteaptă răspunsul:

A fost Ceaușescu "anchetat la secret" după darea sentinței și, dacă a fost, cine-s persoanele care l-au anchetat?

A mărturisit Ceaușescu unde și-a ascuns averea?

Pentru stabilirea adevărului d-nii Iliescu-Roman trebue să aprobe cererea doctorilor francezi și să permită o nouă autopsie. In țară se caută și tot caută, fără succes averea lui Ceaușescu. Sunt aceste eforturi sincere ori un fum ca să ascundă zvonurile pe care le-a aflat din surse de încredere, ziaristul francez?

Intre timp reamintim sinuciderea lui Marin Ceaușescu dela Viena care, înainte de a încheia tratatele comerciale, ciupea un comision ce-l depozita la bancă în contul lui frate-său, Nicolae (inclusiv cei 20% din milioanele obținute dela Americani pentru "Cumpărarea" de arme secrete sovietice), precum și sinuciderea generalului Gică Popa, președintele Tribunalului Militar care l-a judecat pe Ceaușescu și a știut de "anchetarea" lui după darea sentinței.

Două "sinucideri" convenabile!

„România liberă" — Pagina a 3-a — 22 mai 1990

VICTORIE. ÎMPOTRIVA CUI?

Dumitru CEAUŞU

Judecind după proiecţia sondajului efectuat de Institutul român pentru sondarea opiniei publice, Frontul Salvării Naţionale a invins in alegeri. Este o victorie aşteptată, dacă ţinem seama de tot ce s-a intimplat in cursul campaniei electorale. O analiză temeinică a rezultatului alegerilor de la 20 mai 1990 va putea fi făcută numai după ce vor fi cunoscute datele oficiale şi definitive, dar numai in urma unei aprofundate investigaţii sociologice, cu participarea specialiştilor in psihologia maselor.

Rezultatul alegerilor de la 20 mai 1990 a fost determinat de modul in care s-a desfăşurat viaţa politică in România după 22 decembrie 1989 şi de felul in care a decurs campania electorală.

În România, regruparea forţelor politice după căderea regimului de dictatură comunistă s-a făcut in mod „original", altfel decit s-a intimplat in celelalte ţări est-europene. Această „originalitate" este rezultatul modului diferit in care a fost doborită dictatura comunistă in România. În Polonia, Ungaria şi R.D. Germană, forţele politice anticomuniste s-au putut organiza in timpul vechiului regim, au participat la inlăturarea paşnică, fără violenţă, a acestuia. Partidele comuniste din aceste ţări, ca şi din Cehoslovacia şi Bulgaria, s-au reformat, dar s-au menţinut (sau se menţin încă) la putere pină la organizarea alegerilor. Electoratul din aceste ţări a avut (sau va avea) posibilitatea să opteze intre forţele politice noi, anticomuniste, şi partidul succesor al partidului comunist, răspunzător pentru deceniile de dictatură. Pus in faţa unei asemenea alegeri, electoratul din Polonia, Ungaria şi R.D. Germană a dat un vot de blam partidelor răspunzătoare pentru deceniile de dictatură. De aceea, in aceste ţări, victoria in alegeri a unor partide a fost o victorie împotriva partidelor comuniste sau neocomuniste.

În România, regruparea forţelor politice a fost diferită. După 22 decembrie 1989, forţele politice legate de regimul comunist au dispărut ca un riu in nisipul unui deşert. Au dispărut şi au ieşit in alt loc, cu o altă culoare, amestecate cu alte forţe, cu alte ape. Astfel incit, la 20 mai, electoratul nu a mai putut alege intre forţele comuniste (sau neocomuniste) şi forţele democratice anticomuniste. El nu a mai putut să acorde votul de blam pe care il meritau cei care, in luna noiembrie 1989, aplaudau frenetic in Sala Palatului şi il „realegeau" pe „cel mai iubit" dintre ei, ca secretar general al P.C.R. Situaţia creată in România prin „misterioasa" dispariţie a P.C.R., tot atit de misterioasă ca şi „dispariţia" teroriştilor din zilele de 21—25 decembrie 1989, a tulburat şi falsificat profund viaţa politică, jocul politic firesc care ar fi trebuit să ducă la eliminarea, fără echivoc, a comunismului de la conducerea statului român.

În asemenea condiţii, un observator atent se poate intreba: Frontul Salvării Naţionale a ciştigat alegerile, dar împotriva cui? Împotriva comuniştilor sau împotriva... anticomuniştilor? După cum se poate intreba: cine a pierdut alegerile: forţele anticomuniste sau cele comuniste?

La victoria in alegeri a F.S.N. au concurat atit partidele istorice, cit şi electoratul.

Partidele istorice au concurat, fără să vrea, la victoria F.S.N. deoarece au comis cel puţin două mari greşeli.

Pe de o parte, ele s-au lăsat antrenate de forţele extremiste intr-o campanie nu numai anticomunistă dar şi împotriva foştilor comunişti. Ele au ignorat faptul că majoritatea alegătorilor fie au fost simpli cotizanţi ai P.C.R., fie au avut sau au incă o dependenţă materială, vitală, de actualele structuri economice şi administrative de tip comunist, create de comunişti şi conduse incă de (foşti ?) comunişti. Rămăşiţe imbătrinite şi intransigente din fostele partide istorice, in special naţional-ţărăneşti, dind dovadă de o totală lipsă de orientare şi simţ politic, au crezut că pot reinnoda o politică intreruptă prin fals şi violenţă in 1946. Ele au ignorat realităţile României din 1990, faptul că baza social-economică a electoratului de astăzi este complet diferită de cea de acum patru decenii şi jumătate.

S-au trezit, astfel, pledind intr-o lume complet diferită despre economia de piaţă, despre virtuţile proprietăţii, predicind unor oameni cu nevoi, griji şi mentalităţi pe care, se pare, nu le cunosc indeajuns.

Partidele istorice, in special cel naţional-ţărănesc, au dus o campanie electorală neadecvată raportului de forţe politice şi scenei politice româneşti dominată de Frontul Salvării Naţionale. Făcind din F.S.N. principalul (sau unicul) adversar, aruncindu-i in obraz stigmatul comunismului disimulat, declarindu-i un război total, partidele istorice au constrins Frontul să basculeze in direcţia opusă, că doar nu putea să supraliciteze cartea anticomunistă? Iar in „direcţia opusă" nu se găseau decit vechile structuri administrative ale defunctului regim. Iar structurile nu sint goale, sint populate, incadrate cu oameni. Aşa că, volens-nolens, rindurile F.S.N. s-au ingroşat cu marea majoritate a elitei politice, profesionale şi administrative rămasă orfană prin moartea dictatorilor şi destrămarea aparatului de partid. Iar această elită a văzut in Front salvarea sigură in faţa ameninţării forţelor politice anticomuniste. În felul acesta, aparatul de stat a dorit victoria in alegeri a F.S.N. Iar atunci cind un guvern se foloseşte de intregul aparat de stat, preferinţele sale electorale nu pot să rămină fără ecou in masa electoratului. (În România antebelică se cunoaşte doar un singur caz cind partidul aflat la putere — care „face" deci alegerile — a pierdut alegerile).

Rezultatul alegerilor de la 20 mai 1990 a fost influenţat şi de modul in care a decurs campania electorală. Este neindoielnic că presa şi televiziunea au contribuit in mare măsură la formarea opiniei alegătorilor. Unele ziare de partid, devotate trup şi suflet unor cauze mărturisite sau nemărturisite, au făcut campanie in cel mai „murdar" stil. În afara atacului la persoană, la care s-au dedat aproape toate şi toţi, a violenţei de limbaj, au fost publicate documente, autentice sau fabricate, care aparţin arhivelor securităţii, ale procuraturii sau unor arhive particulare. Au fost şi ele sustrase? Au fost „împrumutate" sau cumpărate? Ziare ce se pretind „independente", ziarişti intelectuali, cu studii juridice, au indemnat, in cea mai bună tradiţie a anului 1946, la „strivirea viperelor", au cultivat sentimente şi manifestări de intoleranţă şi ură împotriva celor pe care ii considerau duşmani. Duşmani personali, duşmani ai partidului lor şi ai ţării. Oameni „de bine" şi femei isterizate de propagandă au cerut, in presă şi la televiziune, să fie „şterşi" sau „măturaţi" cei din Piaţa Universităţii. Au fost inventate şi lansate zvonuri, colportate de ziare ce se pretind respectabile, chiar şi de televiziune. Au fost cultivate sistematic teama, intimidarea, teroarea. S-a calomniat grosolan, copios, virtos. În căutarea lor febrilă de „documente" compromiţătoare pentru adversari, unele ziare s-au pus in situaţii hilare: au recurs la publicarea unor acuzaţii formulate de un dictator executat (Antonescu) împotriva unor oameni politici decedaţi acum 30—40 de ani. Aceasta, cu scopul de a discredita alţi oameni politici, angajaţi in campania electorală din 1990. Au fost publicate „documente" ale poliţiei secrete comuniste, din noiembrie 1945, cu scopul de a-i compromite pe cei care strigă astăzi, in luna mai 1990, „jos comunismul". Adversarul politic a fost lovit cu pasiune, cu ură, cu motivarea că se doreşte restabilirea „liniştei şi ordinii". O anumită presă şi „cititorii" ei au pledat cu ardoare pentru eliminarea „huliganilor", pentru expulzarea „veneticilor", a „vinzătorilor de ţară".

Dar împrejurările descrise pină acum nu au fost hotăritoare pentru victoria in alegeri a Frontului Salvării Naţionale. Victoria Frontului in alegeri a fost „opera" marii majorităţi a alegătorilor, salariaţi şi pensionari, a familiilor lor.

Revoluţia din decembrie 1989 şi răsturnarea dictatorilor a fost dorită de imensa majoritate a poporului român. Dar numai o minoritate a participat, efectiv, la revolta din 16—21 decembrie şi la luptele de stradă ce au urmat. Marea majoritate a stat de-o parte, deşi s-a bucurat. Revoluţia a rupt ţarcul in care dictatura a ţinut poporul timp de 43 de ani. Oameni speriaţi, ameţiţi de aerul tare al libertăţii, au ieşit din ţarc, au dat o raită prin jur. Libertatea, peisajul nou, lupta politică nemiloasă, profeţiile sumbre despre inflaţie, şomaj şi haos economic le-au creat un sentiment de nesiguranţă, i-au infricoşat, chiar. După citeva săptămini, oiţe paşnice, au reintrat grăbiţi in ţarcul ocrotitor. Noul „păstor" s-a apucat să repare febril spărtura din ţarc pentru a ocroti „oiţele" de primejdiile din afară.

Aşa că dictatorul executat poate fi mulţumit. Edificiul său nu s-a prăbuşit. „Opera" sa de mutilare a societăţii şi a sufletului românesc dăinuie: ignoranţa, frica, teroarea, laşitatea şi ura, ipocrizia, resemnarea şi intoleranţa. Sint blocurile de granit pe care este edificat sistemul comunist de guvernare. Sint temeliile solide pe care revolta din decembrie nu le-a atins. Acestea pot fi cauzele, explicaţiile, justificarea logică a comportării electoratului român in alegerile libere din 20 mai 1990.

Rolul hotăritor in comportarea electoratului in faza campaniei electorale şi in opţiunile indivizilor l-a avut ignoranţa. Este ignoranţa acelora care nu cunosc istoria patriei inainte de comunism. Sau, şi mai rău, cunosc o istorie falsificată. Este ignoranţa celor care nu cunosc realităţile din ţările democratice şi nici cum funcţionează economia şi sistemul democratic de guvernămint din aceste ţări. Este ignoranţa celor care nu au călătorit niciodată intr-o ţară liberă. Este ignoranţa celor care nu ştiu cum arată Grecia de astăzi, ţară care in 1945 se afla in urma României, din punct de de vedere economic şi social. Este ignoranţa unui intreg popor ţinut in ţarcul „cortinei de fier".

Sistemul comunist a dus o politică sistematică de lichidare a independenţei economice a individului, prin eliminarea oricăror surse autonome de venituri, necontrolate de stat. În statul comunist, puterea celor ce administrează averea colectivă, puterea celor ce deţin „piinea şi cuţitul" este nelimitată. Organele de represiune sint infailibile şi neiertătoare. Sentimentul de frică, teamă şi teroare a fost garanţia solidarităţii dictaturii comuniste. Aceasta este il indeamnă să fie necruţători cu semenii lor.

Fără toleranţă, fără respect faţă de partenerii la viaţa politică a naţiunii, nu va putea exista dialog, dezbatere publică, nu va putea exista opoziţie politică parlamentară. Iar fără opoziţie parlamentară — sistemul pluripartit de guvernare va eşua. Şi se vor crea din nou condiţiile care pot indrepta viaţa politică pe făgaşul vechi ce a condus la totalitarism, la dictatură.

Am avut alegeri libere. Primele alegeri libere după mai bine de 5 decenii. Dar cit de libere au putut fi aceste alegeri in condiţiile social-politice şi economice din România de astăzi? Ele au fost atit de libere cit au permis prejudecăţile, traumele, rănile şi infirmităţile sufleteşti lăsate de regimul de dictatură. Rezultatul votului este produsul deciziilor individuale ale unor oameni profund marcaţi de aceste realităţi. Valoarea acestei opţiuni colective este fidelă nivelului actual de civilizaţie politică al electoratului şi trebuie acceptată şi respectată. Aceasta este „performanţa" electoratului român şi a liderilor săi la prima lor „reprezentaţie" in forumul democraţiei şi nimeni nu trebuie nici să se supere, nici să se descurajeze. Acceptind şi respectind decizia electoratului, ne punem insă şi intrebări: Ce au produs aceste alegeri? O victorie electorală „zdrobitoare"? Ce va reprezenta şi ce rol mai poate juca, in aceste condiţii, o opoziţie concepută, de cei care şi-au păstrat puterea, doar ca un „ornament democratic"? În lipsa unei veritabile opoziţii, ce va fi tentat să facă, cu puterea obţinută, partidul care a ciştigat alegerile? Va tolera el intărirea opoziţiei? O va asimila? O va elimina şi lichida? O luăm de la capăt, ca in 1946?

Frontul a ciştigat alegerile, dar se pare că şi-a alienat definitiv citeva milioane de alegători, iar ţara a pierdut o şansă. Şansa de a avea o veritabilă opoziţie politică in parlament.

În anul 279 inainte de Christos, regele Epirului Pyrrhus, in lungul şir de războaie pe care le-a purtat cu Roma, a ciştigat o bătălie. Însă el a suferit pierderi atit de mari incit Senatul Romei a refuzat oferta sa de pace. Ce vor face cei care au pierdut bătălia alegerilor de la 20 mai? Vor respinge ei oferta de pace şi colaborare cu cei care au ciştigat?

IN MEMORIAM

...Pentru Reinvierea României libere mii de oameni nevinovaţi au adus jertfa supremă.

Infruntind moartea, ei şi-au inscris pentru vecie numele in Pantheonul eroilor neamului românesc.

Pe altarul sfint al libertăţii şi demnităţii noastre s-au jertfit in aceste zile vieţi tinere, neintinate, vieţi mature. VIEŢI!

Părinţii işi pling copiii; copiii işi pling părinţii. Sint ultimele victime ale unei dictaturi nemiloase care a pingărit tot ce-a fost curat, frumos, sfint, de la noţiunea de OM la cea de PATRIE.

In această zi inălţătoare, a cuceririi libertăţii şi demnităţii noastre naţionale, in ZIUA REINVIERII ROMÂNIEI LIBERE facem legămint să păstrăm etern in memoria neamului, in conştiinţa noastră, a poporului român numele Eroilor martiri de la Timişoara, din Bucureşti, din Sibiu, din întreaga ţară, care prin lupta lor, prin jertfa lor ne-au adus această glorioasă zi a izbăvirii, pe care insă n-au avut fericirea s-o trăiască acum cu noi.

Să ne plecăm frunţile in faţa memoriei sacre a EROILOR NEAMULUI!...

Jurăm să nu ingăduim niciodată şi nimănui să pingărească supremele valori umane şi idealuri ale poporului – libertatea şi demnitatea sa!

Igor Butnaru

„ROMÂNIA LIBERĂ", 23 DECEMBRIE 1989

"NU E BINE ÎN ROMÂNIA"

—Constantin GORAȘ-PUPĂZAN—

Acesta este răspunsul, plin de amărăciune pe care-l capeţi dela orice nou venit din România, când îl întrebi ce se întâmplă azi în ţara noastră.

Si din nefericire, această amărăciune este îndreptăţită pentrucă, în adevăr nu e bine în România. Si nu e bine pentrucă în ţara noastră s'a înscăunat, din nou, impostura, iar impostura nu poate să reziste decât făcând apel la fărădelege.

Inainte de revoluţie, impostura s'a bazat, în principal, pe forţa brutală, dar acum ea foloseşte arme mai rafinate şi cu atât mai periculoase: ambiguitatea sau, mai bine spus, reaua credinţă, dezinformarea sau chiar minciuna directă şi sfidătoare, abuzul cinic şi chiar forţa sau intimidarea prin forţă. Si, bineînţeles, peste toate domneşte incompetenţa, care însoţeşte întotdeauna impostura. Iar poporul român vede toate astea, căci nu e un popor prost. Poporul român vede toate astea şi se întristează, pentrucă lupta este inegală. Pentrucă el este învăţat cu lupta dreaptă şi este neputincios când are în faţă reaua credinţă, şiretenia şi minciuna.

Să amintim doar câteva aspecte întristătoare bine cunoscute de toată lumea.

Actuala conducere dela Bucureşti s'a postat pe poziţia de beneficiară a unei revoluţii la care nu a participat cu nimic. Nici un sacrificiu, nici un gest, nici un risc.

Ion Iliescu a beneficiat toată viaţa de avantajele nomenklaturii comuniste. Si dacă a fost trecut mai la coada mesei cu bucate, a fost pentrucă era socotit prea aproape de KGB-ul rusesc şi în nici un caz prea aproape de patimile poporului român. Iar toţi ceilalţi din grup, unul mai bine plasat decât celălalt în vechiul regim nu au nici un alt merit decât că au stat la pândă până când fructul a fost copt şi bun de cules.

Dacă toţi aceştia ar fi făcut un cât de mic efort pentru curmarea tiraniei şi trecerea la neocomunismul pe care-l încearcă acum, poporul român s'ar fi împăcat, poate, cu acest gând şi ar fi aşteptat, astfel, evoluţia evenimentelor, ca şi în alte ţări. In condiţiile actuale însă, pretenţiile acestor oameni de a conduce destinele ţării constituie o impostură sfruntată.

Dacă totuşi vor să invoce dreptul primului ocupant, într'un pretins vid politic, actuala conducere dela Bucureşti trebuia, în primul rând, să se pună în slujba celor care au dus greul revoluţiei şi să plece urechea la strigătele unui popor însetat de dreptate. Ceea ce vedem însă, este o revoltătoare sfidare adresată acestui popor. Vedem, mai întâi, cum zecile de mii de tineri care, prin sublimul lor gest de sacrificiu, au uluit o lume întreagă, nu numai că nu sunt cinstiţi cum se cuvine, dar faptele lor eroice sunt tot mai mult marginalizate, iar identificarea lor nu a fost, nici până acum, făcută cunoscut publicului. Vedem apoi cum călăii lor, departe de a fi traşi la răspundere pentru crimele comise, sunt protejaţi cu grijă şi reorganizaţi ca forţă de intimidare şi de descurajare, cum au arătat-o "minerii" din Valea Jiului, ca să nu mai vorbim de atacurile individuale împotriva celor care îndrăznesc să aibă altă părere decât cea provenind dela FSN.

Se poate vorbi de asemenea de menţinerea, aproape intactă, a structurii comuniste în toată economia ţării, în scopul ca beneficiarii să fie recunoscători "Frontului" şi să pună în joc greutatea lor pentru a influenţa votul muncitorilor în favoarea FSN, sau de menţinerea, în acelaşi scop, a ţăranilor, în formaţiile CAP, contrar intereselor agriculturii şi ale economiei ţării în general. Sau încă de nenumăratele abuzuri pe care omul le simte la fiecare pas.

Semnalăm, pe această linie a abuzurilor, pe acela, ieşit din comun, săvârşit de auto-primministrul guvernului român. Este vorba de cazul unui mic grup de Români, cunoscuţi prin activitatea lor în cadrul presei exilului românesc, si prin lupta dusă în acest cadru, pentru salvarea neamului de sub tirania comunistă.

Venind, după ani de zile de exil, să-şi vadă ţara, ţara lor şi a strămoşilor lor, aceşti Români au fost, pur şi simplu, "împachetaţi" şi aruncaţi peste graniţă, din ordinul direct al d-lui Petre Roman. Acuzaţia: "Apartenenţă la Mişcarea legionară" organizaţie care, după cum este bine ştiut, şi-a încetat orice activitate de acum 50 de ani!

Este interesant de remarcat, cu acest prilej, că Mişcarea legionară, mai stârneste îngrijorare, pentru d-l Petre Roman, după atâtea zeci de ani dela desfiinţarea ei. Realitatea este, însă, că nu activitatea foştilor legionari, ucişi în marea lor majoritate, sub dictatura lui Carol II şi sub cea comunistă, este cauza acestei îngrijorări, ci sentimentul de conştiinţă naţională pe care ideile acestei mişcări le-a sădit în sufletul Românului şi care conştiinţă stă ca o barieră în calea planului d-lui Petre Roman.

Dl. Roman face mare greşeală că, în loc să-şi folosească energia tinerească punând-o în slujba poporului pe care are pretenţia să-l conducă şi care l-ar accepta cu plăcere dacă se dovedeşte capabil, d-sa se postează pe poziţia contrară intereselor acestui popor. Căci ce dovedeşte d-l Roman prin încercarea disperată de a menţine structura comunistă, propovăduind "democraţia modernă" decât că se plasează pe o poziţie nedorită de acest popor, care vrea înainte de toate, o democraţie reală. Si ce poate să însemne persecutarea celor care îşi iubesc neamul, fără abatere dela legile în vigoare, decât practicarea unui antiromânism brutal, pentru ca mâine, când Românul scos din fire va protesta împotriva acestor samavolnicii să fie acuzat de antisemitism şi dat pe mâna Stângii Internaţionale cu atributele de fascist, rasist, omorîtor de oameni, etc., etc..

De aceea Românul nu se poate abţine să se întrebe: de unde vine acest om, cine l-a propulsat în fruntea guvernului român şi ale cui interese le serveşte?

Si mai ales se întreabă: de unde atâta înverşunare împotriva bietului popor, şi câte jertfe trebue să mai facă pentru ca, în sfârşit ...să fie bine şi în România.

O SCRISOARE ANONIMĂ A SFÂNTULUI SINOD

—Elena STANCU—

Unii prelaţi ai Sfântului Sinod sunt obsedaţi de-o idee fixă: vor să-şi pună patrafirul peste averea Vetrei!

Nu ne referim la atacurile în concubinaj cu Securitatea pentru compromiterea Episcopului Valerian ci la ultimele vârături în treburile duhovniceşti ale enoriaşilor din alte Episcopii.

De Sfintele Sărbători ale Paştelui, "Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române" a sărit din ţarcul Autocefaliei şi a trimis un "Cuvânt...către fraţii români de pretutindeni".

Acest "Cuvânt" trimis preoţilor şi credincioşilor ortodocşi din lumea liberă, merită un răspuns:

"Conform legilor ortodoxiei--scrie Episcopul Nathaniel în Solia din Mai 1990--orice scrisoare, fie dela o persoană oarecare sau Episcop sau Sinodul unei Biserici, trimisă credincioşilor din altă dioceză este un amestec grav, ameninţând unitatea Bisericii."

Patriarhul şi-a reactivat solia din "Epoca-Lumină" şi-şi îndeamnă oiţele de peste hotare să pască trifoi pe Dealul Mitropoliei.

"Dacă dictatura ateistă-- cităm din "Cuvântul" Sfântului Sinod--ne-a învrăjbit unii cu alţii, în ţară şi peste hotare, credinţa în Hristos cel înviat din morţi, ne cheamă acum la împăcare şi iertare, la un început nou de viaţă creştinească şi românească."

Autorul anonim încearcă să tămâieze cu cădelniţa goală.

"Dictatura ateistă" şi sângeroasă trebuia, în adevăr, să ne unească într'o luptă comună pentru "Credinţa în Hristos" şi la o "viaţă creştinească şi românească"; dar ce "ne-a învrăjbit" e că unii mitropoliţi, în frunte cu Prea Fericitul RSR-ului, în loc să lupte pentru credinţă şi neam s'a dat de partea ateistului.

Cine a caterisit pe preoţii care s'au luptat pentru o "viaţă creştină şi românească"?

Cine şi-a trimis Prea Sfinţiţii peste hotare ca să laude "Epoca Ateistului" care, ne-a distrus satele, cimitirele şi bisericile?

Cine a suportat, până în ultima zi, pe criminalul Ceauşescu?

Ar mai fi şi alte întrebări, dar ne oprim aci.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

Biroul Electoral Central comunică:

1. ION ILIESCU — 12 159 659 — 85,16 la sută ; 2. RADU CÂMPEANU — 1 513 487 — 10,60 la sută ; 3. ION RAŢIU — 604 634 — 4,23 la sută.

CAMERA DEPUTAŢILOR

1. Frontul Salvării Naţionale — 7 034 420 — 66,70 la sută ; 2. Uniunea Democrată Maghiară din România — 987 672 — 7,26 la sută ; 3. Partidul Naţional Liberal — 667 584 — 6,37 la sută ; 4. Mişcarea ecologistă din România — 357 539 — 2,63 la sută ; 5. Partidul Naţional Ţărănesc — creştin şi democrat — 344 308 — 2,53 la sută ; 6. A.U.R. — Partidul de Uniune Naţională a Românilor din Transilvania — 290 539 — 2,13 la sută ; 7. Partidul Democrat Agrar din România — 249 641 — 1,83 la sută ; 8. Partidul Ecologist Român — 229 965 — 1,69 la sută ; 9. Partidul Socialist Democratic Român — 143 152 — 1,05 la sută.

Celelalte partide şi formaţiuni politice au obţinut sub 1 la sută.

SENAT

1. Frontul Salvării Naţionale — 9 291 994 — 67,10 la sută ; 2. Uniunea Democrată Maghiară din România — 1 004 353 — 7,25 la sută ; 3. Partidul Naţional Liberal — 966 782 — 6,98 la sută ; 4. Partidul Naţional Ţărănesc creştin şi democrat — 341 538 — 2,47 la sută ; 5. Mişcarea Ecologistă din România — 338 798 — 2,45 la sută ; 6. A.U.R. — Partidul de Uniune Naţională a Românilor din Transilvania — 300 059 — 2,17 la sută ; 7. Partidul Democrat Agrar din România — 220 373 — 1,59 la sută ; 8. Partidul Ecologist Român — 189 302 — 1,37 la sută ; 9. Partidul Socialist Democratic Român — 152 395 — 1,10 la sută.

Celelalte partide şi formaţiuni politice au obţinut sub 1 la sută.

CEREMONIA DE CONSACRARE A EPISCOPULUI ROMANO-CATOLIC DE TIMIŞOARA

In ziua de 29 Aprilie a avut loc ceremonia de sfinţire a monsegniorului Sebastian Krauter ca episcop romano-catolic pentru dioceza de Timişoara, în prezenţa arhiepiscopului Angelo Sodano din partea Vaticanului, a lui Adalbert Boroş din Timişoara, Lajos Balint din Alba Iulia şi a altor reprezentanţi ai cultului romano-catolic din ţările vecine.

Ceremonii similare de instalare a ierarhilor catolici numiţi de Papa Ioan Paul al II-lea au avut loc în diocezele dela Bucureşti, Iaşi, Alba Iulia, Oradea, Satu Mare.

PROCESUL LUI NICU

Imediat după alegeri, a început procesul fiului dictatorului comunist, Nicu Ceauşescu.

In timpul procesului, generalul Aurel Dragomir, comandantul garnizoanei din Sibiu, oraş în care Nicu era şeful Partidului Comunist, a declarat că fiul dictatorului era beat când a dat ordinul de a trage în populaţie, din vila sa luxoasă din Sibiu.

Dragomir a spus de asemenea, că mai târziu Ceauşescu a pretins că el nu ştie nimic despre duzinele de securişti care au tras în miile de demonstranţi, dela ferestrele podurilor caselor.

Nicu Ceauşescu a insistat că el dimpotrivă, a dat ordin să nu se tragă în mulţime, după ce s'a trezit din beţie.

POD DE FLORI PESTE PRUT

Ziua de 6 Mai a fost cea mai frumoasă zi din viaţa multor Români . Guvernul Uniunii Sovietice a aprobat pentru această zi să deschidă frontiera cu România, în opt puncte. Sute de mii de Români au trecut pe poduri dintr'o parte în cealaltă, din Moldova în Basarabia şi invers. Familii şi prieteni s'au revăzut pentru prima dată după 45 de ani.

Acest eveniment, organizat de asociaţiile moldoveneşti din ambele părţi ale graniţei a fost pregătit din timp. Milioane de flori au împodobit podul dela Leuseni iar Prutul arăta ca un covor strălucitor, colorat de lalele şi trandafiri.

Prutul a marcat divizarea Moldovei între România şi Uniunea Sovietică din 1945, când dictatorul Iosif Stalin a decis păstrarea graniţelor stabilite prin pactul Molotov-Ribbentrop încheiat înainte de al doilea război mondial.

DECLARAŢIILE LUI VICTOR STĂNCULESCU

In ziua de Vineri 4 Mai a avut loc o conferinţă de presă susţinută de generalul Victor Stănculescu.

In cadrul acestei conferinte de presă, gen. Victor Stănculescu a prezentat situaţia armatei din punct de vedere organizatoric, cât şi poziţia sa faţă de evenimentele actuale în ţară.

In general, s'a putut observa o notă de largi democratizări a armatei.

Legat de alegerile dela 20 Mai, Victor Stănculescu a specificat că, în cadrul unităţilor militare nu se va permite nici un fel de presiune pentru a influenţa armata în alegeri.

Privitor la rolul armatei în zilele Revoluţiei din 16-22 Decembrie, ulterior vor avea loc comunicări oficiale, rezultate din cercetările întreprinse în acest sens, urmând ca raportul complet şi definitiv să fie prezentat la sfârşitul lunii.

In ce priveşte soarta arhivelor fostei securităţi, Victor Stănculescu a informat audienţa că o parte din dosare au fost distruse în timpul evenimentelor din Decembrie, o altă parte a fost furată în perioada imediat următoare, iar restul se află sub paza armatei, urmând ca după alegeri o comisie specială să se ocupe de ordonarea lor, pentru a putea fi puse ulterior la dispoziţia celor interesaţi.

Legat de criza politică din ţară şi tensiunile existente, Victor Stănculescu a declarat că guvernul trebue să accepte un dialog cu poporul. De asemenea, a precizat că datoria armatei este de a apăra poporul şi că dacă securitatea lui va fi pusă în pericol, armata îşi va face cu siguranţă datoria.

AU ÎNCEPUT GREVELE

La 11 Mai a început greva de 13 zile, în care cei peste 1.000 de mineri din cadrul Intreprinderii Metroul Bucureşti - Antrepriza Exploatare Lucrări de Construcţii Subterane, cereau revendicările: - extinderea şi asupra lor a drepturilor băneşti acordate de guvern în luna Martie celorlalte categorii de mineri; - înlocuirea din funcţie a directorului general al I.M.B., Dl. Georgian; - înlocuirea din funcţie a inginerului şef al AELCS, Dl. Vlădoiu; - retragerea dosarului de pensionare a ing. Sevastian din cadrul AELCS.

Primul punct a fost rezolvat printr'un decret dat în 21 Mai cu caracter retroactiv; restul de puncte au rămas de discutat încă.

O altă grevă de mai mare amploare a început la Navigaţia Fluvială, afectând porturile Tulcea, Brăila, Galaţi, Turnu Severin, etc.

Sirul grevelor de abia a început, muncitorii cer îndeplinirea promisiunilor făcute de Iliescu-FSN în timpul alegerilor.

GOANA DUPĂ AUR

Noul şef al Serviciului secret, Virgil Măgureanu, a declarat că prima lui preocupare e să afle unde-s dolarii ascunşi de fostul dictator.

Măgureanu a mai declarat că va răspunde de acţiunile sale în faţa parlamentului şi nu va deveni unealta unui partid politic dictatorial.

CUTREMURUL DIN ROMÂNIA

In ziua de 30 Mai România a fost zguduită de un cutremur puternic, având epicentrul în Munţii Vrancea, care a fost înregistrat de centrele seismice ca fiind de gradul 6.0-7.5 pe scara Richter, timp de 15 secunde. Cutremurul a continuat apoi timp de 20 minute cu o intensitate mai mică. S'au raportat din Bucureşti, 12 morţi şi peste 260 de răniţi.

Cutremurul a fost simţit în Balcani, cauzând pierderi minore în Turcia, Grecia, Iugoslavia, Bulgaria şi Polonia, precum şi în Sud-Vestul Uniunii Sovietice.

Lucrătorii salvării scot morţii de sub dărâmături

ŞTIRI DIN ȚARĂ

DIN 30 ÎN 30 DE ZILE

AU FOST ALEGERI ORI AL XV-LEA CONGRES?

Dl. Ion Iliescu e modest! A obţinut 85,2% din voturi în loc de 100 'n 100 cum obţinea tovarăşul "Fiu Iubit".

Dar în afară de intimidări, oameni care au votat de mai multe ori şi de faptul că cele 12.300 de urne au fost străjuite de vreo 500 de observatori străini, d-l Iliescu ne-a dovedit că la cursurile Universităţii din Moscova: "Cum să câştigi alegerile", d-sa o obţinut "Magna cum laude."

FSN-ul a evitat orice referendum unde răspunsul era simplu: Da sau Ba (pedeapsa cu moartea şi desfiinţarea P.C.R.) şi a încurcat iţele ca să provoace "mal de mer": 251 de semnături pe-o cerere echivalau cu actul de naştere al unui partid. Printre conducătorii acestor clici politice s'au găsit criminali de drept comun sau indivizi cu mintea ştirbită.

Noii "lideri" au fost demascaţi şi ridicularizaţi, exact ce-a dorit dl. Iliescu: să compromită ideea de partid şi politician.

Cetăţeanul care, de 50 de ani, n'a ştiut ce-s "alegeri libere" s'a văzut în faţa urnei cu'n "plicoi cât un ursoi", umplut cu 82 de candidaţi, care i-au făcut sute de promisiuni; iar el de groaza necunoscutului şi sătul de promisiunea raiului ce va să vină, s'a retras în găoacea şi'n locul vrăbiilor de pe gard a votat cu Iliescu care i-a dat căldură şi bec de 75 w.

Mărinimia d-lui Iliescu nu înseamnă progres. Românul n'a câştigat nici un drept! I s'a înapoiat ce i s'a furat de către prietenii d-lui Iliescu şi cu ajutorul d-lui Iliescu.

Astfel şi-a recuperat dreptul de a obţine paşaport, de a se muta, de a dormi la rude, de a purta inel de aur, de a citi o revistă străină şi privi la TV, fără să-şi vadă "Fiul cel Iubit."

Mai sunt şi alte libertăţi şi bunuri pe care dl. Iliescu trebue să-le înapoieze poporului: case, pământ, obiecte de artă, etc.

Dar pierderea pe care regimul comunist nu va putea niciodată s'o înapoieze neamului sunt vieţile şi anii de puşcărie ai unei tineri generaţii de intelectuali.

COPII FĂRĂ NUME

Anual peste 1500 de copii, între 3 şi 18 ani, trec pe la Centrul de primire a minorilor din capitală. Aceşti minori au o existenţă complicată derivând din privaţiuni de tot soiul, ce-i pun de multe ori în conflict cu ordinea publică.

Ei sunt fugiţi, abandonaţi, etc.

"Privind aşa cum sunt ("Libertatea" 27.4) speriaţi sau aroganţi, şmecheri sau cu evidente probleme psihice, tunşi, îmbrăcaţi ca vai de ei, ascultându-le poveştile, fiecare o tragedie..."

"Mulţi nici nu-şi cunosc numele întreg...Plâng prin colţuri, aşteptând să apară în sfârşit cei ce i-au pierdut sau abandonat.

Cei mai mari sunt în parte deja vagabonzi, fugiţi de acasă, obişnuiţi cu băncile din gări sau din parcuri, iar mâncarea şi-o procură furând sau cerşind.

Reeducarea lor e o problemă ce nu şi-a găsit încă soluţia.

POVESTEA UNEI "ORE DE RELIGIE"

In ziua de 3 Aprilie "Grupul de reflecţii pentru înnoirea bisericii", a discutat şi căzut de acord cu dl. ministru Mihai Sora, ca să se introducă o oră de religie în învăţământ.

In ziua de 6 Aprilie ministrul Sora împreună cu reprezentantul grupului, părintele Anania, s'au dus la şedinţele Sfântului Sinod ca să-i informeze de rezultatul discuţiilor.

Sfântul Sinod s'a şi grăbit să dea un comunicat în ziarul "Adevărul" (fosta "Scînteia") asumându-şi meritele orei de religie.

Ziarul "România Liberă" publică o "precizare" stabilind ordinea discuţiilor, patriarhia însuşindu-şi merite nemeritate.

INSULTE ÎN LOC DE MULŢUMIRI

D-na Elisabeth Raţiu, soţia d-lui Ion Raţiu, a făcut o vizită la spitalul Gheorghe Marinescu din Bucureşti oferind medicamente spitalului şi daruri bolnavilor.

Ca mulţumire, la ieşirea din spital, a fost huiduită de un grup Pro-Iliescu care i-a spart şi geamurile dela maşină.

La Intreprinderea Mecanică de Utilaj Chimic din Bucureşti, s'a introdus săptămâna de lucru de 5 zile, dar s'a menţinut vechea formulă: celui care nu-şi îndeplineşte cota, i se taie din leafă. Majoritatea lucrătorilor au produs în 5 zile cât făceau în 6 zile. Explicaţia: "...Lunea au venit la lucru mai odihniţi!"

••

In oraşele de provincie au apărut talciocurile. Negustori ad-hoc îşi expun marfa pe jos, pe capota maşinii. Sunt articole de diferite provenienţe: blugi din Turcia 1.200 lei, sutien din Bulgaria 150 lei, iar un săpun unguresc 30 lei.

Tăranii aduc şi ei parte din produse.

La Uzina de cauciuc sintetic din Oneşti s'a ridicat un monument în cinstea martirilor revoluţiei.

••

In zilele de 5 şi 6 Mai au fost reţinute 86 de permise de circulaţie dintre care 56 pentru conducere sub influenţa alcoolului.

Intre timp, tot în Bucureşti, s'au inmulţit şi furturile de maşini. In două nopţi au fost arestaţi 8 hoţi.

Dacă cei somaţi nu opresc maşina, poliţistul are voie să tragă în roţile din spate ale automobilului.

••

In lunile Februarie şi Martie circa 35.000 de Români au plecat în Austria. Guvernul austriac cere acum vizitatorului să arate că posedă $400.O garanţie că va putea fi extrădat pe cont propriu.

••

Cei care au trecut graniţa clandestin pot să se întoarcă în ţară şi să-şi recapete cetăţenia. Crima de "frontierist" a fost ştearsă din legile ţării.

••

In gările din jurul Bucureştiului zeci şi sute de vagoane cu pachete de ajutor stau garate de zile şi săptămâni pentru motivul că nu are cine să le descarce. (R.L.20.4.90)

••

Procesul generalului locotenent Ceauşescu A. Nicolae a fost din nou amânat. Completul de judecată a admis ca atât apărarea cât şi acuzarea să-şi poată completa dosarele. Fratele lui Nicolae este acuzat, printre altele, de instigaţie, neurmată de execuţie, de genocid şi tentativă de omor.

••

Ultimele zvonuri spun că Mihai Chiţac, ministru în cabinetul lui Petru Roman, va fi trimis ca ambasador la Ankara. "Comisia guvernamentală dela Timişoara" a cerut darea în judecată a lui M. Chiţac deoarece ar fi luat parte activă la măcelul dela Timişoara.

••

După aproape un deceniu de amânare, Uniunea Scriitorilor, prin votul tuturor membrilor prezenţi, şi-a ales noii lideri: preşedinte, Mircea Dinescu; preşedinte de onoare, Stefan Augustin Doinaş; vicepreşedinte, Stefan Bănulescu.

••

Dl. Loick Le Ribault, directorul Centrului de cercetări de microscopie electronică din Franţa, a reafirmat că soţii Ceauşescu au fost ucişi de un glonţ tras în cap şi nu de către un pluton de soldaţi. (Bucureştiul a dezminţit ştirea, N.R.)

Dl. Ribault a propus exhumarea cadavrelor şi o autopsie medico-legală pentru aflarea adevărului. (Bucureştiul tace, N.R.)

••

S'a anulat decretul lui Ceauşescu prin care televiziunea era subordonată şefului statului. Printr'un decret al CPUN televiziunea va fi apolitică, la fel ca funcţionarii ministerelor de Externe, Justiţie şi Apărare Naţională.

••

Teatrul Mic a pus în scenă spectacolul intitulat "Minunea Invierii Lui", realizat după textul misterul pascal popular "Mironosiţele", scrisă în 1852 de poetul popular şi miniaturistul din Săliste: Picu Procopiu Pătruţ.

••

România a devenit a 28-a ţară membră la "EUTELSAT". Ministrul poştelor şi telecomunicaţiilor, Stelian Pintilie, a semnat acordul care va da posibilitate ţării să aibă acces la 4 sateliţi şi să-şi modernizeze legăturile telefonice cu ţările europene.

••

Japonezii au oferit Budapestei $400.000 pentru ajutorarea refugiaţilor români ce se află în Ungaria.

••

In Germania de Răsărit sosesc în fiecare zi, cu dorul de a nu se mai întoarce, circa 70 de Români.

••

Radio Iaşi, redeschis după revoluţie, transmite slujbe religioase şi programe istorice despre Moldova Mare.

••

Sârma ghimpată întinsă de-a lungul Prutului a început să fie demontată. Se aşteaptă un gest asemănător din partea fraţilor din Basarabia.

••

Doctorii pot să-şi deschidă cabinete particulare, să prescrie reţete şi îngriji de bolnavi în clinici particulare...dar numai în afara orelor de muncă la spitalele de stat.

••

In 23 Aprilie s'au împlinit 70 de ani dela înfiinţarea primei linii aeriene internaţionale de transport de mărfuri şi pasageri:

••

Agenţii de circulaţie din Bucureşti au uniforme noi. Arată mai civilizaţi.

SECURIŞTII DAŢI LA ŞCOALĂ

Dl. Victor Stănculescu, ministrul apărării, a dat un interviu postului de radio Europa Liberă.

Iată răspunsul referitor la fosta Securitate:

"Vechii oameni sunt la vechile posturi, schimbările sunt foarte dificile, aproape imposibile", adăugând că ei trebue să înveţe democraţia şi sistemul multi-partid".

Dl. Stănculescu, care a trecut pe la Timişoara unde a luat parte la "restabilirea ordinei socialiste" a recunoscut că "neliniştea publicului este în principal frica acumulată în timpul teroarei, care este acuma stimulată de prezenţa unor agenţi cunoscuţi în poziţiile similare."

Unii securişti au fost mutaţi la ministerul de interne (poliţie) sau transferaţi pe la alte servicii, iar pe terorişti cei vechi guvernul îi învaţă la bătrâneţe să meargă în buiestru.

RECONSTRUIREA A TREI LOCAŞURI

Bisericile distruse: Doamna Oltea, Cotroceni şi Sfântul Spiridon vor fi identic construite şi în acelaşi loc, pe baza fotografiilor şi documentelor istorice care se mai păstrează.

CU BUZELE UMFLATE...

Fostul prim ministru Constantin Dăscălescu a primit o doză de "convingere" personală dela tovarăşul de celulă Barbu Petrescu, fost prim secretar al capitalei. Ambii îşi au actuala reşedinţă la închisoarea Jilava.

ÎNFIEREA COPIILOR

Sunt trei etape:

1) Trebue să faci cerere şi să completezi actele ca şi cum ai vrea să înfiezi un copil în Statele Unite. Dupà aprobare ţi se dă un formular în alb pe care să-l completezi cu numele celui înfiat.

2) Cu actul în mână te duci în ţară şi-ţi alegi copilul. Dacă-i dela orfelinat, leagăn, spital, etc. autoritatea respectivă îţi dă aprobarea legală că poţi să-l înfiezi, dacă are părinţi trebue să le ceri consimţământul că renunţă la copil.

3) Cu aprobările obţinute te duci la Ambasada americană care te trimite la doctori ca să examineze copilul să nu aibă boli molipsitoare, să fie sănătos la minte, etc.

Costul unei înfieri: taxe pentru viză, plata doctorilor, etc. s'ar ridica la circa $200 de dolari, dar poţi plăti totul în lei.

LUNGEŞTE BOALA

Tudorel Postolache, ministrul economiei, a declarat că ţara are nevoie de mai bine de zece ani pentru a ajunge la economia de piaţă.

Intre timp FaSNăucii se înşurubează în scaune.

DOLARUL LA PREŢ

M.S. $$ s'a ridicat vertiginos la bursa neagră. Motivul: se pot obţine mai uşor paşapoartele, toţi vor să plece, dar peste hotare leul n'are nici o valoare şi de aceea se plătesc 120-160 lei pentru fotografia lui Washington.

Din activităţile ceauşiştilor:

MULTILATERALE SPIONAJE PE TOATE MERIDIANELE

Ziarul "Washington Post" (6 Mai, 1990), sub titlul "Familia Ceauşescu a vândut Statelor Unite secrete militare sovietice", dezvăluie cum CIA a plătit, în ultimii 10 ani, peste $40 milioane României ca să obţină informaţii despre armamentul rusesc.

Dolarii au ajuns, prin intermediari, în mâna fraţilor: lt-general Ilie Ceauşescu, Ministrul adjunct la Ministerul apărării şi Marin Ceauşescu, şeful Misiunii economice dela Viena.

Din aceşti bani, 20% ($8 milioane) au fost depuşi în băncile elveţiene în contul Secretarului General: Nicolae Ceauşescu.

Americanii au obţinut chiar un exemplar din "Shilka", ultima şi cea mai efectivă armă de apărare anti-aeriană întrebuinţată de ţările din Pactul dela Varşovia.

Se precizează: Ceauşescu n'a fost implicat direct; dar fraţii Ilie şi Marin nu puteau încasa şi depune la bancă dolarii în contul fratelui Nicolae, fără aprobarea lui tacită.

Printre târgurile care nu s'au realizat a fost şi cumpărarea în 1983 a unui tanc rusesc T-72. Ca să nu afle Moscova planul a fost camuflat într'o listă de cumpărături de $15 milioane care includea arme mici, muniţii şi câteva tancuri.

Inainte de a încheia târgul Ilie şi Marin au cerut:

1) 20% din dolari să fie depuşi într'o bancă elveţiană şi 2) Garanţia că în caz de eşec, ei vor găsi adăpost în Statele Unite sau altă ţară prietenă; Washington a aprobat.

Ilie a venit în New York, la Naţiunile Unite, iar Marin se afla la postul lui din Viena, ambii în afara hotarelor RSR.

Un vapor de marfă, sub steag grecesc şi cu un capitan american în echipaj, a ajuns la Constanţa şi ancorase la chei, gata să încarce marfa, inclusiv tancul T-72 care fusese inspectat de căpitanul american şi găsit că-i autentic. Imediat ce tancul era în mâna Americanilor dolarii se depuneau la bancă.

Dar, deodată, oficialităţile româneşti au devenit îngrijorate.

Se semnalaseră submarine ruseşti în vecinătatea portului. Ei au vrut să elibereze restul mărfii dar fără tancuri, dar Americanii au refuzat târgul: ori toată marfa, ori nimic.

Până la urmă a fost nimic.

"Creierul Carpaţilor", în goana după aur, a făcut tot felul de târguri:

A vândut secretele furate dela Americani la Ruşi, dela Ruşi la Americani, dela Arabi la Evrei şi dela Evrei la Arabi. A vândut şi a trădat pe toţi din jurul lui.

Azi Nicolae Ceauşescu, c'o avere de un bilion de dolari răspândită prin Iran, Elveţia, etc. se poate lăuda acolo unde e, că-i cel mai bogat dictator împuşcat.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

CROAȚIA MERGE PE UN DRUM NAȚIONALIST

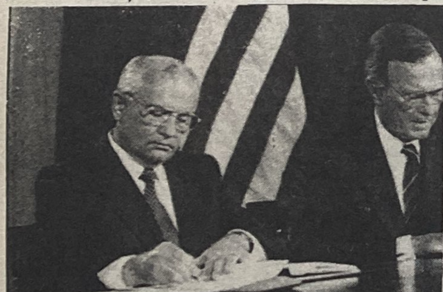
A doua mare **republică** a Iugoslaviei, Croația, a fost și ea scuturată de valul anti-comunist care s'a revărsat asupra țărilor cu regim socialist.

Partidul Uniunii Democratice **Croate** sub conducerea naționalistului Frajo Tudjuman, a câștigat alegerile electorale obținând 193 din cele 356 de locuri din parlament. Fostul partid comunist, acum Partidul Schimbărilor Democratice, a obținut mai puțin de un sfert din totalul voturilor.

Punctul forte care i-a atras lui Tudjman majoritatea de voturi a alegătorilor, a fost promisiunea de prosperitate într'o economie cu comerț liber, și mai multă **independență** în cadrul federației iugoslave, unde Croația este un **stat** strangulat economic, nevoit **să-și trimită bogățiile sale** în alte regiuni mai puțin prospere.

In campania sa **naționalistă**, el a subliniat dreptul de auto-determinare și de stat suveran, ca și ''in**tegritatea** teritorială a **națiunii** croate în granițele sale istorice și naturale''. Tudjman a dat să se înțeleagă că este gata să se retragă din federație, dacă nu se vor satisface doleanțele Croației.

ÎNTÂLNIREA BUSH-GORBACIOV

In drumul său spre Washington, Mihail **Gorbaciov** a făcut o vizită de 30 de ore în capitala Canadei, Ottawa, unde s'a **întâlnit cu primul ministru** Brian Mulroney.

Au fost discutate probleme privind legăturile dintre cele două țări, care s'au îmbunătățit în ultimii ani, ca și probleme de politică **internațională**, ca unificarea Germaniei și situația Statelor **Baltice**.

Intâlnirea la vârf Bush-Gorbaciov, deși s'a desfășurat într'o atmosferă cordială, nu a dus la ceea ce liderul sovietic dorea cu ardoare: obținerea rapidă a **clauzei națiunii celei mai** favorizate pentru a redresa starea economică **dezastruoasă a țării sale.**

Președintele american a condiționat inaintarea acestei propuneri Congresului numai în cazul când Uniunea Sovietică va liberaliza prin lege problema emigrării, iar liderii acestui for au **subliniat că nu vor vota favorabil** decât după ridicarea sancțiunilor economice impuse Lituaniei.

In problema unificării Germaniei, deși oarecum diferențele s'au mai micșorat, discuțiile vor con**tinua la nivelul celor 2 plus** 4 (miniștrii de externe ai celor două Germanii și ai Statelor Unite, Uniunii Sovietice, Franței și Marii Britanii). Se caută să se ajungă la un compromis între poziția sovietică de neutralitate a Germaniei și cea occidentală de **apartinere** a acesteia la NATO.

Au fost semnate peste zece acorduri. Pentru pacea **internațională** sunt importante cele privind reducerea cu 50% a rachetelor nucleare cu rază mare de acțiune și incetarea producerii de arme chimice cu distrugerea stocurilor existente. Se va continua limitarea testelor cu arme nucleare și se va coopera în utilizarea energiei nucleare în scopuri pașnice.

S'a încheiat un acord comercial în privința investițiilor, închirierilor, drepturilor de proprietate și al mărcilor comerciale. Uniunea Sovietică va putea cumpăra anual 10 milioane de tone de cereale pe timp de 5 ani.

La dineul oferit la Casa Albă, președintele Bush l-a felicitat pe Gorbaciov pentru reformele politice și economice și pentru faptul că a permis mișcările de independență în țările tratatului dela Varșovia. El a încheiat: ''Dorim ca perestroika să **aibă** succes. Dorim ca aceste schimbări care au loc în Uniunea Sovietică să-și continue drumul''.

Cu toată primirea călduroasă făcută lui Gorbaciov de oficialitățiile și o parte din publicul canadian și american, nu **trebue** uitat că cetățenii de origine baltică din ambele țări vizitate, au făcut o im**presionantă** demonstrație pașnică în care s'au arborat steagurile **naționale** și s'au purtat pancarte cu sloganuri pentru libertate **și independență.**

TRIUMFUL LUI IELȚIN

Boris Ielțin, rivalul lui Gorbaciov, care a fost scos din Biroul Politic al URSS **în urma criticilor aduse** aplicării lente a perestroicei, a obținut un răsunător succes politic. El a fost ales ca președinte al celei mai mari republici a **Uniunii Sovietice, Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă (2/3 din suprafața URSS și 51% din populație)** cu 535 voturi față de 467 cât a obținut adversarul său, actualul prim ministru Alexander Vlasov (majoritatea absolută necesară a fost de 531 voturi).

Mihail Gorbaciov înainte de a pleca în vizita sa la **Washington**, a cerut într'o ședință ținută cu 400 de deputați, ca aceștia să voteze cu Vlasov.

Boris Ielțin a calificat alegerea sa ca un început de drum al Rusiei pentru renașterea sa socială, economică și spirituală. El a spus că o să aibe discuții cu Gorbaciov pentru a ajunge la o înțelegere, dar a criticat deținerea de către acesta a celor două functii, **de președinte și de secretar general.**

Noul președinte al Rusiei l-a primit pe președintele Lituaniei Vytautas Landsbergis cu care a discutat o **viitoare cooperare economică prin comerț direct între** cele două republici.

PE DRUMUL UNIFICĂRII GERMANIEI

''Acesta este un moment istoric în viața poporului german'', a spus cancelarul Helmut Kohl Vineri 18 Mai **a.c. după ceremonia semnării tratatului de unificare a** celor două Germanii.

In palatul guvernamental Schaumburg din Bonn, la biroul care a aparținut cancelarului Konrad Adenauer (primul cancelar al Ger**maniei de Vest) ministrul de finanțe vest-german** Theodor Waigel și colegul său estic Walter Romberg, flancați de cancelarul Kohl și de primul ministru est-german Lothar de Maisiere, au semnat tratatul de unificare economică care va intra în vigoare pe data de 2 Iulie.

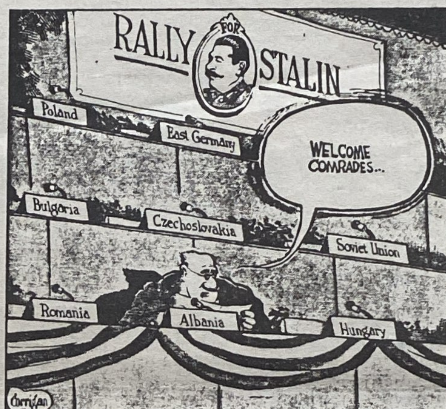
Germania de Vest a făcut cunoscut că Fondul Unificării Germaniei se ridică la o valoare de 85 **miliarde de dolari, iar afacerile monetare vor fi controlate de Banca Centrală** a Germaniei de Vest (Bundesbank).

Marea rapiditate cu care cancelarul Kohl vrea să ajungă la unificare, se pare că nu este aprobată de întreaga populație vest-germană. Unii se tem că marile cheltuieli pe care le necesită unificarea economică, duc la un dezechilibru al balanței financiare.

Din acest punct de vedere trebue privită pierderea alegerilor electorale din două state germane, **suferită de Partidul** Democrat Creștin condus de **cancelar. Dacă înfrângerea** din Rhenania de Nord-Westfalia era oarecum anticipată, pierderea alegerilor din Saxonia Inferioară este considerată ca o surpriză care face ca Democrat Creștinii să nu mai aibă majoritatea de voturi în Bundesrat.

Recenta înfrângere ce **însumează voința a 40% din** alegătorii țării, reprezintă un semnal de alarmă pentru cancelarul Kohl, care în Decembrie speră să câștige alegerile prezidențiale, și să devină primul președinte al Germaniei unificate.

ALBANIA ÎȘI CONTINUĂ MICII EI PAȘI

Albania își continuă micii ei pași spre reforme.

După o **ședință** de două zile, Adunarea Poporului formată din 250 de membri, a votat o serie de legi ne mai întâlnite până acum din 1944.

Astfel cetățenii albanezi vor avea dreptul să călătorească în străinătate. Se presupune că Albanezii care au emigrat în decursul anilor, vor avea voie să-și viziteze rudele lor din Albania.

A fost abolită legea veche de 24 de ani care interzicea practica religioasă. Astfel se crede că vor fi redeschise **moscheele (70% din populația țării este mahomedană), bisericile ortodoxe și cele catolice.**

Se **reînființează** Ministerul de Justiție, care **a fost desființat în 1966 (!) Astfel cei arestați vor putea beneficia de un avocat.**

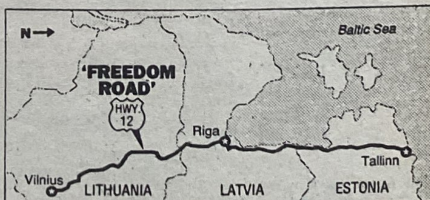
Primul ministru al Albaniei Adil Carani, a declarat că dezvoltarea interioară a țării trebue să fie strâns legată de relațiile ei externe și de ''schimbările care au avut loc în lume'', iar **vice-prim** ministrul Manus Miftiu a făcut cunoscut că guvernul dorește să ia parte la a 35-a Conferință pentru Securitate și Cooperare în Europa.

La această cu totul surprinzătoare deschidere spre afară a izolatei fortărețe staliniste, poate fi adăugată și vizita de două zile a secretarului general al ONU Javier Perez de Cuellar, precedată cu numai câteva zile de cea a șefului Programului de Dezvoltare ONU, William Drapter.

După cum se știe, în politica ei comunist-conservatoare, Albania a rupt relațiile ei chiar cu URSS în 1961, și cu China în 1978, ambele **țări** fiind considerate ''revizioniste'' și trădătoare ale adevăratului marxism.

Ea s'a izolat complet **în găoacea comunismului ei primitiv în special până** la moartea lui Enver Hodgea în 1985. Noul lider Ramiz Alia, a încercat încă dela începutul anului să facă primii pași spre unele reforme, iar acum sunt speranțe pentru noi schimbări în politica internă și externă a țării.

ȚĂRILE BALTICE ÎNCĂ MAI SPERĂ

Cele trei state baltice, Lituania, Estonia și Letonia, se află acum în fața Moscovei, cam în **aceeași situație.**

Deși Letonia și Estonia au căutat să fie mai diplomatice, neconsiderându-se independente din clipa când au hotărît să meargă pe drumul independenței, ci lăsând loc unei perioade de tranziție pentru negocieri, Kremlinul până în prezent a rămas în **aceeași poziție rigidă.**

Sovieticii care vor renunțarea la declarația de independență, au lăsat clar să se înțeleagă că problema unei secesiuni nu poate fi **rezolvată decât printr'o lege** aprobată de Congresul Deputaților Poporului. Deoarece acesta este dominat de membri de naționalitate rusă, iar mecanismul de aprobare al unei secesiuni este foarte complex, posibilitatea unei desprinderi de Uniunea Sovietică apare aproape imposibilă.

Blocada economică asupra Lituaniei a ajuns la un punct critic. Din cauza lipsei de petrol, vor fi închise mai multe întreprinderi de nevoia de a păstra rezervele de combustibil pentru spitale și fabricile produselor de primă **necesitate.** Peste 20.000 de muncitori au rămas fără de lucru.

Primele semne de sancțiuni economice **s'au** făcut resimțite și asupra Estoniei și Letoniei, începând cu blocarea fondurilor valutare, și este de așteptat ca restricțiile să continue.

Speranțele de libertate și independență continuă încă din August 1989, când au făcut un cordon viu de 300 de km la care au participat peste un milion de oameni, și care a unit cele trei capitale, Vilnius, Riga și Talin. A fost o mișcătoare dovadă de solidaritate a celor trei popoare împotriva pactului **germano-sovietic, încheiat cu 40 de ani înurmă și care a** dus la anexarea lor de către Uniunea Sovietică.

Drumul pe care a avut loc impresionanta demonstrație, este cunoscut acum ca ''Drumul libertății''.

Cronica internaţională

UN TRIO PENTRU LIBERTATE

——Lucian G.COSTI——

Intr'o luptă inegală ce părea pierdută încă înainte de a începe, poporul lituanian îşi continuă cu demnitate şi curaj acţiunea de revendicare a independenţei printr'o rezistenţă dârză şi demnă, paşnică dar fermă, şi printr'o intensă campanie de convingere a guvernelor occidentale de a lua o atitudine de recunoaştere şi sprijin faţă de Lituania. Sarcină ingrată, întrucât puterile Vestului sunt mai interesate în păstrarea precarei păci menţinută cu sacrificarea naţiunilor din Estul Europei, decât în susţinerea cauzei nobile a justiţiei pentru naţiunile mici, subjugate de molohul roşu.

Interesele geopolitice ale puterilor vestice sunt cel mai bine servite de noningerenţa în sfera sovietică, deşi acest principiu este depăşit de tumultuoasa suită de evenimente care au schimbat fundamental percepţiile asupra realităţilor din lumea comunistă. Reacţia tipică a guvernelor occidentale este de expectativă şi indecizie. Ceea ce au în faţă factorii de răspundere din Vest este spectrul unui Gorbaciov supărat, agitând mânios gârbaciul, în locul surâsului său cuceritor, atât de îndrăgit în Vest.

Izolarea Lituaniei a fost însă de scurtă durată, gestul ei fiind urmat şi de Estonia şi de Letonia, ceea ce face ca toate cele trei ţări baltice să-şi fi afirmat independenţa, restabilind de jure o situaţie abuzivă de ocupare şi încorporare forţată în URSS. Si asta în ciuda manevrelor de intimidare ale Kremlinului, a blocadei economice asupra Lituaniei şi a refuzului obstinat al lui Gorbaciov de a lua act de deciziile parlamentelor baltice, decizii care decurg necesarmente din chiar anularea trâmbiţată de Kremlin a pactului Hitler-Stalin.

Faptul că Gorbaciov declară ca neconstituţională secesiunea republicilor baltice este o probă a confuziei voite din partea conducerii sovietice a noţiunii însăşi de constituţionalitate care presupune un consens iniţial al celor guvernaţi, şi nu o validare printr'un act, eventual votat de un soviet nereprezentativ, a unei stări de ocupaţie. De altfel, este inutil de a încerca să aplicăm principii de drept, sau să analizăm prin perspectiva dreptului tradiţional, meandrele gândirii politice comuniste, bazată pe abolirea dreptului şi primatul forţei. Este însă de semnalat încercarea Kremlinului de a da o justificare legală actelor sale de agresiune, de a pune victima în faţa obligaţiei de a-şi asuma o culpabilitate imaginară.

Cunoscându-şi bine adversarul, cel trei ţări baltice au decis să reziste şi şi-au reafirmat solidaritatea mutală, punând în aplicare un acord agricol prin care schimburile directe intră în competenţa unor organisme comune, evitându-se intervenţia Moscovei, care era procedura clasică în URSS. Integrarea economiilor ţărilor baltice, începută deja, le face să fie mai puţin vulnerabile blocadei economice, deşi ocuparea militară directă nu poate fi oprită, Armata Roşie fiind oricum prezentă în toate punctele cheie ale republicilor baltice. Propunerea Estoniei de a se recrea Consiliul Statelor Baltice, ce fusese iniţiat în 1934 un fel de piaţă comună a celor trei ţări, a fost favorabil primită.

Letonia a fost ultima dintre cele trei naţiuni baltice care şi-au reclamat independenţa pierdută în 1940, datorită dificultăţilor de a obţine reprezentarea în parlament a forţelor proindependentiste. Cauza ne este relevată de trista realitate din Letonia, unde doar 52% din populaţie mai este letonă, graţie sălbăticiei cu care a fost decimată această naţiune de către ocupantul sovietic din 1940 încoace. Structura populaţiei ţării a fost modificată radical prin exterminare şi deportare a jumătate din numărul total de 2 milioane de Letoni, prin masive colonizări de elemente străine, în special Ruşi, în timp ce Letonii au fost împinşi spre limita de extincţie în propria lor ţară.

Nu poate să nu ne vină în minte o paralelă cu situaţia pământurilor româneşti ocupate de acelaşi agresor în 1940. Se naşte firesc întrebarea dacă această brutală modificare etnică, vădită în amândouă cazurile, se datorează exclusiv sistemului stalinist din secolul XX, sau îşi are sorgintea şi într'o tendinţă ancestrală slavă de expansiune, ocupare şi dislocare a băştinaşilor.

Această tendinţă s'a manifestat cu pregnanţă în secolele întunecate ale năvălirilor barbare, când populaţia de limbă română din însăşi inima Imperiului Roman de Răsărit a fost supusă unor decimări şi asimilări fără precedent care au schimbat înfăţişarea demografic-lingvistică a întregii peninsule balcanice, spărgând unitatea unei arii geopolitice menită în mod natural să asigure echilibrul Sud-Estului european. Aşa se face că Românii au ajuns o insulă latină, într'o disperată luptă pentru supravieţuire.

Zona baltică se aseamănă cu un lanţ de vulcani activi în Nord-Vestul URSS, apăruţi pe un fundal de tensiuni interne nebănuit de profunde, capabile în orice moment să erupă violent. A doua parte a manifestaţiei de 1 Mai dela Moscova n'a făcut decât să confirme aceasta, deşi comportamentul mulţimii a fost reţinut. Afrontul direct adus conducătorilor sovietici este fără precedent în istoria de şaptezecişidoi de ani şi jumătate a Sovieticilor, pentru care ritualul paralizilor era sacrosanct. Ceea ce s'a petrecut la Moscova aminteşte de evenimentele revoluţionare care au precedat răsturnarea regimurilor comuniste din alte ţări ale blocului sovietic.

Reacţia Kremlinului nu s'a lăsat aşteptată şi la scurt timp, cu ocazia împlinirii a patruzecisicinci de ani dela victoria asupra Germaniei, o vastă paradă militară este organizată în Piaţa Roşie.

Un veritabil avertisment adresat deopotrivă mulţimii protestatare şi Vestului fericit la auzul cântecelor de leagăn ale glasnostului şi perestroicii, defilarea militarilor dela 9 Mai a avut drept scop să arate tuturor că puterea sovietică se sprijină esenţial pe forţă şi nu pe consensul supuşilor.

In mod ostentativ au fost prezentate cele mai noi tipuri de armament ofensiv, unele fiind o surpriză absolută şi pentru serviciile de spionaj occidentale. Nu s'a suflat nici un cuvânt despre contribuţia celorlalţi aliaţi la victoria din 1945, şi nici despre noul spirit de destindere.

S'au auzit în schimb avertismente despre un pericol continuu de război, fără a se aduce vreo lămurire din partea cui vine pericolul. Retorica de aţâţare a unei isterii în faţa unui iminent atac face parte de altfel din arsenalul de diversiuni clasic folosite pentru derutarea opiniei mulţimii, înfuriate de o îndelungată guvernare inaptă de a satisface cele mai elementare nevoi.

Tot pe aceeaşi linie de schimbare internă de tactică se numără şi înaintarea în rangul suprem de mareşal al lui Dmitri Iazov, ministrul forţelor armate. Orientarea lui Gorbaciov spre alternativa unei dictaturi sprijinită de forţa militară pare opţiunea aleasă în faţa semnelor vădite de impopularitate internă şi dezintegrare a statului prin secesiuni şi forţe centrifuge.

Este limpede că noţiunea de "Casă Europeană comună" are cu totul alte înţelesuri pentru politicienii Vestului decât ceea ce avea Gorbaciov în minte. Distanţa între o pace bazată pe cooperare şi dialog şi o pace sovietică este atât de mare, încât ne punem întrebarea cum a fost cu putinţă ca politicienii vest-europeni să spere măcar într'o convergenţă de vederi fundamental ireductibile.

Dorinţa de eliberare de sub Ruşi a Ţărilor Baltice s'a lovit însă şi de interesele ţărilor europene din Apus, care vor să-şi extindă relaţiile politice dar mai cu seamă cele comerciale cu Sovietele. Este de neînţeles pentru ideea de libertate şi autodeterminare, de care se face atâta caz, cum a fost posibilă intervenţia Franţei şi a Germaniei occidentale de a cere Lituaniei să "suspende" declaraţia de independenţă din Martie crt. pentru a intra în tratative cu Gorbaciov, care când este vorba de interesul şi integritatea Uniunii Sovietice îşi lasă zâmbetul la garderobă şi adoptă ţinuta de intransigenţă, atât de bine cunoscută la toţi conducătorii comunişti.

Democraţiile apusene din Europa au târguit de prea multe ori ţările mici şi mai cu seamă pe cele din Răsăritul EUROPEI. N'au înţeles oare nici acum că pacea în Europa şi în lume nu se poate obţine, târguind popoarele ca neguţătorii de sclavi din trecut? Nu le-a fost îndeajuns lecţia Munchenului din 1938?

Dela Pactul Ribbentrop-Molotov la Teheran şi Yalta, dela Yalta la Helsinki duce acelaşi fir roşu. Suntem îndreptăţiţi să ne temem că dela Helsinki la Malta s'a făcut un nou pas în stabilirea unor noi zone de influenţă, pe care le vor respecta cu sfinţenie şi Apusul şi Răsăritul? Nu este exclus ca şi rezultatul alegerilor din 20 Mai din România să nu fie chiar aşa din întâmplare, din crasa ignoranţă a alegătorilor şi "ajutorul" dat de specialiştii în desfăşurarea scrutinului. Despre aceasta însă vom scrie mai pe larg în viitor pentrucă suntem abia la începutul operaţiunii.

Efemeride

Printre curiozităţile cu care ne-a obişnuit regimul comunist-fesenist dela Bucureşti, este şi atitudinea acestui regim faţă de Românii din afara ţării.

Ei sunt numiţi când fraţi îndepărtaţi (dacă fac parte din Episcopia Misionară aparţinând de Patriarhia din Bucureşti) când Români cu domiciliul în străinătate, când Români fără cetăţenie, dar mai ales trădători sau vânduţi capitaliştilor când se încadrează în lupta anticomunistă a exilului activ.

In funcţie de calificativele şi codurile secrete ale securităţii cu care erau înregistraţi Românii din afara ţării, era şi atitudinea organelor oficiale româneşti, dela ambasadori la vameşi şi dela preoţii misionari la securiştii de profesie. Puteai intra în resere fără să fii obligat la schimbul de valută la cursul oficial şi fără cota obligatorie de 10 dolari pe zi pentru perioada cât stăteai în România. Puteai dormi la rude sau prieteni fără să fii afectat de decretul care prevedea că nu poţi dormi la persoane particulare şi te obliga să dormi numai la hotelurile de stat unde totul se plătea în valută plus dotarea camerei cu microfoane şi camere de luat vederi.

De codul dat de securitate îţi treceau lucrurile prin vamă ca gâsca prin apă fără a se, uita cineva la ele sau, îţi era scotocit bagajul bucată cu bucată dacă nu aveai ghinionul ca bagajele să fie pierdute pe drum. Totul depindea de semnul făcut pe bagaje la îmbarcare de "nevinovatul" salariat al TAROM-ului.

După Revoluţia din Decembrie lucrurile s'au mai schimbat. Puteai duce orice bun de consum sau folosinţă în ţară, dar nu puteai scoate nimic, chiar dacă aveai chitanţă că le-ai cumpărat pe valută. Tara este săracă şi nu se aprobă să scoţi nimic din ea. Poate cu aprobare specială, sau...

După Revoluţia din Decembrie n'a fost suflet de Român care să nu-şi rupă dela gură pentru a dona câte ceva pentru cei din ţară. Donaţiile erau primite fără să se întrebe de unde veneau, dar când Românii din străinătate s'au întors în ţară să participe la viaţa politică liberă (s'a crezut şi asta) şi la reconstrucţia ţării, lucrurile s'au schimbat.

Cei care s'au întors şi s'au încadrat în viaţa politică şi au apărut ca opozanţi ai fesene-ului, au devenit peste noapte "slugile imperialismului", "îmbuibaţi din Occident", "fascişti", oameni care au venit să cumpere fabricile pentru a le închide ca să rămână muncitorii pe drumuri şi una după alta, s'au dezgropat după revoluţie, toate dosarele prăfuite din safe-urile securităţii, cu toate mârşăviile adunate în ele de ani de zile.

Impotriva candidaţilor opoziţiei, întorşi din străinătate s'a desfăşurat cea mai odioasă campanie şi s'au manifestat acte de violenţă verbală dar mai cu seamă de violenţă fizică, prin atacurile date de mardeiaşi de profesie, dirijaţi de securitate. Cât despre participarea Românilor din afara ţării la viaţa politică prin votare, la 20 Mai, nici vorbă...

Acesta a fost planul până în ajunul alegerilor.

Si totuşi, ceea ce părea de necrezut s'a întâmplat, dar numai parţial.

Cu două zile înainte de alegeri, Misiunea Română dela ONU, cu sediul la New York, a chemat pe preoţii dela cele mai importante biserici din New York, pentru a face parte din Comisia de votare dela Sediul misiunii cel puţin ca observatori, pentru a supraveghea buna desfăşurare a votării. Luaţi prin surprindere, neavând nici o instrucţiune dela Episcopul Nathanael, în plus fiind şi zi de Duminică în care are loc slujba religioasă, preoţii şi-au declinat invitaţia şi nu s'au angajat în nici un fel. Au apărut însă destui amatori care au cerut dinainte să facă parte din comisia de supraveghere a votării şi ce este surprinzător au fost acceptaţi de către responsabilii dela misiune, în corpore, invitându-i să mai aducă şi pe alţii.

S'au întâlnit la aceeaşi masă din incinta Misiunii, cei care până ieri erau despărţiţi de stradă, unii în localul misiunii, ferecat pe dinăuntru şi cu perdelele trase, ceilalţi pe trotuarul opus, scandând lozinci şi manifestând zgomotos.

Cine putea vota? Toată lumea! Cu paşapoarte vizate sau nevizate de ambasadă, expirate sau neexpirate, de culoare albastră sau verde, iar dacă nu aveai nici un fel de paşaport, era suficient un act de naştere, de studii, de cununie sau divorţ, eliberat de o instituţie din România şi erai primit la vot.

După ce s'a sfârşit votarea - unde din circa 2000 de oameni peste 100 au votat cu Iliescu şi fesene, s'a încheiat Procesul Verbal semnat de "Comisie" unde s'a specificat că votarea a fost secretă, liberă şi totul a fost fair-play.

Aceasta însă numai la New York şi la Washington. In celelalte centre româneşti din SUA, Canada şi Europa, nu s'a admis decât votul cetăţenilor verificaţi de ambasadă. Nu s'au făcut secţii de votare la nici unul din marile centre româneşti cum sunt: Bridgeport, Detroit, Cleveland, Chicago, Los Angeles, Montreal sau Toronto. Pentru propaganda fesene-ului contează doar procesul verbal semnat de oponenţii dela New York, prin care se poate demonstra cât de largă a fost participarea Românilor din străinătate, la alegerile din 20 Mai.

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte.

CRONICA VREMII

ALEGERILE DIN ROMÂNIA - 20 MAI -

—— Ion BOIERU ——

Prima consecința gravă a rezultatului din alegerile din 20 Mai, în România, îl constituie starea de adversitate din țările vecine, care, toate, inclusiv Uniunea Sovietică, au respins comunismul ca formula politică cu caracter monopolist în viața socială. Toate țările din Răsăritul Europei au căutat să iasă din strânsorile comuniste, din iobăgia impusă de doctrina și ideologia marxismului și din sfera de influență a Kremlinului.

România a rămas în modele comuniste, prin abilitatea și ambiția de putere a unei clici comuniste, dirijate de Ion Iliescu, împreună cu Silviu Brucan, adică două figuri sinistre ale partidului comunist din România, care a aruncat țara și poporul român într'o aventură, care este mai periculoasă decât orice invazie de barbari, pe care le-a cunoscut istoria în spațiul de viață românească.

Nici una din țările vecine nu se desemnează ca prietenă a României, mai ales, astăzi, după aceste alegeri faimoase, din 20 Mai, căci România, adică falsul ei reprezentant, Ion Iliescu, a făcut fraude uriase, prin care s'au alterat alegerile, și, astfel, România, după imaginea lui Ion Iliescu, s'a definit ca o țară comunistă, singura din Răsăritul Europei, în timp ce toate celelalte țări s'au străduit să ajungă la o schimbare radicală, și să evolueze înspre formule de democrație, mai mult sau mai puțin reale, dar respectându-se toate libertățile fundamentale ale oamenilor.

Dacă înainte de era comunistă, România reușise să creeze anumite alianțe politice, chiar într'o formă fragilă, pentru securitatea granițelor ei, astăzi, prin acțiunile nesăbuite ale clicii lui Ion Iliescu, cu noua formulă de dictatură, pe care a instaurat-o odată cu fraudele din alegeri, România este complet izolată; ea nu dispune de nici un fel de carte cu care să-și asigure suveranitatea națională, față de proprii săi vecini. Se poate afirma că, la ora actuală, România nu are nici o prietenie cu popoarele vecine, și totul se reduce la o stare de incertitudine. Guvernul țării, actual, nu este privit cu încredere, și situația în țară este instabilă, fluctuantă, fără un consens general și fără resurse de refacere, după răvășirea comunistă. Faptul că apare ca o continuare a formelor de organizare comunistă, deși poporul nu este comunist, România este privită cu scepticism și chiar cu adversitate de către vecinii ei, absolut toți, căci ei s'au îndreptat spre forme de viață și organizare politică, prin care se restabilește o încredere între popoare; ori spoiala de comunism pe care i-a imprimat-o clica rămășițelor comuniste, noului guvern, care va fi o incorporare de eterogenități politice și de încâlceli ideologice, care nu invită la un sprijin din partea nimănui, fiind un conglomerat demagogic de veleități, nelegitime și, deliberate, de rea credință.

In contextul istoric de astăzi, România nu dispune de securitatea frontierelor sale și statul român este o alcătuire hibridă a cărui suveranitate și omogenitate este supusă capriciilor dela jocurile de noroc.

VIAȚA INTERNĂ

La rândul ei este agitată și convulsiunile sociale și politice, la care se adaugă dezorganizarea economică și dezordinea financiară, nu pot fi domolite sau pacificate prin forme stabilite, din cauza "aventurii" personale a lui Ion Iliescu, care a devenit "aventura trădării naționale" a grupului său.

Aventura a început simplu, din dorința de a manevra conspirativ sub imboldul și umbrela sovietică, cu speranțe de ascensiune viitoare, politică, socială și personală; era acolo un sâmbure de trădare, acceptând să fie instrumentul unei puteri străine. A fost depășit, prin răscoala națională din Decembrie 1989, dar s'a strecurat la posturile de dirijare revoluționară, datorită confuziei inițiale, când lumea era cuprinsă și depășită de euforia eliberării din tiranie și iobăgie.

Apoi, trădarea a luat proporții spectaculoase și a utilizat minciuna, frauda, demagogia comunistă (în care era versat prin formația educativă a școlii de cadre comuniste), și pe scară largă dezinformarea, asociată cu droaia de promisiuni, făcute tuturor categoriilor sociale, fără să aibă acoperire reală (financiară, bugetară, sau legală).

Clica lui Ion Iliescu a început să organizeze viața statală, cu măsuri, decrete și decizii arbitrare, absolut arbitrare, după modelul Ceaușescu, adică dictatoriale.

In mod clandestin (manieră comunistă) a coalizat toate cadrele vechi ale partidului comunist în interiorul structural al 'Frontului Salvării Naționale'', și paralel, le-a creat acestor cadre o situație privilegiată. Aceste cadre aveau asigurată poziția socială și financiară, nu erau expuse la nici un fel de răspundere juridică (nici pentru trecut nici pentru prezent) deoarece aveau puterea locală, dela cele mai mici poziții administrative, până la Curtea de Casație.

Visteria țării a ajuns la discreția deciziilor personale ale lui Ion Iliescu; a mărit pensii, salarii, a creat decorații etc., ca un adevărat dictator, fără o balanță financiară care să fie expresia unui buget legal.

In fața criticilor care i s'au adus, a stabilit data alegerilor, la care a făcut o mică amendare - atunci când le-a amânat pentru 20 Mai.

Toate aceste măsuri de stat au fost abuzive. Prin ele, Ion Iliescu a început să domine viața politică și statală, cu o țesătură de aparențe de legalitate. Aceste aparențe de legalitate au creat o confuzie în țară, căci populația nu putea face o distincție între omul vechi, comunist, și noul președinte temporar al Consiliului Salvării.

De ce a fost un act de trădare, rămânerea la putere a lui Ion Iliescu și a clicii lui ? Pentrucă el și clica lui nu au făcut parte din Revoluția Națională din Decembrie; dacă a existat o conspirație anti-ceaușistă, înainte de răscoală, această conspirație a fost mai mult teoretică și în forme nedefinite. Ion Iliescu și clica lui nu au făcut parte din rezistența națională prin care s'a produs Revoluția din Decembrie. El și Brucan au apărut după izbucnirea revoluției și au devenit, prin fraudă, beneficiarii acestia.

COALIȚIA NAȚIONALĂ

Dacă Ion Iliescu și clica lui doreau, în realitate, să contribuie la procesul de dărâmare a tiraniei comuniste, ei puteau face acest lucru, în cazul în care ar fi participat la o "coaliție națională" de guvernare provizorie. Si coaliția aceasta era posibilă, deoarece țara dispunea de elemente capabile, în toate domeniile, care ar fi fost în stare să pornească la treabă, în procesul de reorganizare al statului. Majoritatea absolută a populației nu a făcut parte din cadrele partidului comunist, ci doar o minoritate din populație. Si peste 50 % din membrii de partid erau oportuniști, nu erau activiști. In țară, deci, se găseau multe personalități care ar fi putut, în virtutea poziției lor de opoziție față de comunism, să facă parte dintr'o coaliție națională, selecționată după merite și capacitatea profesională, intelectuală și morală. Această coaliție trebuia în mod imperativ să includă personalități din foștii deținuți politici care au format reala rezistență națională împotriva comunismului.

Coaliția ar fi avut un caracter democratic, cu o largă participare de forțe intelectuale și politice, dinamice și creatoare. Această coaliție ar fi administrat interesele statului român într'o formă de consens național, nu unilateral, pe linia unei singure formații politice. Coaliția ar fi fost reprezentativă.

Frontul lui Ion Iliescu a acceptat, ulterior, să formeze un consiliu, dar selectarea membrilor s'a făcut după criteriile intereselor Frontului, deci arbitrară. pentrucă a menținut în administrația țării toate cadrele comuniste, deci, Frontul își păstra complet puterea statală în mâinile sale și acționa după bunul său plac, anarhic, ilegal, abuziv și contrar intereselor naționale. De altfel, întreaga activitate a Frontului lui Iliescu s'a desfășurat pe linia promovării intereselor fostului partid comunist și nu a avut nimic de-a face cu refacerea națională. Acest lucru, se poate desprinde din analiza celor mai mărunte manifestări ale Frontului.

Intre timp, au apărut partidele politice de opoziție, și acestea și-au definit o atitudine, firească de altfel, anti-comunistă. Si în acest punct, clica lui Iliescu a speculat starea de confuzie generală în țară, și a inițiat formarea unei puzderii de partide politice, minore, fără suport popular, numai pentru a aprofunda confuzia populației.

NOTE SI COMENTARII

1 MAI 1990

Ziua de 1 Mai 1990, ziua muncii și a muncitorilor, va intra în istorie drept o zi de mari răscruci pentru întreaga omenire. In această zi, Moscova nu și-a mai arătat lumii mușchii de oțel ca în trecut. Prin Piața Roșie n'au mai defilat tancurile și catiușele. N'au mai trecut, în aplauzele mujicilor nici soldații sovietici în "pas de gâscă". Cu alte cuvinte, n'a mai fost ceea ce fusese în trecut. In schimb "s'a dat voie" diferitelor organizații sociale, culturale, economice, să ia parte la paradă. Ba chiar și populației de rând. Parada aceasta neobișnuită, a fost totuși, ca și în trecut, transmisă de televiziunea rusească, pentru a putea fi văzută și de norodul de acasă.

Unii observatori străini speculau că totul a fost pus la cale de către Gorbaciov, care spera ca mulțimile adunate în fața mausoleului lui Lenin să-i aplaude "perestroica" și "glasnotul" său, spre a avea o dovadă în plus de simpatia poporului și o altă armă de luptă cu dușmanii reformelor sale din chiar sânul partidului comunist. A mizat însă pe o carte falsă, căci s'a întâmplat tocmai contrariul. Si în loc de aplauze, a stat înmărmurit și petrificat, timp de 20 de minute pe balustradă, auzind huiduieli și putând citi sloganele de pe pancartele care-i cereau demisia. Lui și membrilor Biroului Politic. Desființarea K.G.B.-ului. Mâncare, nu vorbe goale. Libertate pentru Lituania. Si încă multe de acest fel.

Când s'a strigat însă: jos cu cultul lui Lenin, jos cu Gorbaciov, acesta, ca și Ceaușescu în Decembrie, și-a pus pălăria pe cap și a șters putina. Dar n'a pățit ce a pățit Ceaușescu. Deocamdată!...

Mihail Gorbaciov, proclamat "omul decadei" de către săptămânalul TIME în ediția sa din 1 Ianuarie 1990, a avut o ieșire rușinoasă dela parada de 1 Mai. O ieșire pe brânci, cum ar spune Românul. Ceea ce dovedește, cu vârf și îndesat că Gorbaciov este mult mai mult apreciat, am putea spune chiar că este supra apreciat peste hotare, în țările cu o tradiție democrată și libere, decât în propria lui țară. Numai că cei din Vest, care-l simpatizează și apreciază, n'au stat ani de zile în fața rafturilor goale din prăvăliile sovietice, n'au îndurat foamea și lipsurile de tot felul, pe care a trebuit să le îndure cetățeanul de rând din U.R.S.S. Insuși președintele Statelor Unite, George Bush, se poartă cu mănuși când e vorba de Gorbaciov, pe care nu vrea să-l supere sub nici un motiv. Mai ales pe tema țărilor baltice, Letonia, Estonia, Lituania și mult amărîta noastră Basarabia, uitată de toți.

La numai câteva zile după demonstrația de pomină din Piața Roșie, s'a dat un ucaz din Kremlin prin care se precizează că asemenea acte sunt impermisibile în Uniunea Sovietică și că, pe viitor, cei care se fac vinovați de asemenea ieșiri vor fi aspru pedepsiți și vor fi deportați, Desigur că în Siberia. Trăim ca atare exact ca pe timpul lui Stalin, pe urmele căruia pășește acum și domnul Gorbaciov. Această infailibilitate a unui conducător de stat, este de neconceput într'o țară cu o adevărată democrație. Ca și Ceaușescu, Gorbaciov nu poate admite să i se aducă asemenea "insulte", incompatibile într'un sistem totalitar în care șeful statului reprezintă puterea supremă și invincibilă.

Spuneam la început că ziua de 1 Mai 1990 va intra în istorie ca o zi de răscruce pentru omenire. Si iată de ce:

Luând exemplul Românilor, care în timpul Revoluției lor din 1989, arboraseră drapelele românești cu o bortă pe galben de unde îndepărtaseră semnele partidului comunist, demonstranții ruși din Piața Roșie, fluturau pe deasupra mulțimilor, cârpa roșie de pe care tăiaseră însemnele comuniste, secera și ciocanul. Din acest moment, transmisiunea pe viu a televiziunii rusești s'a terminat. Dar telespectatorii văzuseră și înregistraseră deja ce s'a petrecut și ce, operatorii încercau, tardiv, să ascundă lumii. Era însă prea târziu.

Ce înseamnă aceasta?

Nimic altceva decât neîncrederea și saturarea mulțimilor de minciuna comunistă. Inceputul sfârșitului și dorința arzândă de a scăpa, odată și pentru totdeauna, de acest cancer implantat pe trupul omenirii de către Karl Marx, Engels și Lenin. Apusul, mai curând ori mai târziu al marxism-leninismului mondial e aproape și Gorbaciov cum le place unora să-i spună, "OMUL DECADEI", nu se mai poate ascunde după deget, cu toate decretele pe care le va mai da. Moartea irevocabilă a comunismului, bate la ușă. Asta o văd până și orbii. De aceea am însemnat aici, pentru veacurile ce au să vină, acest adevăr de nedesmințit. După anii de groază trăiți în întuneric, omenirea se îndreaptă cu pași uriași spre lumina făcută în ziua dintâi.

Nicolae NOVAC